

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΚΑΙ ΠΑΝΣΟΦΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΣΙΝΑ-Ι-ΤΙΚΗΣ ΕΚΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

τοῦ ἀπὸ Σινάου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κ)λας.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΒΔΟΜΗ

ΔΑΠΑΝΗ Β. Δ. ΖΩΤΟΥ ΜΟΔΟΥ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΗ Σ

Πρὸς ἀνοικοδόμησιν τοῦ Ναοῦ

καὶ τοῦ ἀσύλου τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης τῆς Πληίας.

Ἀφιεροῦνται εἰς τὰς ἐορταζούσας κ. κ. Αἰκατερίνας
Σεβαστὰς καὶ Ἀσπασίας καὶ λοιπὰς.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ

1900

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος
Πρὸς

Τὸ Ῥπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν

Διαβιβάζουσα τὴν αναφορὰν τοῦ ἐλλογίμου κ. Β. Δ. Ζώτου Μολοσού, μετὰ τῶν συνημμένων Ἀγγελιῶν, συνιστᾷ θερμῶς ὅπως εὐαρεστούμενον παράσχει αὐτῷ πᾶσαν δυνατὴν συνδρομὴν, ἡθικὴν καὶ ὑλικὴν, πρὸς ἐκδόσιν τοῦ ἀγγελομένου βιβλίου, τῶν βίων τῶν ἁγίων πάντων, χρησίμου καὶ ὀφελίμου τοῖς Ὀρθοδόξοις πάσης ἡλικίας.

(Τ. Σ.) ὁ Ἀθηνῶν Γερμανὸς

ὁ Ζακύνθου Διονύσιος

ὁ Πατρῶν Δαμασκηνὸς

ὁ Λαρίσσης Νεόφυτος

ὁ Γραμ. Βαρθολομαῖος Γεωργιάδης

Ὅ, τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον, γνωρίζει πρὸς τὸν ἐλλογίμον κ. Β. Δ. Ζῶτον τὸν Μολοσσὸν ὅπως λάβῃ γνῶσιν τῆς θερμῆς συστάσεως διὰ τὰ περαιτέρω.

Ὁ β'. γραμ. Γεννάδιος.

Ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ, α) τῶν εἰσοδείων, γ'. εἰτα τῆς ἁγίας ἤχος β'. ποίους εὐφημιῶν στέμμασιν.

Ποίους εὐφημιῶν στέμμασι στεφανώσωμεν Αἰκατερίναν, τὴν βδελυξαμένην τὰ γῆινα καὶ ἀσπασμένην τὰ ἀφθαρτα, τὴν, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀναιρεθεῖσαν. Τὴν νόμφν τοῦ βασιλέως καὶ θεοῦ ἡμῶν, τὴν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ διαλάμπουσαν, περιστερὰν τὴν ἁγίαν, ἣν περ εἰς παστάδα οὐράνιον, προσεδείξατο ὁ Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίους εὐφημιῶν ἀνθεσιν, ἀναδείξωμεν Αἰκατερίναν, τὴν τοὺς δυσσεβεῖς ἐξελέγξασαν, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν πατήσασαν, καὶ εἰς οὐρανίους νῦν θαλάμους, ἀζῶως περισκirtῶσαν καὶ χορεύουσιν, Τριᾶδα Θεολογοῦσαν τὴν πανταίτιον, σὺν τοῖς ἁγίοις Ἀγγέλοις, ἡς ταῖς πρεσβείαις, τοῖς τιμῶσιν αὐτὴν σεπτῶς, παράσχου ἡμῖν ὁ Θεός, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίους ὑμνωδιῶν κάλλεσιν ἐπαινέσωμεν Αἰκατερίναν, τὴν πάνσοφον βασιλῖδα καὶ Παρθενομάρτυρα, τὴν τῆς δυσσεβείας καταλύτην, τὴν πάντας τοὺς φιλοσόφους καταπλήξασαν, καὶ θράσος τοῦ Μαξιμίνου καταρράξασαν, καὶ τὸν Χριστὸν ἐν σταδίῳ, μέσον ἀνομούντων κηρύξασαν εὐθαρσῶς, θεὸν προαιώνιον, καὶ ἀνθρωπὸν ἀναμάρτητον.

Δόξῃ καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς, ὁμῶς καὶ τὰ ἀπόστιχα.

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὴν προοιμιᾶν τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστᾶμεν στίχους ι. καὶ ψάλλομεν τῆς ἐορτῆς δ'. ἤχος α'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Σήμερον πιστοὶ χορεύσωμεν, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, τῷ Κυρίῳ δδόντες, τιμῶντες καὶ τὴν αὐτοῦ ἡγιασμένην σκηνήν, τὴν ἐμφυγον Κιβωτὸν, τὴν τὸν ἀχώρητον λόγον χωρήσασαν, προσφέρετε γὰρ Θεῷ, ὑπερφύως τῇ σαρκὶ νηπιάζουσα, καὶ ὁ ἱερεὺς ὁ θεὸς Ζαχαρίας δέχεται εὐφρανόμενος ταύτην ὡς Θεοῦ κατοικητήριον.

Σήμερον ναὸς ὁ ἐμφυχος, τῆς ἁγίας δόξης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἡ μόνη ἐν γυναιξίν, εὐλογημένη ἀγνή, προσφέρετε τῷ ναῷ τῷ νομικῷ κατοικεῖν εἰς τὰ ἅγια, καὶ χαίρουσι σὺν αὐτῇ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα τῷ πνεύματι, καὶ παρθεναὶ χορεῖται τῷ Κυρίῳ ἄδουσαι, ψαλμικῶς μελωδοῦσαι καὶ τιμῶσαι τὴν μητέρα αὐτοῦ.

Ἔτερα ἤχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Τῶν ἁγίων εἰς ἅγια, ἡ ἁγία καὶ ἁμωμος, ἐν ἁγίῳ πνεύματι εἰσεκίζεται, καὶ δι' Ἀγγέλου ἐκτρέφεται, τῷ ὄντι ὑπάρχουσα καθαρότατος ναὸς, τοῦ ἁγίου Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ τὰ σύμπαντα ἡγιάσαντος, ταύτης εἰσοικεῖται Θεώσαντος τὴν φύσιν, τὴν τῶν βροτῶν ὀλισθήσαντι.

Γηθόμενη ὑπόδεξι, Ζαχαρία ἐβόησεν, Ἄννα ἡ πανεύφημος, ἣν ἐκέρυξαν Θεοῦ προφῆται ἐν πνεύματι, καὶ ταύτην εἰσέγαγε εἰς τὸν ἅγιον ναόν, ἱερῶς ἀνατρέφεται, ὅπως γέννηται τοῦ Δεσπότου τῶν ὧν θεὸς Θρόνος, καὶ παλάτιον καὶ κλίνη καὶ φωταυγὲς ἐνδιαίτημα,

Εἰτα τῆς ἁγίης γ'. ἤχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Σήμερον τέρπεται πόλις ἡ Ἀλεξάνδρεια, τὰ σπάργανά σου μάρτυς, ἐν τῷ Θεῷ ναῷ σου, κατέχευσα προρρόνως· διὸ καὶ ἡμεῖς, εὐλαβῶς ἐορτάζομεν, Αἰκατερίνα, τὴν μνήμην σου τὴν σεπτὴν, εὖχον ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Αἰκατερίνης τὴν μνήμην νῦν ἐορτάζομεν, αὕτη γὰρ ὄντως πάσας, τοῦ ἔχθρου τὰς ἐνέδρας, λόγῳ τε καὶ ἔργῳ καθεῖλε στερεῶς, καὶ ρητόρων τὴν ἐυστασίαν, διὸ δεήσει ταύτης ρῶσαι ἡμᾶς, ὁ Θεὸς ἐκ τῶν αἰρίσεων.

Χαίρε πανένδοξε μάρτυς Αἰκατερίνα σιμνή, τὸ γὰρ Σίναιον ὄρος, ἐνφ' εἶδε τὴν βάτον, Μωσῆς μὴ καιομένην, ἐν τούτῳ Χριστὸς τὸ θεάρεστον σκῆνος σου, νῦν μεταθεῖς τὸ φυλάττει· ἔως καιροῦ, τῆς δευτέρας παρουσίας αὐτοῦ.

Εἰτα τοῦ Ἀγίου Μερκουρίου γ'. ἤχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν

Συμμαχία τοῦ πνεύματος, ἀθλοφόρος Μερκούριε, καταγωνισάμενος τὴν ἀντίπαλον, ὡς στρατιώτης ἀήττητος τῷ ὅλῳ τῆς πίστεως, Μαρμάδας νοσητῶν, αἰθιόπων κατέκοψας, καὶ τελείας σου, τὸν ἀγῶνα νο-

μίμως μετά πάντων, ἀθλητῶν ἐστεφανώθης, μεγαλομάρτυς Μερκούριε. Ὁρᾶνόνθεν δ' Ἀγγελος τὰς πληγὰς σου ἰώμενος ἀπεστάλη νέυματι τοῦ ποιήσαντος ὑφ' οὗ ῥωσθεὶς ἀξιάχαστε, ταῖς σοῦ βλαῖς κεντούμενος, πυρωθείσαις δολερῶς, ἐκατέρεις κρεμάμενος καὶ δεσμούμενος καὶ τεμνόμενος λίθῳ βαρυτάτῳ, καὶ τοῖς αἵμασιν ἀφθόνως βεβαπτισμένος, Μερκούριε.

Βασιλεῖ στρατευόμενος ἐπιγίῳ Μερκούριε, ὑπ' αὐτοῦ τε δαίμοσι κελευόμενος θύειν Θεόφρων Μερκούριε, βασάνους ὑπ' ἡγεγκας καὶ κατὰ φλέξιν σαρκός, εἰς τὸν βίαιον θάνατον, καὶ ἀνέδραμες, πρὸς Χριστοῦ στεφανόφωρος καὶ συνήφθης τῶν μαρτύρων ταῖς χοδαῖς ὑπὲρ τοῦ κόσμου δεόμενος.

Δόξα τῆς ἁγίας. ἤχος β'.

Χαρμονικῶς τῇ πανηγύρει τῆς Θεοσόφου μάρτυρος Αἰκατερίνης, συνδράμωμεν ὡς φιλέοργοι, καὶ ταύτην τοῖς ἐπαίνοις ὡς ἄνθεσι κατετίθωμεν, χαίροις δοῶντες αὐτῇ, ἡ τῶν φλυαφῶν ρητορῶν τὴν θρασυτομίαν ἐλέγξασα, ὡς ἀπαιδευσίας ἀνάπλεοι, καὶ τούτους πρὸς τὴν θείαν πίστιν χειραγωγήσασα. Χαίροις ἡ τὸ σῶμα πολυπλόκοις βασάνοις ἐκδοῦσα δι' ἀγάπην τοῦ Πλάστου σου, καὶ μὴ καταβληθεῖσα ὡς ἀκμῶν ἀνάλωτος Χαίροις ἡ ταῖς ἄνω μοναῖς ἐπαξίως τῶν πόνων σου εἰσικησθεῖσα καὶ δόξης αἰωνίου κατατροφούσα ἀεὶ, ἥς ἐφ' ἐμνοιοῖ οἱ ὕμνωδοί σου, τῆς ἐλπίδος μὴ ἐκπέσομεν.

Καὶ νῦν τῆς Παναγίας. ἤχος πλ. δ'.

Μετὰ τὸ τελεθῆναι σε Θεόνυμφε Δέσποινα, παρέγεναι ἐν Ναῶ Κυρίου τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ὡς ἡγιασμένη. Τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη, πρὸς σὲ τὴν πανάμωμον τροφὴν κομίζων σοι. Τὰ οὐράνια πάντα ἐξέστησαν ὁρῶντα τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐν σοὶ σκηνῶσαν. Διὸ ἄσπιλε ἀμόλυντε, ἡ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, μήτηρ Θεοῦ σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Ἐξοδος, τὸ φῶς Ἰλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος τοῖς ἄρχουσι καὶ τοῖς μεγιστάσι τῆς γῆς: Μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς ὅτι, ὑπηρεταὶ ὄντες αὐτοῦ οὐκ ἐκρίνατε ὀρθῶς, οὐδὲ ἐφυλάξατε τὸν νόμον Κυρίου, οὐδὲ κατὰ τὴν βουλὴν αὐτοῦ ἐπορεύθητε, διὸ φρικτῶς καὶ ταχέως τιμωρηθήσεσθαι, ὅτι κρίσις ἀπότομος γίνεται εἰς τοὺς ὑπερέχοντας καὶ μὴ φυλάξαντας τὰ δίκαια, φεῦ τοῖς κραταιοῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὅτε ἤξει ὁ Κύριος ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ὅτι ἰσχυρὰ αὐτοῖς ἐπίσταται ἔρουν. Τότε στήσεται ἐν παρρησίᾳ πολλῇ ὁ δίκαιος κατὰ πρόσωπον τῶν θλιψάντων αὐτόν καὶ κακωσάντων αὐτόν. Ἰδόντες δὲ ταραχθήσονται φόβῳ μεγάλῳ, καὶ ἐκστήσονται ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς αὐτοῦ σωτηρίας. Ἐροῦν οὖν ἐν ἑαυτοῖς: οὗτος ἦν ὃν ἐσχομεν ποτὲ εἰς γέλωτα καὶ ὀνειδισμόν

οἱ ἄφρονες; Τὸν βίον αὐτοῦ ἐλογισάμεθα μανίαν, καὶ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἀτιμον, πῶς κατελογίσθη ἐν υἱοῖς Θεοῦ, καὶ ἐν ἁγίοις ὁ κληρὸς αὐτοῦ; Ἄρα ἐπλανήθημεν ἀπὸ ὁδοῦ ἀληθείας, καὶ τὸ φῶς τῆς δικαιοσύνης οὐκ ἔλαμψεν ἡμῖν, καὶ ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης οὐκ ἀνέτειλεν ἐφ' ἡμᾶς· ἀνομίας ἐνεπλήσθημεν τρέβους, καὶ ἀπωλείας ὁδοῦς, διωδεύσαμεν ἐρήμους ἀδύτους, τὴν δὲ ὁδὸν Κυρίου οὐκ ἐγνώμεν.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Γιὰ ἀνοίγει σὸν στόμα ἐν φόβῳ Θεοῦ, καὶ κρίνει πάντα ὑγιᾶς, ἀνοίγει σὸν στόμα καὶ κρίνει δικαίως, διάκρινε δὲ πένητας καὶ ἀσθενεῖς καὶ γυναῖκα. Γυναῖκα ἀνδρεῖαν τίς εὐρήσει; Τιμιωτέρα δ' ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστὶ· θαρρεῖ ἐπ' αὐτὴν ἡ καρδία τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἡ τοιαύτη σκύλων οὐκ ἀπορήσει, ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ εἰς ἀγαθὰ πάντα τὸν βίον. Εὐραμένη ἔρια καὶ λίνον ἐποίησεν εὐχρηστα ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ἐγένετο ὡσεὶ ναὺς, ἐμπορευομένη μακρόθεν· συνάγει δὲ αὐτὴ τὸν πλοῦτον καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτός καὶ ἐδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ καὶ ἔργα ταῖς θεραπαινίαις, θεωρήσασα γεωργίον ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ καρπῶν χειρῶν αὐτῆς ἐφύτευσε ἀμπέλον· ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὁσπὸν αὐτῆς ἤρισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς ἐπὶ τὸ ἔργον, καὶ ἐγένετο ὅτι, αὐτὴ ἐστὶ τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννεται ὁ λύχνος αὐτῆς καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Τοὺς πῆχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τὰς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρίδει εἰς ἀτρακτον. Θώρακ ἀνδρὸς διηνοῖε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ. Στόμα αὐτῆς διηνοῖε προσηκόντως καὶ ἐννόμως καὶ τάξιν ἐνετείλατο τῇ γλώσσῃ αὐτῆς. Ψευδεῖς ἀρέσκαι καὶ μάταιον κάλλος γυναικῶν οὐκ ἐστὶν ἐν αὐτῇ· γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται, φόβον δὲ Κυρίου αὐτὴ αἰνεῖτω, καὶ αἰνεῖσθω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Προφητείας Μαλαχίου τὸ ἀνάγνωσμα

Τάδε λέγει Κύριος τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ: Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τοὺς δούλους μου ἐν ἐκκλησίᾳ ἀσεβῶν, ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων, καὶ ἰδοὺ ἡμέρα Κυρίου ἐρχεται καιομένη ὡς κλίβανος, διὰ τοὺς δυναστας καὶ τυράννους τοὺς μὴ φεισάμενους τὴν ζωὴν τῶν ἁγίων, ἀλλὰ ρομφαία τοῦ ζῆν αὐτοὺς στερήσαντας καὶ δόξαντας οὐκ ὀρθῶς λατρείαν προσφέρειν μοι· ὅθεν φλέξει αὐτοὺς τὸ πῦρ καὶ ἔσονται πάντες οἱ ποιοῦντες τὰ ἄνομα ὡς καλὰ μὲν ἐν πυρὶ καὶ οὐ μὴ ὑποληφθῇ ἐξ αὐτῶν ρίζα οὐδὲ κλημα. Καὶ ἀνατελεῖ ἡμῖν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά μου ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐν τοῖς πτέρυξιν αὐτοῦ ἴασις καὶ ἀγαλλίαμα. καὶ ἐξελεύσεται ὡς μόσχος ἐκ δεσμῶν καὶ σκιρτήσετε καὶ καταπατήσετε ἀνόμους, καὶ ἔσονται σπονδὴς ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὑμῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὅτι διὰ τὸ ὄνομά μου ἐσφάγητε ὡς ἀρνία, μνησθέντες τοῦ νόμου μου καθὼς ἐνετείλαμην

τοῖς πατράσιν ὑμῶν προστάγματα καὶ δικαιώματα, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Εἰς τὴν λιτὴν τῆς ἁγίας, ἰδιόμελα ἦχος α'.

Τὰ λαμπρά καὶ θεῖά σου ἄθλα, πᾶσαν γλῶσσαν πρὸς αἰνεσιν ἤγειραν, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, οἱ γὰρ Ἀγγελοὶ ὄρῳντες ἐν οὐρανῷ, τὸν νυμφίον σου Χριστόν, τὴν καθαρωτάτην σου ψυχὴν ταῖς χορείαις αὐτῶν κατατάττοντα, ἐδόξαζον χαίροντες· οἱ δὲ ἄνθρωποι βλέποντες τὸ πολυάθλον καὶ καρτερικόν σου σῶμα, κοινὸν ἱατρεῖον ἔχοντες, κοινὴν χωρίαν συστησάμενοι, ἀγᾶλλονται καὶ πανηγυρίζουσιν, εὐφημοῦντες σε, ὡς τῇ πλάνῃ πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ ἐκνικήσασαν, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ' αὐτός.

Τῷ θεῷ πόθῳ Χριστοῦ, πυρπολυμένην μάρτυς πολυάθλε, τὰς τῶν ἀνόμων βασάνους εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, ἀλλὰ τὸν λογισμόν σου ἐν τοῖς οὐρανόις κάλλει προσηλώσασα, ἐπseudes φθάσαι πρὸς τὸν ποθεινόν. Διὸ καὶ ὁ στεφοδότης Χριστὸς δεξάμενος τὸ παρθενικόν σου πνεῦμα ἐν σκηναὶς οὐρανόις εἰσῆκῆσατο· ἐνθα νῦν παριστάμενη τῷ παμδασίλει καὶ Θεῷ, πρέσβευε δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β'.

Ως ἀλάβαστρον μύρου, τὸ αἷμά σου προσεινήνοχας, τῷ σὺ Νυμφίῳ Χριστῷ, Αἰκατερίνα ἀθληφόρε ἀήττητε, ἀντάμοψιν δὲ εἰληφας παρ' αὐτοῦ, στέφος ἄφθαρτον ἀξιάγαστε, ὅθεν καὶ τῶν ρητόρων τὴν θρασυτομίαν ἀπήμβλυνας, καὶ τούτους πρὸς ἀληθῆ θεογνωσίαν ἐκνήγαγες, καὶ τοῦ μαρτιρίου τὸν στέφανον ἐκομίσατο, σὺν τῇ Σεβαστῇ αὐγούστῃ τῇ σοφῇ, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ' αὐτός.

Πνευματικὴν χορίαν κροτήσωμεν, τὰ πλήθη τῶν ὀρθοδόξων, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς πανσόφου Αἰκατερίνης, αὕτη γὰρ τὴν ἀσθενῆ τοῦ θήλεως φύσιν, εἰς ἀρρενωπὴν μεταβαλοῦσα, ὡς ἄλλη Ἰουδῆθ ἠνδρίεατο, διὸ καὶ ἐν σταδίῳ πάσχουσα ἔλεγεν ὁμοῦ σὺν τῇ Σεβαστῇ: Σὲ Νυμφίε ποθῶμεν καὶ διὰ σὲ τὰς σάρκας τοῖς ἀνόμοις παρέχομεν, καὶ ἡξιώθησαν ἀκοῦσαι τῆς μακαρίας φωνῆς: εἰσέλθετε εἰς νυμφῶνα Θεοῦ, καὶ θεάσασθαι τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεῖαν ποιούμεναι.

Ἦχος δ'.

Σήμερον δ' νυμφίος σου Χριστὸς, οὐρανῶν τὰς πύλας ἀνοίξας, εἰς παστάδα ἀκήρατον δέχεται ὑμᾶς, Αἰκατερίνα καὶ Σεβαστῇ, καὶ βασιλείας μετόχους δείκνυτι, ὡς συγκοινωνοὺς τῶν παθημάτων αὐτοῦ, ὃ νῦν παριστάμεναι, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων τὴν ἱεράν ὑμῶν ἀθλησιν.

Ὁ αὐτός.

Τῇ ἑλπίδι τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, νευρουμένη Αἰκατερίνα παμμάκαριστε, τῇ πίστει καὶ ἀγάπῃ περιφραχθεῖσα, καὶ τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ ρωννυμένη ἀήττητε, εἰδῶλων τὴν πλάνην ἐμείψας καὶ βασιλίῃσιν Σεβαστῇ πρόξενος τῶν οὐρανίων θαλάμων ἐγένου, μεθ' ἧς τῷ Χριστῷ παριστάμεναι πρεσβεύατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ἡμέρα ὑπέρλαμπρος καὶ ἐορτὴ πανευφρόσυνος, ἀνέτειλε τοῖς πέρασιν, ἡ πάνσεπτος πανήγυρις, τῆς ἀθλοπόρου καὶ πανσόφου Αἰκατερίνης, λαμπρύνουσα τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, καὶ τοῖς θύμασιν ὡς ἀνθεσὶν αὐτοὺς εὐωδιάζουσαν. Δεῦτε οὖν ἅπαντες οἱ πιστοὶ, τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, καὶ τοῖς ἀνθεσὶ τῶν ἐγκωμίων ταύτην καταστήσωμεν λέγοντες: Χαῖρε ἡ νύμφη τοῦ Χριστοῦ, χαῖρε ἡ τὰ ἀπύλωτα στόματα τῶν ρητόρων, ὡς ἀφώνους ἰχθὺς ἀποδείξασα, καὶ τὴν ἀνοιαν τῶν εἰδῶλων, τοῦ ἄσεβους Μαξιμίνου ἐλέγχασα. Χαῖρε καλλιπάρθε καὶ πάνσοφε Αἰκατερίνα, ἡ κηρύξασα Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐν μέσῳ τῶν ἀπίστων, τὸν παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Επέλαμψεν ἡμέρα χαρμόσυνος καὶ ἐορτὴ πανσεβασμίου, σήμερον γὰρ ἡ πρὸ τόκου Παρθένος καὶ μετὰ τόκον παρθένος μείνας, ἐν ἱναφ ἁγίῳ προσάγεται, καὶ χαίρει Ζαχαρίας ὁ πρέσβυς, ὁ γενέτης τοῦ Προδρόμου, καὶ δοᾷ γηθουσῶν, ἡγγηκεν ἡ προσδοκία τῶν θλιβομένων, ἐν ναφ ἁγίῳ ὡς ἁγία ἀφιερωθῆναι, εἰς κατοίκησιν τοῦ Παντάνακτος. Εὐφραίνεσθω Ἰωακείμ ὁ προπάτωρ, καὶ ἡ Ἄννα ἀγαλλιᾶσθω, ὅτι προσήνεγκαν Θεῷ ὡς τριετίζουσιν δάμκλιν, τὴν ἀμωμον Δέσποιναν. Μητέρες συγχαίρειτε, πατέρες σκιρτήσατε, καὶ στείροι χορεύσατε, ὅτι ἠνέωξεν ἡμῖν τὴν οὐρανῶν βασιλείαν, ἡ προορισθεῖσα παντύνασα. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλίσσασθαι.

Καὶ αἱ συνήθεις εὐχαὶ παρὰ τοῦ ἱερέως, καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων.

Εἰς τὸν στίχον τῆς ἐορτῆς, ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίρει ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, τὸν οὐρανὸν τὸν νοητὸν πυρευόμενον δόρωντες εἰς θεῖον οἶκον, ἀνατραφῆναι σεπτῶς, τὴν παρθένον κόρην τὴν ἀμώμητον, πρὸς ἣν ἐκκλητούμενος Ζαχαρίας ἐδόησε: Πύλη Κυρίου τοῦ ναοῦ ἐκανοίγασσι, πύλας χαίρουτα, ἐν αὐτῷ περιχόρευε· ἔγνω γὰρ καὶ πεπίστευκα, ὡς ἤδη ἡ λύτρωσις ἐπιδημήσῃ προδύλῳ, τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τεθλήσεται, ἐκ σοῦ Θεὸς λόγος, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐπομένῳ ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Χαίροις τῶν ἀθλητῶν καλλονή, τῶν ἀρετῶν τὸ διαγυγὲς καταγώνιον, τὸ ὄπλον τῆς εὐσεβείας, ὁ τῶν πιστῶν σπρηγμός· ἡ πολλαὶς βασιλείαις ἐξωνήσασα, Θεοῦ τὴν οὐράνιον βασιλείαν πανεύρημε, ἐν ᾗ χόρ-

ραύεις μετά τῶν συμμαρτύρων σου, καὶ λαμπομένη ταῖς ἐκείθεν ἀλάμ-
ψαι· μέμνησαι τῶν τιμῶντων σου, τὴν ἐνδοξὸν ἄθλῃσιν, καὶ τῶν λειψά-
νων τὴν θήκην, Αἰκατερίνα πανένδοξε, ἐξ ἧς ἀναβλύζει, τοῖς αἰ-
τούσιν εὐλογίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ ἐστῇσιν ἐπὶ τὴν πέτραν, τοὺς πόδας μου, καὶ καταύθουν τὰ
διαθήματά μου.

Χαῖρε Αἰκατερίνα σοφὴ, τῶν ἀθλοφόρων σεπτὸν ἀκροθίνιον, ὃ κέ-
σμος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ καθαιρέτης ἐχθροῦ, σπαργμῶν μεγίστων
ἐκστέρησας, λαμπτὴρ τὴν ὑψηλὸν διαυγάζων τοῖς πέρσι, στύλος ὃ
μέγας διαμείνας ἀσάλευτος, ταῖς προσρήξεσι, τῶν ἀπείρων κολάσεων
λόγγῃ τῆς καρτερίας σου, ἡ κτείνασα δράκοντα καὶ ἀριστεύσασα πάν-
των, ὡς στρατηγὸς γενναϊότατος, Χριστὸν ἐκδυσώπει, τοῖς ὁμῶσι σε
δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δίκαιος ὡς φοινῇ ἀνθίσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθ.
Χαῖροις Αἰκατερίνα σεμνή, ἡ ἐξ Αἰγύπτου ὀρμυμένη πανεύφημε, ἀντί-
νες καὶ δαδουχίαι, ταῖς τῶν θαυμάτων βολαῖς ἀπαστρέπτεις πᾶσαν
τὴν ὑψηλὴν. Θεὸς σε ἐδόξασε ἐν τῇ γῇ πνιμακάριστε, καὶ νῦν χορεύ-
εις γηθομένη μεθέξει καὶ λαμπομένη θεϊκαῖς ταῖς λαμπρότησι, μέ-
μνησθ', οὐν πρὸς Κύριον δεόμεθα πάνσοφε, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνή-
μην, περιχαρῶς καὶ ὕμνούντων σε, τυχεῖν σαῖς πρεσβείαις σωτηρίαν καὶ
εὐφροσύνην καὶ μέγα ἔλεος

Δόξα ἡχ. πλ. δ'.

Τῷ τοῦ νυμφίου σου ἔρωτι τετρωμένη, Αἰκατερίνα σεμνή, παρθενο-
μάρτυς καὶ πάνσοφε· πᾶσαν κοσμικὴν ἡδυπάθειαν, προδόμως κα-
τέλιπες, καὶ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, σφραγισαμένη ἑαυτὴν, τὴν πλάνην
τῶν εἰδώλων, πανσόφως διήλεγξας, καὶ ρητόρων ἐπαυσας, τὰς λαυράδας
ἐνσέσεις, τοῦ Χριστοῦ τὸ ὄνομα λαμπρῶς πᾶσι κηρύξασα. Διὸ καὶ
εὐφροσύνην ἀναδυσάμενη τὴν κεφαλὴν, σὺν ἀγγέλοις χορεύεις ὡς
ἀγνὴ περιστέρα, καὶ πρεβεῖς ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς ἡχος πλ. 6'.

Σήμερον τὰ στίφη τῶν πιστῶν συνελθόντα, Πνευματικῶς Πανηγυ-
ρίζωμεν, καὶ τὴν Θεόπαιδα Παρθένον καὶ Θεοτόκον, ἐν ναῷ Κυ-
ρίου προσηγομένην, εὐσεβῶς ἀνευφημῶμεν. Τὴν προεκληθεῖσαν ἐκ
παιδῶν τῶν γενεῶν, εἰς κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ καὶ
Θεοῦ τῶν ὁλῶν. Παρθένοι λαμπαδοφορεῖσαι προπορεύεσθαι, τῆς δει-
κνύμενης τιμῆς τὴν σεβασμίον Πρόδοον. Μητέρες λύπην πᾶσαν ἀπο-
θέμεναι χαρμονικῶς συνακολουθήσατε τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ γινωσκόμενην,
καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ κόσμου τὴν Πρόξενον· ἅπαντες οὖν χαρμονικῶς
τὸ χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ ἐκδοήτωμεν, τῇ κεχαριτωμένῃ τῇ καὶ
Προβδύουσῃ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις, τρισάγιον. Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ
Προοίμιον. Δόξα ἡχ. Πλ. α'.

Τὴν Πανεύφημον νύμφην Χριστοῦ ὑμνήσωμεν Αἰκατερίνην τὴν Θείαν
καὶ Πολιοῦχον Σινᾶ, τὴν βοήθειαν ἡμῶν καὶ ἀντίληψιν, ὅτι ἐφθ-
μως λαμπρῶς τοὺς κομφοὺς τῶν ἀσεβῶν, τοῦ Πνεύματος τῇ δυνάμει
καὶ ὡς μάρτυς Κυρίου στευθεῖσα, αἰτεῖται τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ Προοίμιον.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, ἐν τῷ ὄρθρῳ.

Μετά τὴν α' στιχολογίαν κάθισμα ἡχος α'. τὸν τάφον σου σωτήρ.

Μολοῦσα εὐθαρσῶς, πρὸς ἀγῶνας τρισμάκαρ, ἀνδρείως τὸν Χριστὸν
ὁμολόγησας μάρτυς, καὶ τύραννον ἡλεῖξας, δυσσεβῆ καὶ Παράνο-
μον, καὶ κατήσχυνας ρητορευόντων τὰ στίφη, καὶ ἀνέδραμες πρὸς οὐ-
ρανίους σκηνώσεις διὸ σὲ δοξάζωμεν.

Δόξα καὶ νῦν, ὁμοιον.

Δικαίων ὁ καρπός, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἀννης, Προσφέρεται Θεῷ. Ἰερῶ
ἐν ἀγίῳ, σαρκὶ νηπιάζουσα, ἡ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἣν εὐλογῆται,
ὁ Ἰερὺς Ζαχαρίας, ταύτην ἅπαντες ὡς τοῦ Κυρίου μητέρα πιστῶς μα-
καρίσωμεν.

εἰς τὴν β' στιχολογίαν, ἡχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Η Παρθένος καὶ σοφὴ, Αἰκατερίνα ἡ σεμνή τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ,
ἐπιρροασθεῖσα ἀληθῶς, ἀγαλλομένη εἰσέρχεται ἐν σταδίῳ, καὶ τύραν-
νον ὀμόν, καταβαλλοῦσα στερεῶς, καὶ πᾶσαν τὴν πληθὺν τῶν δυσε-
βοούντων ἐχθρῶν, μετ' εὐφροσύνης ἐψάλλεν, ἀκαταπαύστως μεγάλη
φωνῇ, Χριστὲ βοῶσα, σωτήρ καὶ ρύστα, σὺ οὖν δέξαι τὸ Πυῖ-
μα μου.

Δόξα καὶ νῦν ἡχος ὁ αὐτός.

Η αἰμάντος ἀμνὸς καὶ ἀκηλίδωτος Παστὴς, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ,
ἡ Θεοτόκος Μαρίαμ, μετ' εὐφροσύνης εἰσάγεται παραδόξως, ἣν
Ἀγγελοὶ Θεοῦ, δορυφοροῦσι πιστῶς καὶ πάντες οἱ πιστοὶ μακαριού-
σιν αἶψι, καὶ εὐχαρίστως ψάλλουσι, ταύτη ἀκαταπαύστως μεγάλη φωνῇ,
ἡμῶν ἡ δόξα καὶ σωτηρία, σὺ ὑπάρχεις Πανάμωμε.

Μετά τὸν Πολυέλαιον. Τὸ Προσταχθὲν μυστικῶς.

Αλεξανδρίων ἡ λαμπρὰ μεγάλη Πόλις, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου σεμνὴ
Πανηγυρίζει, καὶ γεραίρει τοὺς ἄθλους σου Αἰκατερίνα, οὗς ἔτλης
γενναιοφρόνως ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ μέγα βρενθυομένη σοὶ ἐκδοῖ, παρ-
θενομάρτυς πολυάθλη, εἰς οὐρανίους νῦν σκηνάς, ἀγάλλουτε καὶ χόρευε
καὶ ὑπὲρ πάντων ἱκέτετε.

Δόξα καὶ νῦν ὁμοιον.

Αγαλλιᾶσθω ὁ Δαβὶδ ὁ ὕμνογράφος, καὶ χορευέτω Ἰωακείμ σὺν τῇ
Ἀννῇ ὅτι Γόνος ἅγιος ἐξ αὐτῶν Προήλθεν, Μαρία ἡ φωτοφόρος
Θεὶα λαμπρά, καὶ χαίρει εἰσερχομένη ἐν τῷ ναῷ, ἣν καὶ βλέπων νύ-

λόγησεν ὁ Βαραχίου υἱός, καὶ χαίρων ἀνεκραύγαζε: χαίρε θαύμα παγκόσμιον.

Οἱ Ἀναβαθμοί, Προκείμενον τῶν ἁγίων Θεομαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτῆς.

Στίχ. τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον· ὁμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα

Παρθένους· ὁ Ν. Δόξα ταῖς τῶν ἀθληφόρων πρεσβείαις ἐλεῆμον.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλεημον ἐλεησόν με ὁ Θεός ἡχος β'.

Βίον αὐλον ἐξησκημένη βῆμα ἄθεον καταλαβοῦσα, ἔσσης τροπαιο-
βόρος Αἰκατερίνα σεμνή, ἀνηφοροῦσα τοῦ Θεοῦ τὴν λαμπρότητα
καὶ τὸ Θεῖον σθένος ἐνδεδυμένη δόγμα τυράννου κατεμνηστέρησας καὶ
ρητόρων ἔπαυσε τὰς φλυαφῆς ῥήσεις πολυάθλε.

Ὡδὴ στ' Κοντάκιον ἡχ. β' τὰ ἅνω ζητῶν.

Χορείαν σεπτὴν ἐνθώς φιλομαρτυρεῖς ἐγείρατε νῦν γεραίροντες τὴν
πάνσοφον Αἰκατερίναν, αὕτη γὰρ ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξε
καὶ τὸν ὄφιν ἐπάτησε, ρητόρων τὴν γνώσιν καταπτύσασα.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν ἐκ Θεοῦ σοφίαν λαβοῦσα παιδιόθεν ἡ μάρτυς, καὶ τὴν ἔξω καλῶς
σοφίαν πᾶσαν μεμάθηκε· γνοῦσα δὲ ἐκ ταύτης τήντων στοιχείων κίνη-
σιν τε καὶ ποίησιν κατὰ λόγον, καὶ τὸν αὐτὰ ἐξ ἀρχῆς διὰ λόγου ποιή-
σαντα, αὐτῇ τὴν εὐχαριστίαν ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ προτέρως, τὰ δὲ εἰδω-
λα καθείλε καὶ τοῖς ταῦτα ἀφρόνως λατρεύοντες, ρητόρων τὴν γνώσιν
καταπτύσασα.

Τὴν 25 τοῦ Νοεμβρίου ἡ ἀθλήσις τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος κα-
πανσόφου Αἰκατερίνης.

Καὶ ἡ ἀθλήσις τῆς ἁγίας Σεβαστῆς συζύγου Μαξιμίνου τοῦ Δια-
δόχου τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης καὶ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Καὶ τῶν ἁγίων 150 ρητόρων καὶ σοφῶν τῆς Ἀκαδημίας.

Καὶ Πορφυρίου τοῦ στρατάρχου καὶ φρουράρχου τῆς αὐλῆς.

Καὶ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρ. Μερκουρίου στρατηγοῦ.

Καὶ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἡσυχαστοῦ.

Καὶ τῶν ἁγίων ἐξακοσίων ἐβδομήκοντα μαρτύρων τῶν στρα-
τιωτῶν τοῦ στρατάρχου Πορφυρίου σφαγέντων ὁμοῦ.

Ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη ἐγεννήθη τὸ 280 μ.χ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν, θυ-
γάτηρ Κωνσταντοῦ καὶ Εὐδανθίας ἀπογόνου τῆς γενεᾶς τῶν Πτολεμαίων,
ὑποτελοῦς βασιλέως τῶν Ρωμαίων· οὐ θανόντος ἐστάλη ὁ Μαξιμίνος
ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἦτο μεγάλος μωμος μεγάλης ψυχῆς
καὶ καρδίας, ἀμαζὼν πάγκαλος καὶ πάνσοφος· ἐξεπαιδεύθη πᾶσαν
Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν μάθησιν, κλασικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν
τὴν Ἱατρικὴν, ρητορικὴν, ποιητικὴν καὶ πᾶσαν τὴν Ἀλεξανδρινὴν ἀ-
καδημίαν, ὥστε ἐξεπλήσσοντο πάντες οἱ ἀκούοντες αὐτὴν νὰ ὁμιλῇ.

Ἡ μεγάλη φήμη τῆς ἐφθασεν εἰς Ρώμην, ἐξ ἧς πολλοὶ συγκλητικοὶ
ἐπλευσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ζητοῦντες τὴν χεῖρα τῆς. Ἡ μήτηρ τῆς
καὶ οἱ συγγενεῖς τῆς παρεκίνησαν αὐτὴν νὰ ὑπανδρευθῇ ὅπως μὴ ἀπο-
σβεσθῇ ἡ πατρίς τῶν Πτολεμαίων ἥτις μόνη κληρονόμος οὕτως τοῦ
πατρικοῦ θρόνου· ἐπὶ τούτῳ τῷ σκοπῷ ὁδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸν
πνευματικόν τῆς Ἀνανίαν, ὅστις ἰδὼν αὐτὴν πάγκαλον καὶ πάνσοφον
καὶ μὴ πειθόμενὴν νὰ συζευθῇ εἰδωλολάτρην ἄνδρα, διότι εἶπε εὐ-
ρατέ μου ἄνδρα χριστιανὸν εὐγενῆ καὶ σοφὸν νὰ τὸν νυμφευθῶ, τότε ὁ
Ἀνανίας εἶπεν εἰς αὐτήν. α Γνωρίζω ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν,
ὅστις σὲ ὑπερβαίνει εἰς τὸ κάλλος καὶ εἰς τὴν σοφίαν ἢ ἁγία ἐνόμισε
εἶπε περὶ ἐπιγείου τινὸς βασιλείας ὁμιλεῖ καὶ ἐρωτᾷ· ποῦ εἶναι αὐ-
τός; ὁ βασιλεὺς; ὁ πνευματικὸς τῆς εἰδείξε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας
μὲ τὸν Κύριον Ἰησοῦν, καὶ ἤρχισε νὰ κατηγῇ αὐτὴν τὸ θεῖον Εὐαγ-
γέλιον, ἰδοὺ αὐτῇ τὴν εἰκόνα καὶ τῆς εἶπε: νὰ προσευχηθῇ καὶ θὰ
τὸν ἴδῃ εἰς τὸν ὕπνον τῆς· ἀπελθοῦσα εἰς τὸ παλάτιον προσήχετο
ἕως οὗ ἀπέκαμε, κοιμηθεῖσα δὲ βλέπει τὴν παναγίαν μὲ τὸν Κύριον
ἀλλ' ὄχι εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ τὰ ὄπισθεν καὶ ἤκουσε φωνὴν νὰ λέ-
γῃ· νὰ βαπτισθῇ διὰ νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου· τὸ πρῶτον
χαρούμενη ὑπῆγεν εἰς τὸν Ἀνανίαν καὶ διηγήθη τὸ δράμα. Τότε ὁ
πνευματικὸς ἔλαβε θάρρος νὰ τὴν ἐνθουσιάσῃ διὰ τῶν θείων καὶ ὕψι
νὰ δογματῶν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴν ἐβάπτισεν.

Ἐπιστρέψασα δὲ εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἐπροσηύχετο ἐνώπιον τῆς εἰκόνης
καὶ κοιμηθεῖσα ἤξιώθη νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅστις
ὑπεσχέθη αὐτῇ βασιλείαν οὐράνιον, ἔθηκε στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
αὐτῆς καὶ δακτυλίδιον εἰς τὸν λικανὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἀφουπνι-
σθεῖσα εὗρε τὸ δακτυλίδιον καὶ ἔκτοτε ἐθέλγη θεῖον ἔρωτα καὶ ἐγει-
νεν ἐνθερμος καὶ ἀτρόμητος τοῦ Εὐαγγελίου διδάσκαλος καὶ κατη-
χητὴς τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ καὶ πολλοὺς εἰδωλολάτρας ἐστεῖλεν
εἰς τὸν Ἀνανίαν καὶ τοὺς ἐβάπτισεν. Ταῦτα μαθὼν ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς
Αἰγύπτου καὶ τύραννος τῶν χριστιανῶν Μαξιμίνος διάδοχος τοῦ αὐ-
τοκράτορος Μαξιμιανοῦ ὅστις ἐντὸς μηνὸς ἐσφαξεν καὶ ἐκάλυψε 184
χιλιάδας χριστιανῶν εἰς μόνον τὴν Αἰγύπτου, καὶ ἐτέλεσε θυσίαν μεγά-
λην εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, εἰς ἣν ἔλαβε μέρος ὅλη ἡ Ἀλε-
ξάνδρεια, ἐκάλυψε καὶ τὴν Αἰκατερίνην εἰς τὴν τελετὴν ὅπως θαυμά-
σῃ τὴν ἐκατόμβην, ἀλλ' αὐτὴ ἐταλάνησεν αὐτὸν διὰ τὴν πλάνην τοῦ
καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ κατηγῇ τὸ Εὐαγγέλιον. Ὁ Μαξιμίνος ὡς ἀμαθὴς
ἐκάλυψε τοὺς καθηγητὰς τῆς Ἀκαδημίας, 150 ἐκ τῶν ἐπισημωτέρων
ρητόρων, ὅπως ἀντιταχθῶσιν εἰς τὴν εὐγλωτίαν τῆς ἁγίας καὶ τὴν
χριστιανικὴν κατήχησιν, ἀλλ' αὐτὴ ὄχι μόνον τοὺς ἀπεστόμωσεν, ἀλ-
λὰ καὶ τὴν χριστιανικὴν πίστιν τοὺς κατήχησε καὶ ἐβάπτισεν εἰς τὸ
πῦρ, τὸ ὅποιον ὁ Μαξιμίνος διέταξε νὰ τοὺς καύσῃ, ἀπὸ ὁμολό-
γησαν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν των, καὶ φυλακίσας τὴν ἁγίαν ἐξῆλθεν

εἰς τὰς ἐπικρίσεις δι' ὑποθέσεις· εἰς τὴν φυλακὴν ἐπεσκέυθη τὴν ἁγίαν ἢ Σεβαστὴν Αὐγούστα σύζυγος τοῦ Μαξιμίνου ὁμοῦ μὲ τὸν στρατηγὸν καὶ φρουράρχον Πορφυρίονα καὶ 200 στρατιωτῶν, οὓς ἅπαντας κατήχευεν ἡ ἁγία καὶ ἐβίβριεν εἰς τὸν Νεῖλον δ' Ἀνανίας· ὁ Μαξιμίνος ἐπανελθὼν καὶ εὐρὼν τὴν ἁγίαν εἰς τὴν φυλακὴν κατηχοῦσαν τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ὅλους καὶ θυμωθεὶς πρῶτον κατέπραξε τὴν Σεβαστὴν Αὐγούστα σύζυγόν του, ἥτις ἤλεγξεν αὐτὸν διὰ τὴν ἀδικον φυλάκισιν τῆς ἁγίας, ἔπειτα ἀπεκράδισε τὸν στρατηγὸν Πορφυρίονα διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὁμοῦ μὲ τοὺς 200 στρατιώτας· εἰς τὴν φυλακὴν ἡ ἁγία ἶδε πάλιν κατ' ὄναρ τὸν Κύριον ὅστις ἔθηκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς τὸ στέμμα τοῦ μαρτυρίου καὶ ἐνίσχυεν αὐτὴν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως.

Ὁ Μαξιμίνος πάλιν ἐκάλειεν εἰς τὰ ἀνάκτορα τὴν ἁγίαν ἐκ τῆς φυλακῆς καὶ τῆς εἶπε· σοὺ πρέπει τὸ βασιλικὸν στέμμα Αἰκατερίνα, διότι ὑπερβαίνεις τὴν Ἀρροδίτην εἰς τὴν εὐπρέπειαν καὶ τὴν καλλοσύνην, αὐτὴ δὲ τοῦ ἀπῆντησεν, ὥς ἄνθος μαραινέται ἡ νεότης καὶ τὸ κάλλος. Τότε ὁ ἑπαρχὸς φθάσας ἐζήτησε τὴν ἁγίαν ἀθεῖν τὴν ἁγίαν ἐν μέσῳ δύο τροχῶν περὶ ξιφῶν καὶ λογχῶν καὶ τούτου γενομένου ἡ ἁγία ἀβλαβὴς διέμεινεν, ἀφοῦ οἱ τροχοὶ ἔστρεψαν κατὰ τῶν ἐργατῶν τῆς κακουργίας καὶ ἐκκρεοῦργησαν αὐτοὺς. Ὁ δὲ Μαξιμίνος στενάδας ἐκ βάρους καρδίας, εἶπεν αὐτῇ· ἐπειδὴ ἐπλάνησας τόσους σοφοὺς, ῥήτορας, καθηγητάς, στρατηγούς, στρατιώτας ἔτι δὲ καὶ αὐτὴν τὴν Σεβαστὴν σύζυγόν μου, ἡ δέχου τὴν θρησκείαν μου, καὶ τὴν σύζυγόν μου ἡ δίδω τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου σου καὶ διέταξε νὰ φυλακίσουν αὐτὴν καὶ νὰ τὴν δαίρουν μὲ βούνευρα ἐπὶ δύο ὥρας· ἔπειτα τὴν ἐζήτησε νὰ ὑπάγῃ νὰ γίνῃ σύζυγός του, νὰ ἔχῃ ὅλην τὴν εὐφροσύνην τοῦ κόσμου τὴν ὁποίαν ποτὲ κανείς νὰ μὴν εἶχε ἡ ἁγία τοῦ ἀπῆντησε «ἀν γίνῃς Χριστιανὸς» θυμωθεὶς δ' ὁ Μαξιμίνος ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου τῆς, καὶ οἱ δῆμιοι ἔφερον αὐτὴν ἐκτὸς τῆς πόλεως, συνάμα δὲ ἤλθον συνοδίαιτοι κυρίων ὅλων τῶν προκρίτων καὶ εὐγενῶν κλινοῦσαι θηνοῦσαι καὶ λέγουσαι· Αἰκατερίνα λυπίσου καὶ μὴ μᾶς ἀφήνης ὀρφανὰς, ἡ δὲ ἔλεγεν αὐταῖς· λυπηθῆτε τὸν ἑαυτὸν σας καὶ πιστεύσατε εἰς Χριστὸν ἵνα μὴ ὑπάγῃ ἡ ψυχὴ σας εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. Προσευχθεῖσα ἡ ἁγία, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ὁ δῆμιος ἀπέκοψεν αὐτὴν καὶ ἔρυσεν αἷμα καὶ γάλα ὁμοῦ καὶ πολλοὶ ἰδόντες τὸ θαῦμα ἐπίστευσαν εἰς Χριστὸν αὐθημερὸν τὴν 24 Νοεμβρίου τὸ 304 μ. Χ. τὸ σῶμα τῆς μάρτυρος μετεφέρθη εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, ἔνθα ὁ Μωσῆς ἔλαβε τὰς 10 ἐντολάς, ἔνθα ἔμεινεν ἄταφον μέχρι τοῦ 540 μ. Χ. ὅτε ὁ μέγας Ἰουστιανὸς ἔκτισε τὴν Μονὴν τοῦ Σινᾶ καὶ ἐθήκε τὸ μαρτυρικὸν λείψανον εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν· ὁ τόπος ἐπὶ τοῦ βράχου ἐνθα ἔμεινε τὸ σῶμα τῆς 236 ἔτη ἐχαράχθη ὥς νὰ ἦτον σκαλιστὸς τάφος ἀπὸ λιθοξόου καὶ σώζεται

εἰς θαυμασμὸν τῶν περιηγητῶν ἐξ ὧν πολλοὶ ἠθέλησαν ν' ἀποκόψουν πέτραν ἐκ τοῦ βράχου μὲ διάφορα ἐργαλεῖα ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν.

Τὸν βίον καὶ τὸ μαρτύριον τῆς ἁγίας ἔγραψαν, α.) ὁ Μακάριος ὁ Ἀλεξανδρεὺς, β.) Συμεὼν ὁ Μεταφραστὴς, γ.) ὁ Συναξαριστὴς τῆς Μ. ἐκκλησίας, δ.) ὁ Πατριάρχης Κύριλλος ὁ Λούκαρης οὗτος διὰ συγγιλείου μετέθεσε τὴν ἐορτὴν τῆς ἁγίας ἀπὸ τῆς 24 εἰς τὴν 25 Νοεμβρίου ὅπως ἐορτάζετε λαμπρότερον μὲ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐορτῆς τῶν εἰσοδεῶν τῆς παναγίας χάριν τῶν Συναϊτῶν τὸ 1630 μ. Χ.

5) Ἀγάπιος Μοναχὸς Κρής ἐξέδωκεν ἐν Βιέννῃ τὴν Ἀκολουθίαν καὶ τὸν βίον τῆς ἁγίας τὸ 1702, 6) Κωνσταντῖος ἀπὸ Συναίου Πατριάρχης Κων/πόλεως ἐξέδωκεν ἐν Βενετίᾳ τὸ 1817 τὸν βίον καὶ ἀκολουθίαν τῆς ἁγ. Αἰκατερίνης ἐξ ἧς ἀντέγραψε Β. Δ. Ζῶτος ὁ Μολοσσός.

Σημ. Ἐπὶ τοῦ κληθέντος μεγάλου διωγμοῦ τὸ 284 μ. Χ. μέχρι τοῦ 306 ἐπὶ συνεχῇ 22 ἔτη ἐβασίλευον ἐν Ρώμῃ δύο αὐτοκράτορες ὁ Διοκλητιανὸς καὶ ὁ Μαξιμιανός, δύο καίσαρες διάδοχοι αὐτῶν ὁ Βαλέριος ἢ Γαλέριος τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ ὁ Μαξέντιος τοῦ Μαξιμιανοῦ, δύο διάδοχοι τῶν Καيسάρων ὁ Σεβήρος τοῦ Γαλερίου καὶ ὁ Μαξιμίνος τοῦ Μαξεντινίου· τὸ ὅλον εἰς βρασιλείας ὁ Μαξιμιανὸς εἰς Νικομήδειαν ὁ Διοκλητιανὸς εἰς Ρώμην, ὁ Μαξέντιος εἰς Ἀντιόχειαν ὁ Μαξιμίνος εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὁ Γαλέριος εἰς Γαλλίαν ἀποθανὼν ἀφῆκε τὴν διαδοχὴν τῷ Μ. Κωνσταντίνῳ εἰς Ἀγγλίαν. Ὁ δὲ Σεβήρος πνίγει εἰς τὸν Τίβεριν ἀφῆκε τὴν διαδοχὴν εἰς τὸν Λυκίνιον καὶ πάλιν ὁ Διοκλητιανὸς παραιτηθεὶς ἀφῆκε διάδοχον τὸν Μαξιμιανόν ὅστις ἀποθανὼν ἀφῆκεν διάδοχον τὸν Μαξέντιον ὅστις πολέμησας τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον καὶ νικήσας ἐπνίγη εἰς τὸν Τίβεριν. Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος πολέμησας καὶ νικήσας ὅλους ἔμεινεν αὐτοκράτωρ μόνος Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως μετέφερε δὲ τὴν ἑδραν τοῦ εἰς Κων/πολιν.

Πολλοὶ ἀντιγραφεῖς τοῦ βίου τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης ἀγνοοῦντες τὴν Ρωμαϊκὴν ἱστορίαν καὶ τοὺς διαδόχους τῶν αὐτοκρατόρων ὑπέπεσαν εἰς τὸ λάθος νὰ γράφουσι ἄλλοι ὅτι ὁ Διοκλητιανὸς καὶ ἄλλοι ὁ Μαξιμιανὸς καὶ ἄλλοι ὅτι ὁ Μαξέντιος ἐτυράννισεν τὴν ἁγίαν ἐν ὧ ἀντιβασίλεις τῆς Αἰγύπτου ἦτον ὁ Μαξιμίνος ὁ τύραννος· ἐν τῇ ἀμαθείᾳ τῆς Ρωμαϊκῆς ἱστορίας ὅλα τὰ συναξάρια βριθοῦσιν ἀνακρίβειαν· ἀλλὰ δὲν βλάπτει τὸ ἱστορικὸν μέρος τοῦ μαρτυρίου τῶν ἁγίων.

Καταβασίαι καὶ ἡ Θ' ὁδὸς τῆς ἐορτῆς τῶν εἰσοδεῶν
ἐξαποστειλῶν τῆς ἁγίας. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Ενεύρωσας τὸ φρόνημα γυναικῶν ὡς Παρθένε, Αἰκατερίνα πάνσοφε, ἀθλοφόρων ἡ δόξα, καὶ φιλοσόφων τὸ κλέος, ἐν Θεῷ διήλεγξας ὡς λῆρον οὐσαν καὶ μῦθον, τὴν πανάμωμον ὄντως καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ συλλήπτρα κεκτημένη.

Ἐτερον. Τοῖς μαθηταῖς συνελθωμεν.

Παρθενομάρτυς ἐνδοξε, τοῦ Χριστοῦ Θεῖα νύμφη, Αἰκατερίνα πάνσοφε, ἀγλαόμορφε κόρη, ἀνεφνηοῦμεν σε πιστεῖ, καὶ τὴν θεῖαν σου μνήμην, τελοῦμεν σὺ γὰρ ἐσθεςας, πλάνην πᾶσαν εἰδῶλων, ρητορικῆς παθελοῦσα πᾶσαν ἐρετχελίαν, ὑπερ ἡμῶν οὐν πρέσβευε, καὶ εἰρήνης τοῦ κόσμου.

Ἐτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μαρτύρων τὸ ἀγλᾶισμα, Παρθένων σεμνοπρέπεια, νύμφη Χριστοῦ, σεμνοτάτη, Αἰκατερίνα πάνσοφε, σοφῇ τῇ τῶν λειψάνων σου, ταῖς Ἱεραῖς πρεσβείαις σου, τοῖς προσιοῦσι δώρησαι, ἡμῖν ἄψαι τὰς ἰάσεις, ἢ πρὸς Θεὸν ἀναπαύσας, σὺν τῇ κλεινῇ Σεβαστῇ τε καὶ Μερκουρίῳ.

Τοῦ ἁγίου Μερκουρίου ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Τὰς παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν, καὶ δαιμόνων τὰ θράση εἰς τέλος κατηδάρισες, καὶ τὸ στέφος ἐδέξω Μερκουρίε μακάριε, ἐκ χειρὸς τοῦ κτίστου σου, ὡς μάρτυς τῆς ἀληθείας, διασώξεις δὲ πάντας, ἐκ παντοίων θλιβερῶν σκανδάλων τοῦ ἀλλοτρίου. Τῆς ἐορτῆς ὁμοιον.

Τοῦ Ἱεροῦ σε σήμερον, Θεοτόκε παρθένε, δέχετε τὰ ἐνδότερα χερεῖν Ἀρχιερέως, ἐν οἷς τριῶν ἀπὸ χρόνων ἕως δέκα καὶ δύο, διέμεινας τρεφομένη, χερὶ Θεοῦ Ἀγγέλου, ὡς ἁγία Κιβωτὸς τοῦ πάντα τεκνηαμένου.

εἰς τοὺς Αἴνους στιχ. Η'. τῆς ἐορτῆς δ'.

ἤχος α' Τῶν οὐρανίων τυχμάτων.

Αμπαδηνόροι παρθένοι τὴν ἀειπάρθενον, φαιδρῶς ὁδοποιῦσαι, Προφητεύουσιν ὄντως ἐν Πνεύματι τὸ μέλλον ναὸς γὰρ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος ὑπάρχουσα, πρὸς τὸν ναὸν μετὰ δόξης Παρθενικῆς νηπιόθεν ἐμδιβάσεται.

Επαγγελίας ἁγίης καὶ ὁ καρπὸς εὐκλεῆς, ἡ Θεοτόκος ὄντως, ἀνεδείχθη τῷ κόσμῳ, ὡς πάντων ὑπερτέρα ἡ εὐκλεῶς, προσεγομένη ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τὴν προσευχὴν τῶν τεκόντων ἀποπληρεῖ συντηρουμένη Θεῷ Πνεύματι.

Επουρανίῳ τραφεῖσα Παρθένη ἄρτω πιστῶς, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου ἀπεκύησας κόσμῳ, ζωῆς ἄρτον τὸν λόγον, ὃς ὡς ναὸς ἐκλεκτὸς καὶ Πανάνωμος, προεμνηστεύθης τῷ Πνεύματι μυστικῶς, νυμφευθεῖσα τῷ Θεῷ καὶ Πατρί.

Εξανοιγέσθω ἡ Πύλη τοῦ Θεοδόχου ναοῦ, τὸν γὰρ ναὸν τοῦ Πάντων βασιλείως καὶ Θρόνον, σήμερον ἐν δόξῃ ἐνδον λαβὼν, Ἰωακείμ ἀνατίθεται, ἀφιερῶσαι Κυρίῳ τὴν ἐξ αὐτοῦ, ἐκλιχθεῖσαν ὡς μητέρα αὐτοῦ.

Τῆς ἁγίας δ. ἤχ. δ' Ἐδωκας σημειῶσαι.

Μνήμην τὴν πανίερην Αἰκατερίνα Πανεύφημε, τῆς σεπτῆς σου ἀθλήσεως τέλοῦντες δοξάζωμεν ἐν φωναῖς ἀσμάτων, τὸν δεδωρημένον

ὑπομονὴν σοι κρατερὰν καὶ νικηφόρον σὲ ἀναδείξαντα, καὶ λόγον χρηγῆσαντα καταπτοῦντα τοὺς ῥήτορας, δωσωπῶν τὸν φιλόφθονον καὶ σωτήρα καὶ Κύριον.

Μάρτυς ἐθελούσιος Αἰκατερίνα Πανένδοξε καθορήθης τὸν τύραννον, ἐτόνως ἐλέγξασα τὴν δεινὴν μανίαν, τῆς πολυθεῖας Θεογνωσίας φωτισμῷ, καταβαλλοῦσα τὸν πολυμήχανον. Ἐντεῦθεν καὶ ὡς μάρτυρα καὶ ὡς παρθένον καὶ Πάνσοφον, ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσεν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χάριν τὴν τοῦ Πνεύματος Αἰκατερίνα Πανέντιμε, ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος, ἐδέξω καθάρασα, σεαυτὴν προθύμως, διὰ πολιτείας καὶ λογισμῷ μαρτυρικῷ, τὴν τῶν τυράννων ὀργὴν ἐπίτηται, καὶ κάλλει τῷ τοῦ σώματος, τὴν ψυχικὴν ὠραιότατα, θειορῶνως ἀντίληκας, ἀλητῶν ἐγκαλώπισμα.

Κόσμον κατεφρόνησας, Αἰκατερίνα ἀοίδιμε, καὶ Χριστῷ ἡκολούθησας, ἐπ' ὧμων βαστάσασα, τὸν σταυρὸν Τρισάκκρ, ὃ τὴν τοῦ Βελλίαρ, κάραν συνέτριψες στερρῶς, διὸ συμφώνως πάντες κραυγάζωμεν Προσβεῦτα ἐτοιμώτατε, Ἰλασμὸν ἡμῖν δώρησαι, τοῖς τιμῶσι τὴν μνήμην σου. Δόξα ἤχος β'.

Σήμερον τῷ Χριστῷ προσήνεχθη, Τὸ πνεῦμα τῆς ἐνδόξου ἀθληφύρου καὶ Παρθενομάρτυρος Αἰκατερίνης, ὡς νύμφη καθαροτάτη τῷ ἀθανάτῳ νυμφίῳ, καὶ εἰς φωτεινοῦς εἰσοικίζεται θαλάμους καὶ τὸ ἐστεμμένον ἀθλητικὸν σῶμα τῆς κατὰ στικτον ταῖς μόλοιφιν, αἰμοστιγῆς καὶ τετραυματισμένοῦτε τῇ γῇ, οὐδὲ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων παραδίδοται, ἀλλὰ φωτεινῶν καὶ αὐλῶν ἑγγέλων, οἵτινες λαβόντες αὐτό, εἰς τὸ θεαδόξαστον ὄρος Σινᾶ μετεκόμισαν, πρὸς προτίσιν τῶν πιστῶν καὶ ἱαῖν καὶ σωτηρίαν, τῶν προστρέχόντων τῇ σωφῇ τῶν λειψάνων αὐτῆς. καὶ νῦν ἤχος δ' αὐτὸς τῆς ἐορτῆς.

Σήμερον τῷ ναῷ προσάγεται ὁ Πανάνωμος Παρθένος, εἰς κατοικήριον τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ καὶ Θεοῦ τῶν ὄλων καὶ πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν τροφῇ σήμερον τὸ καθαρώτατον ἁγίασμα, ὡς τριετίξουσα δάλαλις εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων εἰσάγεται ταύτῃ ἐκδοήσωμεν ὡς ὁ Ἀγγελος : Χαῖρε μόνῃ ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη καὶ εὐλόγησις τῶν ἁγίων
Δίδεται καὶ ἅγιον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλας τῆς ἁγίας. Ἀπολυτίκιον.
Εἰς τὴν λειτουργ. τὰ τυπικά τῆς ἐορτῆς ὡδὴ γ' καὶ τῆς ἁγίας ὡδ.ς.
Ἀπόστολος καὶ εὐαγγέλιον τῆς ἁγίας. Μεγαλυνάριον μετὰ τὸ ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ Κιβωτῷ. Μεγαλυνάρι τῆς ἁγίας.

Εχει τὸ σὸν Πνεῦμα ὁ οὐρανός, γῆδε σοῦ τὸ σῶμα, ἐν μονῇ τοῦ ἁγίου Σινᾶ, αἶμα μαρτυρίου ἡ Ἀλεξάνδρου πόλις, Σαφὴ Αἰκατερίνα ὑπὲρ ἡμῶν πρέσβευε.

Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον. Τέλος καὶ Ἀπολυτίκιον τῆς ἁγίας.

Μεγαλυνάρια ψαλλόμενα εἰς τὸ κοινωνικόν.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαριζομένσες μάρτυς Αἰκατερίνα

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι τὴ μακαριοῦσι σοφὴ Αἰκατερίνα

Ἄγγελος οὐρανόθεν κατήλθεν σ' ἐνισχύων μάρτυς ἐν τῷ σταδίῳ.

Δῆμος φιλομαρτύρων, ἀθροίσθετε ὑμῆσιν τὴν νύμφην τοῦ Κυρίου.

Εὐφραίνετε πλουτοῦσα, τὰ παργανά σου μάρτυς Πόλις Ἀλεξανδρίαν

Εἰρκτὴν παρθενομάρτυς καὶ αἰκισμοὺς ὑπέστης ὑπὲρ τοῦ σὺ νυμφίου.

Ἐξέστησαν Ἄγγέλους τὰ τρομερά σου ἄθλα Αἰκατερίνα μάρτυς.

Ἐν ὄρει τῷ Συναίῳ. Χριστὸς Αἰκατερίνα φυλάττει σου τὸ σῶμα

Ἐκ βλάβης καὶ κινδύνων σκέπες Αἰκατερίνα τοῦ πανηγυριστάς του.

Ἡ οἰκουμένη πόθῳ τελεῖ Αἰκατερίνα μνήμην σου τὴν ἁγίαν.

Θαπτεῖται Μαξιμίνου οὐκ ἔχυσαν σου κάμψαι ψυχὴν γενναίαν μάρτυς

Χαίροις Αἰκατερίνα τὸ κλέος τῶν παρθένων, ὠραία Χριστοῦ νύμφη.

Ὅρῳν τε καὶ τὸ θράσος, σοφὴ τοῦ Μαξιμίνου κατέβαλες γενναίως

Ρητόρων Φιλοσόφων καθεῖλες πα ρουσίαν δυνάμει τῶν σῶν λόγων.

Τῶν εὐσεβῶν τὰ πλήθη τιμᾷ Αἰκατερίνα, τὴν θίαν ἀθλησίῃ σου.

Ὁ εὖ νομφίος πέμπει τροφὴν σοι οὐρανόθεν ἐν τῇ εἰρκτῇ σου μάρτυς

Σοφὴ Αἰκατερίνα, δέχετε οὐρανόθεν τροφὴν ὧ ξένον θαῦμα.

Τὰ εἶρη τῶν Ἀγγέλων,δέχεται τῆς πανσόφου Αἰκατερίνης πνεῦμα

Τάγματα τῶν Ἀγγέλων ὁρῶντα ἐν σταδίῳ σοὺς ἀθλοὺς καταπλάγη

Τοὺς τὴν σεπτὴν σου μνήμην, τελούντας μετὰ πόθου Αἰκατερίνα φροῖρει

Τοὺς σὲ ὑμνεῦσι λύσιν πταισμάτων ταῖς λυταῖς σου Αἰκατερίνη δείδου

Τοὺς ἐν Συναίῳ ὄρει τὸ σῶμα σου τιμώντας Αἰκατερίνα σκέπες.

Ἐπὲρ τῶν οὐ τιμώντων Αἰκατερίνα μάρτυς τὸν Κύριον δυσώπει.

Ψυχὰς τὰς τῶν ρητόρων, δῶρα τῷ σὺ νυμφίῳ Αἰκατερίνα πέμπεις

Ὁμότητε τυράννου καὶ ἀπειλὰς βασιάνων οὐδόλως ἐδόθης.

Ὁ θαύματος μεγίστου! πῶς τὴν τροφὴν λαμβάνει ἐξ οὐρανοῦ ἡ

μάρτυς.
Δόξα

Ὁ τρίψωτε θεέ μου, λιτῆς Αἰκατερίνης, ἐλέησον τὸν κόσμον.

Καὶ νῦν

Ἀμύλυντε παρθένα σὺν τῇ Αἰκατερίνῃ τὸν σὸν υἱὸν δυσώπει.

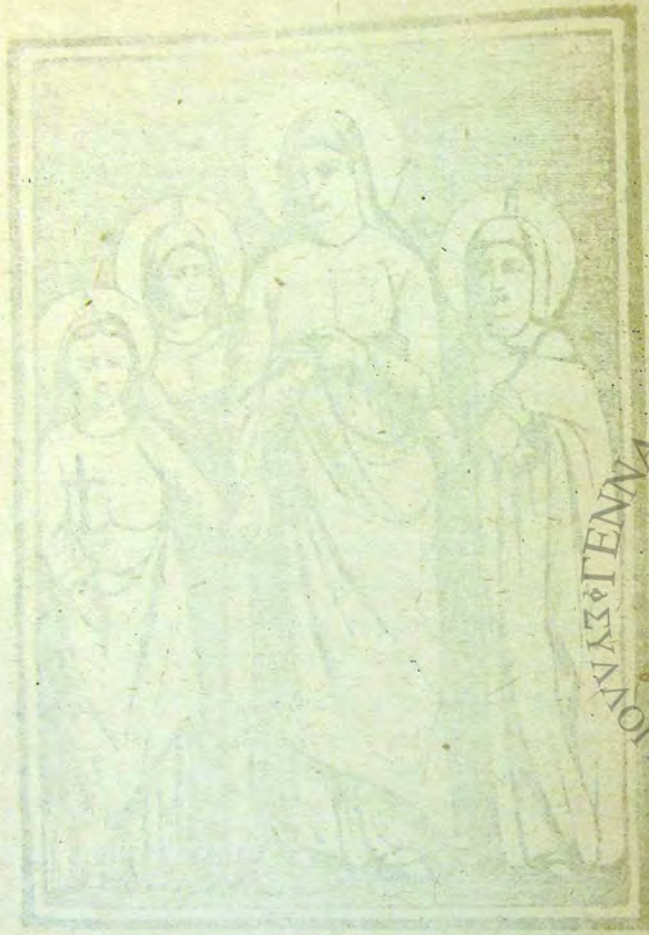
ΤΕΛΟΣ

Σ Ο Φ Ε Α

Τῇ ΜΕΛΛΟΥΣῃ ΒΑΣΙΛΕΞῇ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Β. Δ. ΖΩΤΟΣ ΜΟΛΟΤΤΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

Σ Ο Φ Ι Α Σ

Καὶ τῶν τριῶν τέκνων αὐτῆς

ΠΙΣΤΕΩΣ ΕΛΠΙΔΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ

Ψαλλομένη τὴν 177 ὁρίου.

Εἰ βούλει ποιῆσαι ἀγρυπνίαν, ἐν τῷ μικρῷ ἐσπερινῷ ἅπαντα τοῦ Σταυροῦ. Ἐνδὲ τῷ μεγάλῳ ἐσπερινῷ, μετὰ τὸν προοιμιακὸν καὶ τὸ Μακάριος ἀνὴρ ἰστώμεν στίχους ι. καὶ ψάλλωμεν δ' τοῦ Σταυροῦ ἦχος δ'.

Ἐδωκας σημεῖωσιν. Σήμερον ἐξέλαμψε φωτειδὴς ὥσπερ ἥλιος, ὁ Σταυρὸς σου ὁ τίμιος Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐν Κρανίῳ τόπῳ τῷ δεδοξασμένῳ, καὶ ἀνυψούμενος Σωτὴρ, ἐπὶ τὸ ὄρος σου τὸ Πανάγιον, δηλοὶ ἐμφαντικώτατα ὡς δι' αὐτοῦ Παντοδύναμη τὴν ἡμῶν φύσιν ὑψώσας Οὐρανοῖς ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀγγέλιαν σήμερον οἱ Οὐρανοὶ ἀκατάληπτε, τοῖς ἀνθρώποις τὴν δόξαν σου, φαιδρῶς ἐξαστράψας γὰρ τοῦ Σταυροῦ ὁ τύπος, φέγγει ἀπροσίτῳ, τὴν μανιώδη καὶ σκληρὰν τῶν Θεοκτόνων γνῶμην διήλειψε. Διό σου τὴν φιλάνθρωπον οἰκονομίαν δοξάζωμεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμη ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυρὸς ὁ Πανάγιος τὸ ἀκατάλυτον τρέπαιον, ἀπὸ γῆς φανερούμενον, σήμερον προέρχεται, ὥσπερ κεκρυμένος Θεσαυρὸς Πλουτίζων, τὴν οἰκουμένην ταῖς αὐγαῖς, τῆς παγκοσμίου αὐτοῦ Χρηστότητος· διό σου τὴν φιλάνθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζωμεν, Ἰησοῦ παντοδύναμη ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μέσον γῆς ὑψούμενον προκατιδεῖν ἐπιέμενοι, τοῦ Σταυροῦ σκῆπτρον Μᾶριον, ψυχὰς προκαθαίρωμεν, ἀστραφθῶμεν φρένας, φωτὶ λαμπρυνθῶμεν καὶ ἐν Δυνάμει Θεϊκῇ καταυγασθέντες Θεὸν ὑμνήσωμεν, τὸν ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἁγιασμὸν ἡμῖν παρεχόμενον, τοῖς ἐν πίστει γεραίρουσι καὶ θερμῶς αὐτὸν μέλπουσι.

Καὶ τῶν ἁγίων ὁμοία.

Παρθένοι νεάνιδες, φύσεως νόμῳ συνδούμεναι, καὶ σαφῶς κρατυνόμεναι, ἀγάπῃ τοῦ κτίσαντος, τὸν δεσμὸν τῆς πλάνης, διέλυσαν πίστει, καὶ τὸν ἀνίσχυρον ἐχθρὸν, ἀνδρειωθείσαι, ποσὶ συνέτριψαν, καὶ νίκης διαδήματι, φωτειδῶς ἐκοσμήθησαν, καὶ νυμφῶνα κατῴκησαν νοκτὸν ἀγαλλόμεναι.

Πίστης ἡ πανεύφημος, καὶ ἡ Ἀγάπη ἡ ἐνδοξος καὶ Ἐλπίς ἡ Θεόσφορος, ἀρετῶν ἐπώνυμοι, τῶν φαινοτάτων, ἀναδεδειγμένοι, ἀθλη-

τικῶς τὸν πονηρὸν, καταβαλλοῦσαι τὸν τὴν προμήτορα, δολίως ἀπατήσαντα, τοῦ παραδείσου τὴν οἰκυσιν, θεοθεῖσαι ἀπέλαβον, ὑπὲρ πάντων προσβεβούσαι.

Πυρὸς κατεφρόνησαν, καὶ πολυτρόπων κολάσεων, καὶ θανάτου αἱ πάνσεμνοι, νυμφίου τὸ κάλλος γάρ, τοῦ ὠραιωτάτου, πίστει ἐκζητοῦσαι, διὰ ποικίλων αἰκισμῶν, ὠραιωθείσαι τούτῳ συνήφθησαν. Σοφίας τὰ βλαστήματα, Πίστις, Ἐλπίς καὶ Ἀγάπη τε, τῇ πρεσβείᾳ των Κύριε ἡμᾶς σώσον ἐλέησον.

Ἔτερα προσόμοια ἢ. α. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Παρθένοι νεάνιδες Χριστέ, αἱ σταρρῶς ἀθλήσασαι, Πίστις, Ἐλπίς καὶ ἀγάπη τε, σὺν τῇ μητρὶ αὐτῶν, εὐφροσύνης πλήρεις, χαρμονῆς ἀνάμεστοι, τῷ ξύλῳ τῆς ζωῆς σοὶ προσήγγισαν, καθικετεύουσαι, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Παρθένοι νεάνιδες Χριστέ, μύρων σφραϊνόμεναι, Σοῖς ἠκολούθησαν ἔχουσαι, τὸ σὺν μιμούμεναι ζωφόρον πάθος, τὸ ψυχοσωτήριον, καὶ πρὸς τὴν ἐκ νεκρῶν ἐξανάστασιν, ἐν σοὶ γηθόμεναι, ἡ Σοφία σὺν τοῖς τέκνοις τῆς, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν ἱκετεύουσαι.

Παρθένοι νεάνιδες σαφῶς, Εὐδὰς τῆς προμήτορος, τὸν περνηστὴν ἐνίκησατε, πόθῳ θεώσεως, ἀνενδότῳ νεύσει, πρὸς Θεὸν θεοῦμεναι, καὶ πόθῳ εὐκλεοῦς ἀνυψοῦμεναι. Θεῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἡχος πλ. β'.

Εκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος, παρέστησαν αἱ παρθένοι, Πίστις, Ἐλπίς καὶ Ἀγάπη, περιβεβλημέναι ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἀήττητον, καὶ πεποικιλμέναι ἐλέῳ τῆς ἀγνοίας, καὶ τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, σὺν τῇ μητρὶ αὐτῶν Σοφίᾳ, βοῶσαι πρὸς αὐτόν, ἐν ἀγαλλιάσει τὰς λαμπάδας κατέχουσαι· εἰς ὁμήν μύρων σου ἑδραμον Χριστέ ὁ Θεός. Μὴ χωρίσῃς ἡμᾶς νυμφεῖς ἐπουράνιες, ὅτι τετρώμεθα τῆς σῆς ἀγάπης ἡμεῖς, αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, κατὰπεμψον ἡμῖν πλοῦσια τὰ ἐλέη σου.

Καὶ νῦν τοῦ Σταυροῦ ἡχος ὁ αὐτός.

Τῶν προφητῶν αἱ φωναὶ, τὸ ξύλον τὸ ἅγιον προκατήγγειλαν, δι' οὗ τῆς ἀρχαίας ἡλευθερώθη κατάρως, τῆς τοῦ θανάτου ὁ Ἀδάμ· ἡ δὲ κτίσις σήμερον, ὑψουμένου τούτου, συνυפוῖ τὴν φωνὴν, τὸ ἐκ Θεοῦ αἰτουμένη πλοῦσιον ἔλεος· ἀλλ' ὁ μόνος ἐν ἐλέει ἀμέτρητος Δέσποτα, Πασμὸς γενοῦ ἡμῖν καὶ σώσον ἡμᾶς.

Ἐσπας, τὸ φῶς Ἰλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας

καὶ τὰ ἀναγνώσματα

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Σοφία ἐν ἐξόδοις ὑμνεῖται, ἐν δὲ πλατεῖαις παρησίαν ἄγει· ὁ Θεὸς τῇ Σοφίᾳ ἐθεμελίωσε τὴν γῆν, ἡτοίμασε δὲ οὐρανοὺς ἐν φρονήσει·

οὐκ ἐν παραρῆς, τήρησον δ' ἐμὴν βουλὴν καὶ ἐννοίαν, ἵνα ζῇ σὴ ψυχὴ καὶ χάρις ἐπὶ τῷ σὺ τραχίλῳ· ἔσται δὲ ἰσὺς ταῖς σαρκί σου καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου, ὃ δὲ ποὺς σου οὐ μὴ προσκλύψῃ, ἐὰν γὰρ κἀθὲρ ἀφοβὸς ἔσῃ, ἐὰν καθεύῃς ἡδέως ὑπνώσεις, ὃ γὰρ Κύριος ἔσται πρὸ τῶν ποδῶν σου, καὶ ἐρίσει σὺν πόδα ἵνα μὴ ἀγρευθῇ· μὴ ἀπόσχου εὐποιεῖν ἐνδεεῖς, ἥνικα ἂν ἡ χεὶρ σου ἔχει βοηθεῖν· μὴ εἴπεις ἐπανελθὼν ἐπάνεγκε καὶ αὐριον σοὶ δώσω, δυνατοῦ σου ὄντος εὐποιεῖν· ἀκάθαρτος ἐναντι Κυρίου πᾶς παράνομος, ἐν δὲ δικαίοις οὐ συνεδρεῖ. Κύριος ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Υἱὲ ἀνοίγε σὸν στόμα ἐν φόβῳ Θεοῦ, καὶ κρίνε πάντα ὀφίως, ἀνοίγε σὸν στόμα καὶ κρίνε δικαίως, διακρίνε δὲ πένητας καὶ ἀσθενοῖς καὶ γυναῖκα. Γυναίκα ἀνδρείαν τίς εὕρησι; Τιμιωτέρα δ' ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστὶ· θαρρεῖ ἐπ' αὐτὴν ἡ καρδία τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἡ τοιαύτη σκύλων οὐκ ἀπορήσει, ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ εἰς ἀγαθὰ πάντα τὸν βίον. Εὐραμένη ἔρια καὶ λίθον ἐποίησεν εὐχρηστα ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ἐγένετο ὥστε ναὺς, ἐμπορευομένη μακρόθεν· συναγεί δὲ αὐτὴ τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτός καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ καὶ ἔργα ταῖς θεραπαναῖς, θεωρήσασα γέωργιον ἐπὶ ἄλσος, ἀπὸ δὲ καρπῶν χειρῶν αὐτῆς ἐφύττευσεν ἀμπελόνα· ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὁσφὺν αὐτῆς ἤρισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς ἐπὶ τὸ ἔργον, καὶ ἐγένετο ὅτι καλὸν ἐστὶ τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννεται ὁ λύχνος αὐτῆς καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Τοῦς πήχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τὰς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρίδει εἰς ἄτρακτον. Θύραν δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ· Στόμα αὐτῆς διήνοιξε προσηκόντως καὶ ἐννόμως καὶ τάξιν ἐνετείλατο τῇ γλώσσῃ αὐτῆς. Ψευδεῖς ἀρέσκαι καὶ μάταιον κάλλος γυναικῶν οὐκ ἐστὶν ἐν αὐτῇ· γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται, φόβον δὲ Κυρίου αὐτὴ αἰνεῖτω, καὶ αἰνεῖσθω ἐν πόλει ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Υἱέ, μὴ ὀλιγόρρι παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἔλεγχόμενος· ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγεῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὖρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς οἶδε φρόνησιν· κρείσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀνητάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρὸν, εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτήν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστὶ. Μῆκος γὰρ βίου καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα. Ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ὁδοὶ καλαὶ καὶ αἱ τρίβοι αὐτῆς μετ' εἰρήνης, Σοφίας οὐ μήποτε ἰσχύσει κακία.

Εἰς τὴν λιτὴν τοῦ Σταυροῦ ἐν, ἰδιόμελλον ἦχος α΄.

Προτυπῶν τὸν σταυρόν σου Χριστέ ὁ Θεός, ὁ πατριάρχης Ἰακώβ, τοῖς ἐγγόνοις αὐτοῦ, τὴν εὐλογίαν χαρίζομενος, ἐπὶ ταῖς κέρασι αὐτῶν, ἐναλὰξ τὰς χεῖρας ἐπέθηκε, τοῦτον δὲ ἡμᾶς σήμερον ἀνυψοῦντες κραυγάζομεν, δώρησαι ἡμῖν τὴν νίκην, ὡς τῷ Κωνσταντίνῳ τὸ πρόπαιον.

Τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης ἐν ἦχος β΄.

Ως ἀλάβαστρον μύρου, τὸ αἷμά σου προσενήνοχας, τῷ σῷ Νυμφίῳ Χριστῷ, Αἰκατερίνα ἀθληφόρε ἀήττητε, ἀντάμοιβιν δὲ εἴληφας παρ' αὐτοῦ, στέφος ἄφθαρτον ἀξιώχαστε, ὅθεν καὶ τῶν ρητόρων τὴν θρασυστομίαν ἀπήμβλυνας, καὶ τούτους πρὸς ἀληθῆ θεογνωσίαν ἐπανήγαγες, καὶ τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον ἐχομίσαντο, σὺν τῇ Σεβαστῇ αὐγούστῃ τῇ σοφῇ, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς ἁγίας Σοφίας ἦχ. α΄.

Τὰ λαμπρὰ καὶ θεῖά σου ἄθλα, πᾶσαν γλῶσσαν πρὸς αἴνεσιν ἤγειρεν, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, οἱ γὰρ Ἀγγελοὶ δρῶντες ἐν οὐρανῷ, τὸν νυμφίον σου Χριστόν, τὴν καθαρωτάτην σου ψυχὴν ταῖς χορείαις αὐτῶν κατατάττοντα, ἐδόξαζον χαίροντες· οἱ δὲ ἀνθρώποι βλέποντες τὸ πολυάθλον καὶ καρτερικόν σου σῶμα, κοινὸν ἱατρεῖον ἔχοντες, κοινὴν χωρίαν συστήζομενοι, ἀγέλλονται καὶ πανηγυρίζουσιν, εὐφημοῦντες σε, ὡς τὴν πλάνην πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ ἐκνικήσασαν, καὶ πρεσβεύουσαν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῷ θεῷ πόθῳ Χριστοῦ, πυρπολουμένην μάρτυς πολυάθλε, τὰς τῶν ἀνόμων βασιάνους εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, ἀλλὰ τὸν λογισμόν σου ἐν ταῖς οὐρανίοις κάλλεσι προσηλώσασα, ἔπαιδες φθάσαι πρὸς τὸν ποιοῦμενον. Διὸ καὶ ὁ στεροδότης Χριστός, δεξάμενος τὰ παρθενικά πνεύματα ἐν σκηναῖς οὐρανίοις εἰσφύλακτο· ἐνθα νῦν παριστάμεναι τῷ παμβασίλει καὶ Θεῷ, πρεσβεύετε δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα Σήμερον ὁ πειρητὴς οὐρανοῦ καὶ γῆς, οὐρανῶν τὰς πύλας ἀνοίξας, εἰς παστὰδα ἀκήρατον, δέχετε τὰ πνεύματα ὑμῶν, Ἰησοῖς, Ἐλπίς Ἀγάπη καὶ Σοφία, συμμετόχους δείκνυσιν, ὡς συγκοινωνοὺς τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ὧ νῦν παριστάμεναι, μὴ ἐπιλάθῃσθαι καὶ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων, τὴν ἀεισέβαστον καὶ λαμπρὰν ἡμῶν πανήγυριν.

Καὶ νῦν τοῦ Σταυροῦ ἦχος ὁ αὐτός.

Φωτολαμπρὴς ἀστέρων τύπος, προεδείκνυε Σταυρέ, τρόπαιον τῷ εὐσεβῇ βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ, οὗ ἡ μήτηρ Ἐλένη εὐραμένη Σε, κοσμοφανῆ πεποίηκε, καὶ Σε σήμερον ἀνυψοῦντες, τῶν πιστῶν αἰχορεῖται κραυγάζομεν· Σταυρέ ζωφόρε, ἁγίασον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου, ὑψοῦμενος καὶ τυπούμενος κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν καὶ σώσον ἡμᾶς. Προτόμοια Ἀπόστιχε τὸ ἄ τοῦ Σταυροῦ Χαίροις ὁ ζωφόρε. Σταυρὸς

Χαίρετε ἀθλητῶν καλλοναί, τῶν ἀρετῶν τὰ διαυγῆ καταγόνια, ἡ κατάθμη τῆς ἐγκρατείας, ὑπομονῆς ὁ κανὼν, παρθενίας χαίρετε κημεῖλια, πηγαὶ ταπεινώσεως τῆς Ἀγάπης, τὸ πέλαγος καὶ τῆς Ἐλπίδος ὁ ὠρεῖος παράδεισος καὶ τῆς Πίστews μυροθήκη ἡ πάγχρυσος· μένησθε οὖν πρὸς Κύριον Σοφία σὺν τέκνοις σου, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην, περιχαρῶς ἐορτάζοντας, τυχεῖν σαῖς πρεσβείαις, σωτηρίαν καὶ εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ἵπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Χαίρετε ἀθλοφόροι Χριστοῦ, μετ' ἐγκωμίων τελουμένην πανήγυριν, οἱ πάντες συνευφρανθῶμεν, πνευματικῶς ἐν χαρᾷ καὶ πανευφροσύνῳ ἐορτάζομεν. Αὐταὶ γὰρ κατέβαλον, τὸ ἀγέροχον φρόνημα, τῶν τυραννούντων τῇ δυνάμει τοῦ πνεύματος, ὅθεν ἤραντο κατ' αὐτῶν νίκης τρόπαια, ταύτας οὖν μακαρίσωμεν, εὐφήμοις ἐν ἄσματι, Πίστει, Ἀγάπῃ, Ἐλπίδι, καὶ τῆς Σοφίας ἐπώνυμοι, Χριστὸν δυσωποῦσαι, ὡς δωρήσασθαι τὸ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτρας τοὺς πόδας μου καὶ κατήθηνε τὰ διαβήματά μου· **Χ**αίρετ' ἕως σκηνῆς θαυμαστῆς, ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ παμμάκαριστοι, διέλθεται ἐν εὐφροσύνῃ, Σοφία μάρτυς Χριστοῦ, Πίστις καὶ Ἀγάπη καὶ Ἐλπίς ὁμοῦ, τερπνῆς ἀκουσόμεναι καὶ γλυκεῖαις ὑμνήσεως, καὶ τῆς ἀφράστου, θυμῆδαις καὶ τέρψεως, καὶ τὴν πάντερπνον καὶ ἁγνὴν ὠριότητα, μέμνησθαι τῶν τιμώντων ὑμῶν, τὴν θεῖαν πανήγυριν, καὶ τῶν λειψάνων τὴν θήκην περιχοσμούμενοι πάντοτε, τυχεῖν σωτηρίας, ἰλασμόν τε καὶ εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἦχος πλ. α΄.

Ελαμψε τοῖς πέρασιν σήμερον, ἡμέρα χαρμόσυνης καὶ ἐορτῆς πανσεβάσμιος, τῶν ἀθλοφῶρων παρθενομαρτύρων, Πίστews, Ἐλπίδος καὶ Ἀγάπης καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν Σοφίας, συγκαλοῦσα τοὺς πιστοὺς, εἰς εὐαλίαν πνευματικὴν. Δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί, τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, ἐν τῇ λαμπρᾷ μνήμῃ τῶν μαρτύρων, καὶ τοῖς ἄσμασι τῶν ἐγκωμίων, ταύτας κατεστήσωμεν λέγοντες· Χαίρετε νύμφαι τοῦ Χριστοῦ, παρθένοι καλλίνικοι, ὅτι τὰ στόματα τῶν τυράννων, ὡς ἰχθύων ἀφῶνων ἀποδείξασαι, καὶ τὴν ἀνοιαν τῆς εἰδωλολατρείας τοῦ βασιλέως ἐλέγξασαι, καὶ κηρύξασαι Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν παρέχοντα τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν ἦχος ὁ αὐτὸς τῆς ἐορτῆς.

Δεῦτε λαοὶ τὸ παράδοξον θαῦμα καθορῶντες, τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν προσκυνήσωμεν, ὅτι τὸ ξύλον ἐν τῷ παραδείσῳ θάνατον ἐβλάστησε, τὸ δὲ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, τὴν ζωὴν ἐξήλθῃσεν, ἀναμάρτητον ἔχον προσηλωμένον τὸν Κύριον, ἐξ οὗ πάντα τὰ ἔθνη ἀφθαρσίαν τραγῶντες κραυγάζομεν· ὁ διὰ Σταυροῦ θάνατον καταργήσας καὶ ἡμᾶς ἐλευθερώσας δόξα σοι.

Νῦν ἀπολύεις. Ἀπολυτίκιον ἦχ. γ΄. Θεῖας πίστεως.

Χαίρει έχουσα ἡ Ἰταλία, Σὲ καὶ τέκνα σου βλάστημα Θεοῦ, καὶ γνησίου σου εὐρημαίτε κραυγάζουσα. Σὺ μου ἐν Ρώμῃ τὸ κλῆρος καὶ καύχημα καὶ τῶν σὺν τέκνων τὰ πάντα λείψανα, μάρτυρες ἐνδοξοὶ Πίστις, ἐλπίς, Ἀγάπη καὶ Σοφία, Χριστῷ τῷ Θεῷ προσδεδόσται σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα ἤχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Τὰς τρεῖς ἐνδόξους Παρθένους τὰ τῆς Σοφίας βλαστήματα, Πίστιν Ἐλπίδα Ἀγάπην, ὅμοις ἀμάρτων τιμῶμεν, ρωθεῖσθαι γὰρ δύναμις τοῦ Σταυροῦ βασάνους ὑπὲρ ἡμῶν δεινὰς, καὶ τῷ ξίρει ἀποτμηθεῖσαι τὰς κεφαλὰς σ' ἐφάνους ἀπὸ ἡμῶν μαρτυρικούς. Δόξα τῷ στεφανώσαντι Ὑμᾶς, δόξα τῷ ἁγιάσαντι, δόξα τῷ ἀναδείξαντι τῶν παρθένων καλλονὴν καὶ μαρτύρων καύχημα.

Καὶ νῦν Σῶσον Κύριε τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος.

Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν.

Καθίσματα ἤχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὰ αἵματα σεμνὰ, ὡς ἀλάστρον μύρου, ἐθύσατε Χριστῷ, τῷ νυμφίῳ σὺν πόθῳ, ἀντάμοιβιν εἰλήφατε, παρ' αὐτοῦ ἀξιάγασται, τῶν ἰάσεων, ἐκ νοσημάτων δίδωκει, καὶ τὰς φάλαγγας ἀποδοθεῖν τῶν δαιμόνων, δύναμις τοῦ Πνεύματος.

Δόξα καὶ νῦν Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνοῦμεν φιλόνητο, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθη ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παρέδδισον ἡνέωξας Σωτήρ, τῷ πιστεῖ προσελθόντι σοὶ λατῇ, καὶ τρυφῇ κατηξιώθῃ ὁμολογῶν σοὶ μνησθητὶ μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Εἰς τὴν β' στιχολογίαν κάθισμα ἤχος δ' Ταχὺ προκατέλαβε.

Επίστη φιλέοργοι, λαμπρὰ πηνήγυρις, ἡ μνήμη ἡ ἐνδοξὸς τῶν ἀθλητῶν γυναικῶν, τοὺς πάντας εὐραίνουσα. ὅθεν οὖν συνελθόντες εὐλαβῶς ἀνυμνοῦμεν, Πίστιν τε καὶ Ἐλπίδα, καὶ Ἀγάπην Σοφίαν, δεινόμενοι αὐταῖς ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως Θεῷ ἀπαύστως προσευξώμεθα.

Δόξα καὶ νῦν τοῦ Σταυροῦ ὁμοῖον.

Σταυρὲ τριτμηκάριστε καὶ ζωοδότα Χριστοῦ, λαοὶ σουμερόμενοι πανηγυρίζουσι νῦν, Ἀγγέλων σὺν τάγμασι τάξεις Ἀρχιερέων, εὐλαβῶς προσκυνοῦσι, ὅμοι τῶν μοναζόντων, κοσμικῶν τε τὰ πλῆθη, Χριστὸν τὸν Σταυρωθέντα πάντες δοξάζουσι.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον ἤχος δ' Ἐπιφάνης σήμερον.

Λαμπρυνθέντες χάριτι ἐν ἀληθείᾳ, τὰ τῆς γῆς πληρώματα, φωταγωγεῖται εὐτεβῶς, αἱ μακάριστοι μάρτυρες, ὅθεν ἐν πίστει ὑμᾶς μακαρίζωμεν.

Δόξα καὶ νῦν τοῦ Σταυροῦ ὁμοῖον

Ο Σταυρὸς σὺ Κύριε ὡς φῶς ἐκλάμπει, τὰς τοῦ σκότους φάλαγας ἀποδιώκει καὶ πιστοὺς, καταφαιδρύνει τοὺς ψάλλοντας, Σταυρὸς ὑπάρχει τοῦ κόσμου τὸ στήριγμα.

Τὸ ἐκ νεότητός μου κλπ. τὸ προκείμενον ἤχος δ'.

Ὁ ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Στιχ. Καὶ ἔστησαν ἐπὶ τὴν πέτραν τοὺς πόδας μου.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον δὲ τῆς ἁγ. Αἰκατερίνης.

Ὁ Ν. Δόξα ταῖς τῶν ἀθλοφόρων. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ τὸ πεντηκοστάρ. ἤχος β'.

Μύρον ἐν Ρώμῃ ἀνεδείχθης, Σοφία σεμνή, μυρίζουσα τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, τοῖς πόνοις τῆς ἀθλήσεως τῶν τῶν τέκνων, Πίστει, Ἐλπίδι καὶ Ἀγάπῃ, μυρίσατε νοητῶς τὰς καρδίας τῶν ἐν Πίστει τελούντων τὴν ἱερὰν ὁμῶν ἀθλήσιν.

Σῶσον ὁ Θεός. Ἀπὸ γ' ὡδὴ τὰ καθίσματα τοῦ μηναίου, ἀφ' ἑκτῆς τὸ κοντάκιον κλπ.

Κοντάκιον ἤχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Σοφίας τῆς σεμνῆς, ἱερώτατοι κλάδοι ἡ Πίστις καὶ Ἐλπίς καὶ Ἀγάπη δειχθῆσαι, σοφίαν ἀπεμώραν τῶν εἰδώλων ἐν χάριτι, καὶ ἀθλήσασθαι καὶ νικηφόροι φανῆσαι, στέφος ἀφθαρτον, παρὰ τοῦ πάντων Δεσπότη Χριστοῦ ἀνεδήσαντο.

Ὁ οἶκος

Οτε εἰς πάντα τὰ πέρατα τὸ ἀθέμιτον ἐξεληλύθε πρόσταγμα, θύειν εἰδώλοις καὶ σπένδουσαι, καὶ ναοὺς δαιμόνων καὶ βωμοὺς εὐτρεπίεσθαι πρὸς ἀνθρώπων ἀπώλειαν, τότε αἱ πανεύφημοι καὶ καλλιπάρθενοι μάρτυρες, ὡς ἀστέρες ἐξέλαμψαν, ζόρον ἀθείας ἐλαύνουσαι, καὶ φέγγος εὐσεβείας ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν ὑπανάπτουσαι, τρανῶς ἀνεβδών. Θεὸς μέγιστος ἐστὶν ὁ σταυρωθεὶς βουλήματι, καὶ ἀναστὰς τριήμερος, ἐν ᾧ καὶ καυχόμεθα, ὅθεν καὶ ἐπαύτως στέφος ἀφθαρτον παρὰ Χριστοῦ ἀνεδήσαντο.

Τῇ 17 τοῦ Σεπτεμβρίου, ἡ ἀθλήσις τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ καλλινίκων παρθένων, Πίστει, Ἐλπίδι καὶ Ἀγάπῃ καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν Σοφίας ἐν Ρώμῃ μαρτυρητῶν τὸ 122 μ.Χ. ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

Ἡ Ἁγία Σοφία ἦτον ἀπὸ τὰ προάστεια τῆς Ρώμης ἀπὸ μεγάλῃν καὶ καλὴν οἰκογένειαν, εὐσεβεῖς ἐκ προγόνων πισταὶ εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, ἦλθον εἰς Ρώμην, Ἀδριανοῦ βασιλεύοντος, δι' ἰδιωτικὰς ὑποθέσεις των, ἐφημισθῆσαν εἰς τὸν βασιλεῖα Ἀδριανὸν καὶ διὰ τὴν λαμπρότητα τοῦ γένους των καὶ διὰ τὴν θεάρεστον πολιτείαν των, καὶ εὐθὺς ἐφέρθησαν ἐνώπιόν του, ἰδὼν δὲ αὐτὰς ὁ Ἀδριανὸς ἐθαύμασε τὴν παρῆσαν των· ὅθεν χωρίσας τὴν Σοφίαν ἀπὸ τὰς τρεῖς διελέχθη μετ' αὐτῆς περὶ πίστεως, ἰδὼν δὲ τὸ ἀφοδὸν αὐτῆς ἤλπισε τὰς κολακείας καὶ πρὸς τὴν μητέρα καὶ πρὸς τὰς θυγατέρας καὶ χωριστὰ μίαν πρὸς μίαν καὶ κοινῶς ὅλας ὁμοῦ.

Πρώτη ἡ Πίστις 13 ἐτῶν ἡλικίας, ἤλεγξεν ἐντέχνως τὰς κακοτεχνίας καὶ μηχανὰς τοῦ Ἀδριανοῦ με ἀφοσίαν, καὶ δι' αὐτὸ ἐγδυσαν αὐτὴν καὶ ἔδωσαν ὀπίσω τὰς χεῖρας τῆς καὶ τὴν ἑδεῖραν με ράβδους σιδηράς, ἔκοψαν τοὺς μαστοὺς τῆς ὁσίνες ἐβλυσαν αἷμα καὶ γάλα, ὅσπερ ἠπλωσαν αὐτὴν ἐπάνω εἰς σχάραν πυρωμένην καὶ τῇ θείᾳ δυνάμει ἀβλαβῆς διέμεινεν, εἰτα ἐβαλαν αὐτὴν μέσα εἰς ἐν τηγάνιον γεμάτον πίσσαν βρασμένην καὶ ναύθαν καὶ διαφυλαχθεῖσα ἀβλαβῆς ἐσφίγη με σπάθην ὡς ἀμνὰς τοῦ Θεοῦ καὶ ἔλαβε στέφος τοῦ μαρτυρίου ἀφθαρτον, ἐνισχυομένη ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς Σοφίας.

Ἡ Ἐλπίς ἦλθεν ἔπειτα ἐτῶν 12 καὶ ἐπάνη στερεὰ καὶ ἀκλόνητος εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, δέρετε ὡς ἡ Πίστις, ριπτομένη εἰς ἀναμμένην κάμινον, τὴν ὁποῖαν διὰ προσευχῆς ἐσθυσεν, ἔπειτα κρεμάσθεισα εἰς σταυρὸν καὶ ἐξύσθη με ὀνυχας σιδηροῦς, ἔπειτα ρίπτει εἰς λέβητα θράζοντα ἀπὸ πίσσαν καὶ ριτίνην, καὶ χυθέντος τοῦ λέβητος πολλοὶ τῶν τυράννων ἐθανατώθησαν καὶ τελευταῖον ἀποκεφαλίζεται λαβοῦσα τὸ στέμμα τῆς ἀθλήσεως.

Ἐπειτα ἔρχετε ἡ Ἀγάπη ἐτῶν 11 παρούσα εἰς τὰ βασανιστήρια τῶν ἀδελφῶν τῆς μετὰ τῆς μητρὸς τῆς, ἤλεγξεν εὐθαρσῶς τὸν Ἀδριανὸν ὡς τύραννον ἀπιστον καὶ εἰδολωλάτῃν, ὅστις διέταξε, νὰ τὴν κρεμάσουν καὶ νὰ τὴν δαίρουν με λωρία θάρδολα ὥστε ἐχωρίσθησαν αἱ ἀθρώσεις καὶ οἱ ἄρμοι τοῦ σώματος, εἰτα ρίπτεται εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην ἀπὸ διαφόρους ὕλας καὶ ὁ Θεὸς τὴν διεφύλαξεν ἀβλαβῆ, αἱ δὲ φλόγες χυθεῖσαι ἐξωθεν τῆς καμίνου ἐκαυσαν πολλοὺς καὶ αὐτὸν τὸν Ἀδριανὸν ἐν μέρει, ὅστις θυμωθεὶς, διέταξε νὰ τρυπήσωσι με περὶ τὸν τὸ σῶμα τῆς μάρτυρος καὶ νὰ τὴν ἀποκεφαλίσωσιν ὡς καὶ τὰς ἀδελφάς τῆς. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν Σοφία εὐχαριστήσασα τὸν Κύριον διὰ τὸ σωτήριον τέλος τῶν τέκνων τῆς, ἐκήδευσεν τὰ τίμια λείψανα αὐτῶν, περιχυθεῖσα δὲ ἐναγκαλιζομένη τὸν τάφον τῶν θυγατέρων τῆς, παρέδωκε τὴν ἁγίαν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἐνταφιασθεῖσα πλησίον αὐτῶν. Τὸ μαρτύριον αὐτῶν μετέφερεν ὁ Μεταφραστὴς ἐκ τοῦ Λατινικοῦ, σώζεται εἰς τὴν Λαύραν, χειρόγραφον φον, εἰς τὴν τῶν Ἰβήρων καὶ εἰς ἄλλας μονὰς, αὕτη δ' ἐστὶ περίληψις ἢ ἀντέγραφον ἐκ τοῦ χειρογράφου Β. Δ. Ζωὸς ὁ Μολοττός. (α)

Καὶ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀγαθοκλείας φλοῖ τε λειοθείας ἐν πυρὶ.

Καὶ τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μαξίμου Θεοδώτου καὶ Ἀσκληπιοδότου πυρποληθέντων.

(α) Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἀνήγειρε ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας ἐν Ρώμῃ ὅστις σώζεται ἀκόμη· τὰ ἐν Ρώμῃ θάματα τῶν ἁγίων εἰσὶν μέγιστα καὶ ἀναρίθμητα.

Καὶ τῆς Ἀγίας Λουκίας τῆς χήρας καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Γεμινιανοῦ σφαγέντων.

Καὶ τῆς Ἀγίας μάρτυρος Θεοδότης τῆς ἐν Νικαίᾳ ἀποκεφαλισθείσης διὰ ξίφους.

Καὶ τῶν ἁγίων μαρτύρων Πατερμουθίου καὶ Ἡλίας τῶν ἐνδοξοτάτων ἁγίων σφαγέντων διὰ ξίφους.

Καὶ τῶν ἁγίων ἑκατὸν μαρτύρων τῶν Λίγυππίων σφαγέντων.

Καὶ τῶν ἁγίων πεντήκοντα μαρτύρων τῶν ἐν Παλαιστίνῃ σφαγέντων.

Καὶ τῶν ἁγίων ἱερομαρτύρων Πηλέος καὶ Νεΐλου τῶν ἐπισκόπων πυρποληθέντων καὶ ἐν μέσῳ φλογῶν τελειοθέντων.

Ταῖς τῶν ἁγίων σου πρεσβείαις Χριτὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἡ τιμικτέρα οὐ στιχολογεῖται, ἀλλ' ἡ ἐνάτη ὡδὴ τοῦ Σταυροῦ μέχρι τῆς ἀποδώσεως.

Σταυρὲ Χριστοῦ ἡ δόξα μαρτύρων καὶ δαίων καὶ πάντων τῶν δικαίων.

Μυστικὸς εἰς Θεοτόκε παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαπτήσασα Χριστὸν, ὅφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ ζωφόρον ἐν γῇ πεφυτούργηται δένδρον, δι' οὗ νῦν ὕψομένου, προσκυνοῦντες αὐτόν σε μεγαλύνομεν.

Σταυρὲ Χριστοῦ τὸ ξύλον τὸ πᾶσι ζωφόρον, ἐξ οὗ ἀθανασίας μετέχομεν οἱ πάντες.

Μυστικῶς εἰς Θεοτόκε παράδεισος.

Σταυρὲ Χριστοῦ τὸ ὄπλον τῶν θείων ἱερέων πιστῶν τε βασιλέων.

Αγαλλέσθω τοῦ δρυμοῦ ξύλα ἄπαντα, ἀγχιθίασι τῆς φύσεως αὐτῶν, ὅφ' οὗ περ ἐξ ἀρχῆς ἐφυτεύθη Χριστοῦ τανυθέντος ἐν ξύλῳ δι' οὗ νῦν ὕψομένου προσκυνοῦντες αὐτόν σε μεγαλύνομεν.

Σταυρὲ Ἀγγέλων δόξα, δαιμόνων καθαιρέτα πιστῶν ἡ σωτηρία.

Ιερὸν ἡγήθη κέρας θεόφροσι, τῆς κεφαλῆς τῶν ἀπάντων ὁ Σταυρός, ἐν ᾧ ἁμαρτωλῶν νοουμένων συνθλῶνται τὰ κέρατα πάντα, δι' οὗ νῦν ὕψομένου, προσκυνοῦντες αὐτόν σε μεγαλύνομεν.

Σταυρὲ Χριστοῦ ἡ θύρα τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν ᾗ ληϊτὴς εἰσῆλθε καὶ οἱ ἐν σοὶ θαροῦντες.

Ο διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος διὰ σταυροῦ κατήργηται σήμερον, τῆς γὰρ προμήτορος ἡ παγγενὴς κατάρτα διατέλειται, τῷ βλαστῷ τῆς ἀγνῆς θεομήτορος ἦν πᾶσι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσι.

Σταυρὲ Χριστοῦ ἡ κλίμαξ ἡ ἀγούσα πρὸς τ' ἄνω πάντας τοὺς ὁρθοδόξους.

Μὴ τὴν πικρίαν τὴν τοῦ ξύλου ἐσθῆς ἀνικρέτιμον Κύριε, διὰ Σταυροῦ τελείως ἐξήλειψας· ὅθεν καὶ ξύλου ἔλυσε ποτὲ, πικρίαν ὁ-

δάτων Μερράς, προτυποῦν τοῦ Σταυροῦ τὴν ἐνέργειαν, ἣν πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσι.

Δόξα

Πάτερ νῦν καὶ πνεῦμα ἡ ἡνωμένη φύσις, σῶζε τοὺς προσκυνού-
ντας Σταυρὸν τοῦ Θεανθρώπου.

Αδιαλείπτως βαπτομένους τῷ ζώῳ τοῦ προπάτορος Κύριε, διὰ
Σταυροῦ ἀνύψωσας σήμερον· ὡς γὰρ τῇ πλάνῃ ἄγαν ἀκρατῶς, ἡ
φύσις προκατανέχθη, παγίλῃως ἡμᾶς πάλιν ἀνόρθωσας, τὸ φῶς τοῦ
Σταυροῦ σου, ὃν οἱ πιστοὶ μεγαλύνωμεν.

Καὶ νῦν.

Πανύμνητε παρθέne, δυσώπει τὴν Τριάδα, ἐκ βλάβης λυτρωθῆναι
πάντας τοὺς προσκυνούντας Σταυρὸν τὸν τοῦ υἱοῦ σου.

Ινα τὸν τύπον ἀπειδείης τῷ κόσμῳ προτινυόμενον Κύριε, τὸν τοῦ
Σταυροῦ ἐν πᾶσι τρεῖς ἐνδόξον, ἐν οὐρανῷ ἐμόρφωτας, φωτὶ ἀ-
πλείτῳ ἡγλαίσμενον, βασιλεῖ πνοσπλίαν ἀήτητον, διὸ σὲ αἱ δυνά-
μεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάρια. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῷ τῆς Τριάδος κόρῳ, πυρούμεναι αἱ τρεῖς ζήλω, τῶν ἀρετῶν τὴν
Τριάδα, Πίστις Ἑλπίδι Ἀγάπῃ, σὺν τῇ Μητρὶ τῶν Σοφίᾳ, προ-
σκείμεναι ὁμονύμως, ἡλόγησαν τῶν βασιάνων.

Θεοτοκίον.

Τὸν ποιητὴν τῶν αἰώνων, καὶ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότην, ἀποτεκεῖ-
σα παρθέne, τοῦτον ἱκέτευσαι δεῖξαι, τῆς δεξιᾶς παραστάτας, μερίδος
τοὺς σοὺς οἰκέτας.

Εἰς τοὺς αἰῶνες, τοῦ Σταυροῦ τὸ ἀ καὶ γ' τῶν ἁγίων ἡχ. πλ. δ'.
Ω τοῦ παραδόξου θαύματος, τὸ ζωφόρον φυτὸν, ὃ Σταυρὸς ὁ Πανά-
γιος, εἰς ὕψος αἰρόμενος, ἐμρανίζεται σήμερον, δοξολογοῦσι, πάν-
τα τὰ πέρατα, ἐκδειματοῦνται, δαίμονες ἅπαντες, ὡ οἶον δῶρημα!
τοῖς βροτοῖς κεχαρίσται, δι' οὗ Χριστὸς σῶσιν τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς
μόνος εὐσπλαγῆς.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος, ἡ τοῦ Κυρίου Ἀμνός, τὴν αὐτοῦ ἰθα-
λούσιον, μεμυμένη νέκρωσιν, διὰ πόνων ἀθλήσεως, καὶ καρτερίας,
αἵματος πρόχουσι, ἀνκηπνάζει, σθένει τοῦ πνεύματος, Πίστις ἡ ἐνδο-
ξος, καὶ Ἑλπίς Ἀγάπη τε, καὶ ἡ Σοφίᾳ, μήτηρ τῶν μαρτύρων σου,
ὑπὲρ ἡμῶν πάντοτε πρεσβεύουσι.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος, ἐκ γυναικῶν ἀτινῶν, τὰ μαρτύρια αἰ-
ματα, ἐπὶ γῆς χέοντα, θεωροῦντες οἱ τύραννοι, καὶ τὰ βραβεῖα,
τῆς ἁνῶ κλήσεως, καὶ τοὺς στεφάνους τοὺς τῆς ἀθλήσεως, αἰκίας πεί-
σας καθυπομείνεται, ὡ καρτερόψυχοι ὑπὲρ ἡμῶν, Θεὸν ἱκετεύετε,
ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Παρθενομάρτυρες ἐνδοξεῖ, αἱ τὸν νυμφίον Χριστὸν, δλοφύως ποθήσα-
σαι, ἐσπάνους ἐνέγκατε, καὶ πληγὰς τε καὶ μάστιγας, καὶ τῶν μα-
στῶν ὑμῶν, τὴν ἀφαίρεσιν, καθυπομείνασαι, στεφάνων ἐτύχετε, τῶν
παρ' αὐτοῦ, αὐτὸν ἱκετεύσατε, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα ἡχος δ.

Μετά τῶν ἁνῶ ταγμάτων, συνηριθμήητε, ἐνδοξεῖ παρθενομάρτυ-
ρες, Πίστις, Ἑλπίς καὶ Ἀγάπη, σὺν τῇ μητρὶ ὑμῶν Σοφίᾳ, τὰ
ἐπιγίαι λιποῦσαι, τὰ οὐράνια ἐκτίσασθαι, ὡς τὸν Χριστὸν δλοφύως
ποθήσασθαι, ὃν μετὰ παρησίας ἐκπύετε, ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου, τῶν
ἀπίστων τυράννων, καὶ τῶν στεφάνων τυχόντες, νῦν ἐν οὐρανῷ μετ'
ἁγγέλων συναγάλλεθε, πρεσβεύσατε τῇ Κυρίῳ, ὅπως θῆως γένωται
ἡμῖν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς ἡχ. πλ. β'.

Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, Χριστιανῶν ἡ Ἑλπίς, πεπλανημένων ὁδογέ,
σχιμαζομένων λιμῆν, ἐν πολέμοις νίκος, οἰκουμένης ἀσφάλεια, νο-
σοῦντων ἰατρὲ, νεκρῶν ἡ ἀνάστασις, Ἑλέησον ἡμᾶς.

Δοξολογία μεγάλη.

Ἡ εὐλόγησις τῶν ἁρτων καὶ ἔλαιον ἐκ τῆς κανδύλας τῶν ἁγίων
Ἀπολυτίκιον τῶν ἁγίων· εἰς δὲ τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικὰ ἐκ τῶν
κανόνων τοῦ Σταυροῦ ὡδὴ γ'. τῶν ἁγίων ὡδὴ στ'. Ἀπόστολον καὶ
εὐαγγέλιον τῆς Ἀγίας Δίκατερίνης.

Μεγαλυνάριον

Σταυρὸς Χριστοῦ ἡ δόξα, μαρτύρων καὶ ἁγίων καὶ πάντων τῶν δι-
καίων.

Μυστικὸς εἰ θεοτόκε παράδεισος. Εἰς τὰ εἰσυχὰ τῶν ἁγίων

Τῆς παρθενομάρτυρας τοῦ Χριστοῦ, Πίστις καὶ Ἑλπίδα καὶ Ἀγά-
πην τὰς σεβαστάς κόρας τῆς Σοφίας, μιμηθῶμεν πάντες πιστοί,
αὐταὶ γὰρ τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύουσι.

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰῶνον ἔσονται δίκαιοι.

Ἀπολυτίκιον τῶν μαρτύρων καὶ Ἀπόλυσις.

Χαίρει ἔχουσα ἡ Ἰταλία, Σὲ καὶ τέκνα σου βλάστημα Θεῖον, καὶ
ἡγεθούσης εὐφημῶσε κραυγάζουσα. Σὺ μου ἐν Ρώμῃ τὸ κλέος
καὶ καύχημα καὶ τῶν σῶν τέκνων τὰ πάντιμα εἰλεψανα, μάρτυρες ἐν-
δοξεῖ Πίστις, Ἑλπίς, Ἀγάπη καὶ Σοφία, Χριστῷ τῷ Θεῷ πρεσβεύσα-
ται σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΕΛΟΣ

Μεγαλυνάρια εἰς τὸν Ἀπόστολον Ἀνδρέαν.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζουμέν σε Ἀπόστολε Ἀνδρέα
Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μεγαλύνουμέν σε Ἀπόστολε Ἀνδρέα
Ἀπόστολε Ἀνδρέα τῶν ἀπορρήπων μύστα, ὕμνοις σε εὐφημοῦμεν.
Ἀπόστολε Κυρίου Ἀνδρέα σαῖς πρεσβείαις ρῦσαι ἡμᾶς γενένης.
Ἀνδρέα θεηφόρε Ἀπόστολε Κυρίου φρούρει τοὺς σὲ τιμῶντας.
Ἀνδρέα τοὺς τιμῶντας τὴν ἑορτὴν σου σκέπε καὶ φρούρει σαῖς
πρεσβείαις.

Βουλῆθις παμμάκαρ Ἀπόστολος Κυρίου γενέσθαι ἡξιώθης.
Γεραίωμεν σὴν μνήμην οἱ φωτισθέντες λόγους Θεοῦ κηρύγματός σου.
Δοχὴν τῇ σῇ οἰκίᾳ, Χριστῷ τῷ διδασκάλῳ ἐποίησας Ἀνδρέα.
Εὐαγγελίου λόγους ἐρώτησας τὸν κόσμον Ἀνδρέα θεήγορε.
Ζωῶρεται σοὶ δεικνύοις Ἀνδρέα θεοπλόκοις πλήθη λαῶν ἀπίστων.
Ἡ γλῶσσα σου Ἀνδρέα τοῦ παρακλήτου ὠρῆη κάλαμος ὀξυγράφου.
Θεότευκτον Ἀνδρέα ὄργανον ἀνεδείχθης τοῦ Θεοῦ παρακλήτου.
Ἴδε ὦ Ἀνδρέα τῆς κρίσεως τὴν ὥραν γενοῦ ἡμῖν προστάτης.
Κάλλιστος ἀνεδείχθης ὁρηγῆτης Ἀνδρέα, σεπτοῦ Εὐαγγελίου.
Λαοὺς ἐρύσω σκότους, φωτίσας τούτους μάκαρ, Εὐαγγελίου λόγους.
Μνημόνευε Ἀνδρέα ἐν πόθῳ τοὺς τιμῶντας τὴν Θεῖαν ἑορτὴν σου.
Νεῦσον πρὸς ὕμνους μάκαρ, τῆς Θεῖας ἑορτῆς σου, καὶ φρούρει σαῖς
πρεσβείαις.

Ξένησον καὶ φρούρει πάντας ἀσπαζομένους τὴν Θεῖαν σου εἰκόνα.
Ὅλος ἀνεδείχθης Εὐαγγελίου Θεοῦ ὁρηγῆτης Ἀνδρέα.
Πρωτόκλητος τυγχάνεις θερμότατος προστάτης καὶ πρεσβευτῆς τοῦ
κόσμου.
Ρῦσαι τοὺς προσκυνοῦντάς, Ἀνδρέα σὴν εἰκόνα εἰς τύπον τῆς μορ-
φῆς σου.

Σάλπιγξ θεολόγου καὶ εὐήχος ἐδείχθης σεπτοῦ Εὐαγγελίου.
Τὸν σὸν ναὸν πλουτοῦμεν σοφώτατε Ἀνδρέα ψυχῶν μας ἰατροῖον.
Ἵγνους ἐξοδίους προσφέρωμεν Ἀνδρέα, μνήμην ἀθανασίας.
Φωστὴρ ἐδείχθης μέγας, φωτίσας οἰκουμένην, ἀπόστολε Ἀνδρέα.
Χριστῷ καθυπετάγης, ὡς μαθητῆς Προδρόμου. Ἀπόστολε Ἀνδρέα.
Ψάλλομέν σοι πάντες τὴν πόλιν ταύτην σκέπε ἐκ πίστεως ἐπηρείας.
Ὡς ὠραῖοι πόδες εὐαγγελιζομένου εἰρήνην οἰκουμένην.

Δόξα

Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, σῶσον ἡμᾶς πρεσβείαις Ἀνδρέου Ἀ-
ποστόλου.

Καὶ νῦν.

Ἀμόλυντε Παρθένη μετὰ τοῦ σοῦ Ἀνδρέου, δυνάμει τὸν Υἱόν σου.

Μεγαλυνάρια εἰς τὸ ἐξαιρετικῶς. Τὴν τιμιωτέραν.

Τὴν εὐχὴν σάλπιγγα τοῦ Χριστοῦ, Ἀνδρέαν τὸν Θεῖον εὐφημι-
σωμεν ἐν ὧδαῖς, καὶ στέψωμεν τοῦτον στεφάνοις ἐγγωμίων ὑπὲρ ἡμῶν
Κυρίῳ πρεσβεύει πάντοτε.

Χαίροις ὁ πρωτόκλητος μαθητῆς καὶ τοῦ κορυφαίου ὁ ὁμήμων
συμποιτητῆς, χαίροις τῆς ἀνδρείας καὶ σωφροσύνης στήλη, Ἀνδρέα
θεομάκαρ ὑπὲρ ἡμῶν πρέσβευε.

Ἰουνίου 18. Τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Λεοντίου τοῦ Αἰγινίου.

Ἀπολ. ἡχ. δ'. Ταχὺ προκατάλαβε

Χορεῖαν τὴν ἐνθεον, δεῦτε κροτήσωμεν, τιμῶντες ἐν ἄσμασι, τὸν
τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴν, βοῶντες καὶ λέγοντες, χαίροις ὦ στρατιῶτα
τοῦ Χριστοῦ γενναίοφρον, χαίροις ὅτι παρέχοις τοῖς πιστοῖς τὰς ἰά-
σεις, διὸ καὶ ἡμεῖς βῆξιόχρως τιμῶμεν τὴν μνήμην σου. Ἀσόντις ἀ-
ξιοθαύμαστε.

Ἰουνίου 20. Ἱερομάρτ. Μεθοδίου ἐπισκόπου Πατάρων.

Ἀπολ. ἡχ. α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντες.

Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις ἀοράτως παρίσταντο, ὅτε τῷ Θεῷ ἱερούρ-
γεις Ἱεράρχα Μεθόδιε· καιρῷ δὲ τῆς ἀθλήσεως τῆς σῆς, ὁρῶσαι τοὺς
ἀγῶνας σου σοφῇ, διπλαῖς στέφεσι τὴν κάραν, καταστρέφονται ἐψαλ-
λον δόξα τῷ ἐνισχύσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ
σὲ ἀναδείξαντι λαμπρὸν τύπον ἀγιότητος.

Ἰουνίου 21. Νικήτα τοῦ Νυσιρίου Μεγαλομάρτυρος

Ἀπολ. ἡχ. δ'. Ἀσκητικῶς προγυμνασθεῖς.

Ἀκαταγώνιστος ὀφθαλμοὶ ἀθλοφόρε, τῶν ἐκ τῆς Ἀγαρ μηχανὰς ἐ-
τρωπώσω, καὶ ἐναθλήσας ἐνδοξε στεφάνοις ξίφος κατεπάλαισας,
δυσμενῶν ἀοράτων, ὅθεν τὸ διάδημα ἀνεπλέξω τῆς νίκης, ὑπὲρ ἡμῶν
ἰκέτευε Χριστόν, νέε Νικήτα τῶν πίστει τιμῶντων σε.

Σεπτεμβρίου 3. Τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀνθίμου.

Ἀπολ. ἡχ. α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Τῆς ποιμένης σου Θεόφρον στεφάνοις προστάτης γενόμενος, ὑπὲρ αὐ-
τῆς ἐτοίμως τὸ σὸν αἷμα ἐξέχεας· καὶ ἀπειλὰς τῶν δυσμενῶν μὴ
πτοηθεῖς, ἐν οὐρανοῖς νῦν ἀγάλλῃ, τῷ θρόνῳ τῆς τρισηλείου Θεότητος
παριστάμενος· δόξα τῷ ἐνισχύσαντι σε Χριστῷ, δόξα τῇ εὐψυχίᾳ σου,
δόξα τῇ μαρτυρικῇ σου· Ἀνθίμε καρτερότητι.

Σεπτεμ. 15. Βησσαρίωνος Ἀρχιεπ. Λαρίσσης.

Ἐν σοὶ Πάτερ, ἀκριβῶς ἐτηρήθη τὸ κατ' εἰκόνα· ἐκ παιδὸς γὰρ ἀνατέθη Θεῷ καὶ πράξει ἐναρέτου ζωῆς, θεαρέστως ἐδίδασκες· ὅθεν θαυμάτων χάριν πεπολυτικῶς τῇ πάνσεπτῳ σου χάρα, λοιμὸν πανώλης, ἐλαύνει Ἱεράρχα Βησσαρίων μακάριε, καὶ ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις τῷ Κυρίῳ ἐκάστοτε.

Σεπτεμβ. 30 Γρηγορίου Ἐπισκόπου Μεγάλου Ἀρμενίας.

Ἀπολ. ἡχ. δ'. Τῇ Θεοτόκῃ ἐκτενῶς.

Ἱερομάρτυς ἀθλητὰ γενναϊόφρων, καταβαλὼν τῶν δυσμενῶν παρτάξεις, ὑπὲρ Χριστοῦ ἐνήθλησας στερερότατα· ὅθεν εὐφημοῦμεν σε ὡς λαμπρὸν ἀριστεία, ρῦσαι τοὺς προστρέχοντας τῷ ἁγίῳ ναῶ σου, ταῖς πρὸς Χριστὸν λιταῖς σου ὡς ποιμὴν, Γρηγόριε μάκαρ πιστῶν ἢ ἀντίληψις.

Δεκεμβρίου 3. Τοῦ Ἀγίου Νεομάρτ. Ἀγγελῆ τοῦ ἐξ Ἀργους.

Ἀπολ. ἡχος α'.

Χορὸς ἀγγελικὸς Ἀγγελῆ νεομάρτυς, καὶ δῆμος ἀθλητῶν. ἐπεκρότησεν ἄνω, τὴν σὺν ὑπὲρ πίστει, καρτερίαν καὶ ἐνστασιν, καὶ τὸ πνεῦμα σου μετ' εὐφροσύνης λαβόντες, ἀνεβίβασαν, εἰς οὐρανούς· μετὰ δόξης, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Δεκεμβρίου 4. Βαρβάρας Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ Σεραφεῖμ

τῶν Ἀγίων. Ἀπολ. ἡχ. α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοὺς φαισφόρους λαμπτήρας τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρξαντας, καὶ τὴν οἰκουμένην τῷ πλήθει τῶν τεραστίων κατακλείσαντας· τοὺς ἀθλητὰς καὶ κήρυκας τῆς Τριάδος, τοὺς Τρισυποστάτῳ Θεῷ λατρεύειν τοὺς πιστῶς ἐκδιδάξαντας· Σεραφεῖμ τὸν ἀθλητικώτατον, Ἰωάννην τε τὸν ἡδύφθογον, σὺν τῇ σεμνοτάτῃ Βαρβάρᾳ καὶ ὄντως νόμφῃ Χριστοῦ τοῦ Παντάνακτος, πάντες οἱ φιλόρτοιοι δεῦτε πιστῶς, συνελθόντες ὁμοῖς τιμῶμεν. Αὐτοὶ γὰρ τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύουσι.

Δεκεμβρίου. 19. Βονιφάτιου καὶ Ἀγλαταε μαρτύρων.

Ἀπολ. ἡχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Βασάνων ἀνδρικῶς ὑπομείνας τοὺς πόνους, τὴν ἀπονὸν ζῶν ἀληθῶς ἐκομίσω, Βονιφάτιε ἐνδοξε, σὺν τῇ στερεωτάτῃ Ἀγλατᾷ τῷ σέμνωμα, ὅθεν σήμερον ἡ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία, ἐορτάζουσα τὴν παγλίαν σας μνήμην, ἐνθὺς ἀγάλλεται.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 17.

Ἡ Κοίμησις τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου,

καὶ ἡ ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων.

Εἰ βούλει ποιῆσαι ἀγρυπνίαν, ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ τοῦ ὁσίου εἰς τὸ μηναιὸν, γ'. καὶ τοῦ νεομάρτυρος προσόμοια γ'. ποίημα Παπᾶ Βασιλείου Οἰθαίου, λαβέντος ἐν τῷ τάφῳ τοῦ ἁγίου. ἡχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρὸν.

Ὅτε ἐξ ἀγχόνος σὲ νεκρὸν, οἱ πιστοὶ λαβόντες, ὡς θεῖον καὶ ἱερὸν ἀθλητὴν, ἔχαιρον δοξάζοντες, τὸν σὲ κρατύναντα, ἐν καιρῷ τῆς ἀλήθειας, στερεᾶ διανοίᾳ, πίστιν τὴν ἀμώμητον. ἀνακηρύξας τρανῶς, ὅθεν ἱεραῖς μελωδίαις, καὶ μαρτυρικοῖς ἐγκωμίοις, ἅγιε Γεώργιε ἐξόμνησαν.

Ὅτε ἐπιγεύσει Θεϊκῇ, ἐσπευσας προθύμως τρισμακάρι, εἰς τὸ μαρτύριον· τότε ὡς ἀνήμεροι, θῆρας οἱ ἄπιστοι, ἐν εἰρκῇ σὲ κατέκλεισαν, καὶ πλείστα· βασάνοις, σῶμα τὸ μακάριον, κατετραχυμάτισαν, σὺ δὲ τὴν ἀμώμητον πίστιν, Χαίρων ἀνικήρυκτες μάρτυς, ἐνδοξε μακάριε Γεώργιε.

Ὅτε δυναστεία θεϊκῇ, χαίρων τῷ σατράπῃ παρέστης, ἐπαπειλοῦντι σε, οὐκ ἀρνούμαι τύραννε, Χριστὸν τὸν Κύριον, πᾶσαν πείραν ἐδέχομαι, παντοίων βασάνων, ὅπως τὴν αἰώνιον ἐκρύγω κόλασιν, ὅθεν τὴν ἀμώμητον πίστιν, ὥσπερ σοὶ ἐνέχειρον θεῖον, ὄντως διετήρησας Γεώργιε.

Δόξα τοῦ Μ. Ἀντωνίου δρᾶ τὸ μηναιὸν.

Ἀπόστιχα ὁμοῖως. Ἀπολυτ. καὶ τὰ δύο καὶ Θεοτοκίον Καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν προδιμακὸν καὶ τὸ Μακάριος Ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσθῶμεν στίχ. ἢ καὶ ψάλλομεν δ' τοῦ Μ. Ἀντωνίου ἡχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς. (α)

Ὁ φωτισθεὶς ταῖς τοῦ πνεύματος ἀκτίσι, ὅτε σὲ ὁ ἐνθεὸς ἔρωσ ἀνέφλεξε, καὶ τὴν ψυχὴν ἀνεπτέρωσεν, αὐτὸ ποιεῖν, τὸ τῆς ἀγάπης ὄντως ἀκρότατον, τότε κατεπρόνησας σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ ἐξω κόσμου γεγένησαι, πολλῇ ἀσκήσει καὶ ἡσυχίᾳ τούτῳ ἐνούμενος, ὅθεν ἐπλήσθης ὡς ἐξήτησας, τῶν ἐκείθεν καλῶν καὶ ἀνέλαιμψας, ὡς ἀστὴρ καταυγάζων, τὰς ψυχὰς ἡμῶν Ἀντώνιε.

(α) Μερικοὶ Ἱεροψάλται, εἴτε ἀμαθείας εἴτε ἀμελείας ἐνεκεν ψάλλουσι μίαν ἀκολουθίαν μόνην, ἀφήνοντας τὴν ἄλλην ἀγνοοῦντες τὸ βάρος τῆς ψυχῆς τῶν πρὸς τὸν ἅλλον ἅγιον, τοῦ ὁποῦ τὴν ἀκολουθίαν ἀπορρίπτουσιν, ὡς αὐτοὶ λέγουσιν, (οἱ ἀνόητοι).

Ο τῶν δοιμόνων τὰ τόξα καὶ τὰ βέλη, συντρίψας τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ πνεύματος, καὶ τὴν κακίαν καὶ ἐνεδραν, αὐτῶν τῆς πᾶσι δολοποιήσας θεοίς διδάγμασι, ταῖς θείαις λαμπρότησι, καταστραπτόμενος, τῶν μοναστῶν διαυγέστατος, φωστὴρ ἐγένου, καὶ τῆς ἐρήμου πρώτος διάκοσμος, καὶ τῶν νοτούντων ἐμπειρώτατος, καὶ σεπτὸς ἱατρός καὶ ἀρχιέυπος, χαρακτὴρ ἐναρέτου, ἀγωγῆς πᾶτερ Ἀντώνιε.

Ο χαρισμάτων ἐνθέων πεπλησμένος, σὲ ὡς ἀκηλίδωτον, ἐσοπτρον πᾶτερ εὐρῶν, Χριστὸς τῶν θεῶν ἐμφάσεων, λαμπρὸς οἰκίου, μυχμαρυγὰς φωτὸς σοὶ ἐξήστραψεν, ἐντεῦθεν ἰάσεων, ἀφθονος ὤφθης πηγὴ, διατροπὴ τε λιμῶντος, καὶ τῶν διψώντων, δι' ἐπομβρίας, ἄρδων τὴν ἐφεσιν, τὸς ψυχικὰς δὲ διαθέσεις δρῶν, σοὶ τῷ λόγῳ σοφῶς ἐβελέτους, τῷ Θεῷ, ὃν ἰκέτευς σῶσαι καὶ φωτῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο καθαρὸς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ἄγγελος ἐπίγειος, ἑροτὸς οὐράνιος, τῆς παρθενίας διδάσκαλος, τῆς ἐγκρατείας, ἡκριβωμένη στάθμη Ἀντώνιε, συνὼν τῷ Δεσπότη σου, καὶ τὴν αἰγιονοῦ δοξολογίαν μακάριε, σὺν τοῖς ἁγγέλοις, καὶ τοῖς ὁσίοις πᾶσι καὶ μάρτυσι, τούτῳ προσάγων, τοὺς τελούντας σου, τὴν ἱερὰν μνήμην πάντοτε, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, καὶ πταισμάτων ἐλευθέρωσον.

Εἰπα τοῦ νεομάρτυρος δ' ἡλ. δ'. Ὡς γεναιὸν ἐν μάρτυσι. Ἰωακείμ β'

Ο γενναῖον ἐν μάρτυτι Νεομάρτυς Γεώργιε, συνελθόντες σήμερον, εὐφημοῦμεν σε, ὅτι τὸν δρόμον τετέλεκας, τὴν πίστιν τετήρηκας, καὶ ἰδέξω ἐκ Θεοῦ, τὸν τῆς νίκης σοὶ στέφανον, ὃν ἰκέτευς ἐκ φόβου καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελούντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σου, τῶν πιτῶν τὰ σιστήματα, συνελθόντα σήμερον, ἐορτάζομεν, ὅτι ἰδέχθης στερότατος, τῆς πίστεως πρόμαχος, τοῦ κρατούντος δυσεβῶς, τῷ λυσσῶδι ρυάγματι, ὃν ἐξήλεξας, λογιμοῖς εὐτεβῶσι περραγμένος, δι' ὧν ἡγείρας τροπαίων, στίλβων τρισμάκαρ Γεώργιε.

Ο πτερ θῆρας ἀντίθαισι οἱ τῷ σκότει προκείμενοι, κατασχόντες εἰλκον σε, πρὸς δυσέβαιαν, ὡς δὲ στερεῶς ἀπελάκτικας, ὡς ἄρκυν ψυχόλεθρον, θεῖα αἶγλη λαμπρυνθείς, τὴν κατάπτυστον ζήροσιν, τὴν ἀνίσκον, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων καὶ μερόπων, ἐμνηστεύσω εὐπροσύνῃ, πανευκλεῶς γεναιότατε.

Απειλὰς οὐ κατέπτυξας, οὐδὲ πειραν κολάσεων, τῷ Χριστοῦ κρατούμενος, θεῖω ἔρωτι, δι' οὗ ἐείχθης συνόμιλος, ἀνδρείω προσλήματι, τοῖς ἁγίοις ἀθληταῖς, τοῖς τὸ αἶμα ἐκχέουσιν, ὑπὲρ πίστεως, τῶν στεφάνων ἐκείνων ἡξιώθης, τῶν ἀρρήτων ἐπαξίως, ἐν οὐρανῶς εὐφραίνεσθαι.

Δόξα ἡλ. πλ. β' τοῦ Συκεότου.

Τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀλώβητον, νοῦν ἡγεμόνα, καταπαλῶν δλεθρίων, ἀκητικῶς ἐνστητάμενος, εἰς τὸ καθομοιωσιν ὡς δυνατόν ἐνε-

λήλυθας· ἀνδρικῶς γὰρ τὴν φύσιν ἐκβιάσμενος, ἐκπευτας τὸ χεῖρον, ὡς σοφὸς καθυποταξάμενος τῷ κρείττονι, καὶ τῇ σάρκι δουλώσας τῷ πνεύματι, ὅθεν μοναζόντων, ἀνεδείχθης ἀκρότης, πολιστής τῆς ἐρήμου, εὐδρομούντων ἀλήπτης, κανὼν ἀρετῆς ἀκριβέστατος, καὶ τῶν ἐν οὐρανοῖς, τῶν ἐσώπτρων λυθέντων Ἀντώνιε, καθαρῶς ἐσοπτεύεις, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐντυγχάνων ἀμέσως ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντων σε, σὺν τῷ σεπτῷ Γεωργίῳ, τῷ νεομάρτυρι.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακαρίσει σε Θεοτόκε Παρθένε Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρὸν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα

Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτε κακία. Ὁς φυλάσσει τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, σώζει τὴν ἐκ τοῦ ψυχῆν· ὁ δὲ καταφρονῶν τῶν ἐαυτοῦ, καθ' ὅδον ἀποθνήσκει· ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανίζει· Θεῷ, κατὰ δὲ τὸ δόγμα αὐτοῦ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ. Παῖδευε τὸν υἱόν σου, οὕτω γὰρ ἔσται σοὶ εὐέλπης. Ἀκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου, ἵνα σοφὸς γένῃ ἐπὶ γῆρας. Πολλοὶ λογισμοὶ ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ἡ δὲ βουλὴ τοῦ Κυρίου ἐπικρατῇ εἰς τὸν αἰῶνα· καρπὸς ψυχῆς ἐλεημοσύνη, ἡ δὲ προσηυχή ἀνευ ἐλεημοσύνης ἀκαρπὸς ἐστὶν· κρεῖσσον δὲ πτωχὸς δίκαιος, ἢ πλούσιος φιλάργυρος· κακὸς φρων ἀνὴρ πολλὰ ζημιωθήσεται· ἐὰν ἐλέγξῃς ἀνδρα φρόνημον νοήσῃ αἴσθησιν πρὸς διόρθωσιν, ἐλεγχῇ σφρόν καὶ ἀγαπήσῃ σε, μὴ ἐλεγχῇ κακοῦς· ἵνα μὴ μισήσῃ σε. Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου καὶ βουλή ἁγίων σύνεσις.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Γενεὰ σοφίας φόβος Κυρίου καὶ πλοῦτος καὶ δόξα καὶ ζωὴ· αἰρετώτερον ὄνομα καλόν, ὑπὲρ πλοῦτον πολὺν, ὑπὲρ δὲ χρυσίον καὶ ἀργύριον· χάρις ἀγαθὴ, καὶ λόγος ἀγαθὸς ὑπὲρ δῶρον καλόν, καὶ ἀμφοτέρω παρ' ἀνδρὶ κεχαριτομένῳ· πλούσιος καὶ πτωχὸς συνήντησαν ἀλλήλοις, ἀμφοτέρους δὲ ὁ Κύριος ἐποίησεν· υἱὸς σοφὸς εὐφραίνεται πατέρᾳ, υἱὸς δὲ ἄφρων λύπη τῇ μητρὶ αὐτοῦ· υἱὲ ἐὰν σοφὴ γέννηται ἡ καρδία σου, εὐφρανεῖς καὶ τὴν ἐμὴν καρδίαν· μὴ ζηλώσω ἡ καρδία σου ἁμαρτωλοῦς, ἀλλ' ἐν φόβῳ Κυρίου ἴσθι ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐὰν γὰρ τηρήσεις ταῦτα ἔσται σοὶ ἔκγονα, ἡ δὲ ἐλπίς σου οὐκ ἀποστήσεται· ἀκουε υἱὲ πατρός τοῦ γενήσαντός σε, καὶ μὴ καταφρόνῃς ὅτι γεγήρακεν ἡ μήτηρ σου· ἀλήθειαν κτήσῃ καὶ μὴ ἀπώθῃ παιδείαν, καὶ σοφίαν καὶ σύνεσιν, καλῶς ἐκτρέφει πατὴρ δίκαιος, ἐπὶ δὲ υἱῷ σοφῷ εὐφραίνεται, εὐφραίνεται δὲ πατὴρ σου ἐπὶ σοί, καὶ χαίρετω ἡ τελευτῶσα. Δός μοι υἱὲ σὴν καρδίαν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ σου ἐμὰς ὁδοὺς τηρήσω· υἱὲ μὴ ζηλώσης ἀνδρας κακοῦς, μηδὲ ἐπιθυμήσης εἶνε μετ' αὐτῶν, ψεύδῃ γὰρ μελετᾷ ἡ καρδία αὐτῶν, καὶ πόνους τὰ χεῖλη αὐτῶν λαλεῖ. Μετὰ σοφίας οἰκοδομεῖται οἶκος, καὶ μετὰ αἰσθήσεως ἀνορθοῦται, καὶ μετὰ συναίσεως ἐμπίπλυνται τὰ ταμεῖα παντός πλοῦτος τι-

μίου καὶ καλοῦ, κρείσσον σοφὸς ἰσχυροῦ, καὶ ἀνὴρ φρόνητιν ἔχων, γεωργίου μεγάλου.

Παροιμιῶν τὸ ἀνέγνωσμα

Υἱὲ ἐμῶν νομίμων μὴ ἐπιλανθάνου, τὰ δὲ ρήματά μου τηρήτω σὴ καρδίᾳ· ἐλεημοσύνη καὶ πίστις μὴ ἐκλιπέτωσαν ἀπὸ σοῦ· ἔσθι πεποιθὼς ἐν ὅλῃ καρδίᾳ ἐπὶ τῷ Θεῷ, ἐπὶ δὲ σὴ σοφίᾳ μὴ ἐπαίρου· μὴ ἔσθι φρόνημος παρὰ σεαυτοῦ, φοβοῦ δὲ τὸν Θεόν καὶ ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιήσον ἀγαθόν. Τίμα τὸν Κύριον ἀπὸ σῶν δικαίων πόνων καὶ ἀπάρχου αὐτῷ ἀπὸ σῶν καρπῶν δικαίων· υἱὲ μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ἀπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος, ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγᾷ δὲ πάντα υἱὸν δὲ παραδέχεται. Μακάριος δὲ εὖρε σοφίαν καὶ θνητὸς δὲ οἷδε φρόνησιν, κρείσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυροῦς. Πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν, ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ· μήκρος γὰρ βίον ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, καὶ ἔτη ζωῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα· αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ὁδοὶ καλαὶ, καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς ἐν εἰρήνῃ, ξύλον ζωῆς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς καὶ τοῖς ἐπηρεζομένοις ἐπ' αὐτὴν, ὡς ἐπὶ Κύριον ἀσφαλῆς. Υἱὲ, τήρησον ἐμὴν βουλήν καὶ ἐνοίαν ἵνα ζήσῃ ἡ ψυχὴ σου καὶ χάρις ἡ ἐπὶ τῷ σῷ τροχίλῳ, ἔσται δὲ πεποιθὼς ἐν εἰρήνῃ πάσας τὰς ὁδοὺς σου, ὃ δὲ ποὺς σου οὐ μὴ προσκόψῃ. Κύριος ὑπερῇφανός ἀντιτάσσεται ταπεινοῖς· δὲ δίδωσι χάριν.

Εἰς τὴν λιτὴν τοῦ Μ. Ἀντωνίου ἡχος α' τοῦ Στουδίτου.

Τὸν ἐπὶ γῆς ἄγγελον, καὶ ἐν οὐρανοῖς ἀνθρώπον Θεοῦ, τοῦ κόσμου τὴν εὐκοσμίαν, τὴν τροφήν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἀρετῶν, τῶν ἀσκητῶν τὸ καύχημα, Ἀντώνιον τιμήσωμεν, πεφυτευμένος γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἐξήντισε δικαίως, καὶ ὥσει κέρδος ἡ ἐν τῷ λιθῶνῳ, ἐπλήθυνε τὰ ποιμνία Χριστοῦ, τῶν λογικῶν προβάτων, ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

ἡχος β' τοῦ αὐτοῦ.

Ἀσκητικὸν γυμνάσιον συγκροτήσας ἐπὶ γῆς, τὰς τῶν παθῶν προσβολὰς, ἐν τῇ ῥοῇ τῶν δακρύων σου, πάσας ἀπήμυνας, καὶ κλιμαξ θεία καὶ σεπτὰ, εἰς οὐρανοῦς ἐνάγουσα, τοῖς πᾶσιν ἐγνωρίσθη δὲ θεόληπτος βίος σου, εὐσεβείας γὰρ καρποὺς ἐν αὐτῷ ἐνδείξάμενος, λατρεῖς δὲ αὐτῶν τὰς ἀσθενείας τῶν παθῶν, τῶν πιστῶν ἐκβοώντων σοι: Χαίροις τῆς Αἰγύπτου φωστὴρ διαυγέστατε, καὶ τῶν μοναζόντων λαμπαδόχῃ καὶ ποιμῆν. Χαίροις βοΐδιμε τὸ τῆς ἐρήμου κάλλιστον θέρμα, καὶ τῆς ἐκκλησίας ἀκράδαντον ἔρεισμα. Χαίροις τὸ ἡμέτρον καύχημα καὶ τῆς οἰκουμένης ἀγλάισμα καὶ παιδρὸν ἀγαλλίαμα.

ἡχος γ' Ἀνατολίου.

Ὅσιε πάτερ Ἀντώνιε, τῆς στεροτάτης ἀσκήσεως, τὴν καυστικὴν καὶ εὐψυχον διατριβὴν, ὡς ἐνυλον ἀναπαυόμενος ἐτέλεσας· τοῖς ἐ-

ρημωτέροις γὰρ ἑαυτὸν συνάψκας πνευματικῶς, τὰς πυριφλέκτους φαρέτραις τῶν δαιμόνων κατεπάτησας, καὶ ὑπεράνω πάσης ἀρετῆς γενοῦν, συναυλίζει Ἀγγέλοις, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Διὸ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ἡχος δ'.

Ὅσιε πάτερ Ἀντώνιε, ἐκ βρέφους τὴν ἀρετὴν, ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ὄργανον γέγονας τοῦ ἁγίου πνεύματος, καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν, τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν, ἐπεισας τοὺς ἀνθρώπους καταφρονεῖν τῶν ἡδυν, νῦν δὲ τῷ θεῷ φωτὶ καθαρώτερον ἐλαμπόμενος, φωτίσον καὶ ἡμῶν τὰς διανοίας.

ἡχος πλ. α'.

Ὅσιε πάτερ, τῆς φωτὸς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Κυρίου ἀκούσας, τὸν κόσμον κατέλιπες, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν εἰς οὐδὲν λογισάμενος, ὅθεν πᾶσιν ἐδόξας ἀγαπήσατε τὸν Θεόν καὶ εὐρήσατε χάριν αἰώνιον, μηδὲν προτιμήσατε τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, εὐρήσατε ἀνάπαυσιν, μετὰ πάντων τῶν ἁγίων, ὧν ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἱλιόμελλα ἡχος α'. Ἰωακείμ τοῦ β'.

Τῷ θεμελίῳ τῆς πίστεως ἱδρυμένος, Γεώργιε τρισμάκαρ, ὄρθεις ἀδιάσειστος, πρὸς τὰ φουάγματα τῶν ὑπεναντιῶν, καὶ τὴν ἀγχόνην ἀσμένως αἰρετισάμενος, δι' ἀγάπην τῆς πίστεως, ἐκομίσω παρὰ Κυρίου τὸν τῆς νίκης ἀμάραντον στέφανον, καὶ τὴν χάριν ἐπὶ γῆς τῶν ἀπείρων ἰάσεων, δι' ὧν τοὺς σαλευομένους ὑπεστήριξας, καὶ τοὺς ψυχέντας τὴν πίστιν ἐθέρμανας, δόξαν ἀναπέμποντας Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι αἰεὶ τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὴν ἐλαμψιν.

ἡχος β'.

Χαρμονικῶς συνελθόντες σήμερον, τὴν μνήμην σου παιδρῶς ἐορτάζωμεν, νεομάρτυς Γεώργιε, θεῷ γὰρ ἔρωτι ἐλαμφθεῖς, τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταπεφρόνησας· καὶ τὸν Χριστὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ὡμολόγησας, τὸν δι' ἀγχόνης ἐδέξω θάνατον, ὅθεν καὶ ἀποπτὰς τῶν ἐνθύνδε, περιπολεῖς ἐν οὐρανοῖς, συνόμιλος τῶν Ἀγγέλων γεγόμενος, μεθ' ὧν πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα ἡχος πλ. β'. Βασιλείου κοινὸν καὶ τῶν δύο ἁγίων.

Πανδαισίαν κοινήν, συγκροτήσαντες σήμερον, ὁ μέγας καθηγητὴς τῆς ἐρήμου Ἀντώνιος, καὶ ὁ ἐξ Ἰωαννίνων νεομάρτυς Γεώργιος, πάντας τοὺς πιστοὺς συγκαλοῦσι πρὸς εὐωχίαν πνευματικὴν. Δεῦτε οὖν ἅπαντες εὐφρανθῶμεν καὶ πανηγυρίσωμεν, τὴν μνήμην αὐτῶν τὴν ἐτήσιον, μετ' ἑγκωμίων γεραίροντες· λαμπρῶς γὰρ ἀσκήσας ὁ μέγας Ἀντώνιος καὶ παιδρῶς ἐναθλήσας ὁ μέγας Ἡπείρου γόνος Γεώργιος, κατήνεγκον τοὺς ἐχθροὺς, τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος· καὶ τῆς νίκης τοῦ στεφάνου κομισάμενοι, πρεσβεύουσι διηνεκῶς ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτόκε Σὺ ἡ ἀμπελος, τὸ τρισάγιον, Ἀπολυτίκια τῶν δύο καὶ ἀπόλυσις. Ἀπόστιχα ἤχος πλ. α. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις τῶν ἀσκητῶν ἀρχηγός, γεγεννημένος καὶ ἰητήτης πρόμαχος, παθὼν ἐκτεμὼν τὰς ρίζας, καὶ τῶν δαιμόνων ὁρμάς, ὑποστάς ἀνδρείως ἐθιοιάμβυσας, αὐτῶν τὴν ἀσθένειαν καὶ ψυχόλεθρον πλάνησιν, τὴν τοῦ Σταυροῦ δέ, τοῦ Σωτῆρος ἐνέργειαν, καὶ ἀήτητον ἐφανέρωσας δύναμιν, ἣν καὶ περιζωσάμενος, ἐνίκησας ἅπαντας, τοὺς ἀθετοῦντας τὴν θείαν, διὰ σαρκὸς ἐπιφάνειαν, Χριστοῦ ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος.

Στύλος φωτιστὴς ἀρεταῖς, ἐστηριγμένος καὶ νεφέλῃ σκιαζούσα, ἐγένετο τοῖς ἐν ἐρήμῳ πρὸς οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, τὸν Θεὸν ὁρῶντων προηγούμενος, Σταυροῦ βακτηρία δέ, τὴν τῶν παθῶν ρήξας θάλασσαν, τὸν νοητὸν δὲ Ἀμαλῆκ τροποσάμενος, ἀνεμπόδιστον, τὴν οὐράνιον ἄνοδον, εὖρες θεομοκάριστε, καὶ κληρὸν ἀκήρατον, σὺν ἁσμάτοις τῷ θρόνῳ περιχαρῶς παριστάμενος, Χριστοῦ ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις ἀγγελικαῖς ὁμιλῶν χοροστασίαις ἐν ὑψίστοις Ἀντώνιε, τὸν βίον γὰρ τοῦτον πάτερ, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, ἀρετὴν ἀσκήσας πεπολίτευσαι, ὥφθεις καθαρῶτατον, ἀκηλίδοτον ἔσωπτρον, ἀκτινοδόλοις ἀστραπῆς εἰσδεχόμενον, τὰς τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἀγίου πανόλβιε, ὅθεν καταυγαζόμενος, ἑώρας τὰ μέλλοντα, πάντα προλέγων ἐκ θείας, φωτοφανείας μυούμενος, Χριστὶν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

ἐν τοῦ ἁγ. Γεωργίου. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθίσκει.

Χαίροις ὁ στρατιώτης Χριστοῦ, ὁ τροποσάμενος ἐχθροῦ τὴν παράταξιν, τῷ ὅπλῳ τῆς εὐσεβείας, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, ὁ πολλαῖς βασινοῖς ὠνησάμενος, Θεοῦ τὴν οὐράνιον, βασιλείαν Γεώργιε, ἐν ἣ χορεύων καὶ μεθέξει θεοῦμενος, καὶ λαμπρόμενος, καθαφαῖς ταῖς ἐλάμψεσι, μέμνησο τῶν τιμῶντων σου, τὴν μνήμην τῇ ἐνδοξῶν, καὶ προσκυνοῦντων ἐν πίστει, τὴν τῶν λειψάνων σου Λάρνακα, ἐξ ἧς ἀναβλύζεις τοῖς αἰτούσιν εὐρωστίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἡ. πλ. δ'. Βασιλείου ἱερέως κοινὸν

Δεῦτε φιλέοργοι πάντες, τὸν μέγαν ἀσκητὴν, καὶ καθηγητὴν τῆς ἐρήμου Ἀντώνιον, καὶ τὸν νεομάρτυρα ἐξ Ἰωαννίνων, Γεώργιον εὐφημήσωμεν· ὁ μὲν γὰρ καρτερικῶς ἀσκήσας, ὁ δὲ γενναίως ἀθλήσας, τὸ τοῦ Σωτῆρος ὄνομα, καὶ τὴν ἀμώμητον πίστιν, ἐνώπιον δαιμόνων καὶ τυράννων, θαρραλεῶς ἀνεκήρυξαν. Διὸ καὶ τοὺς στεφάνους τῆς νίκης παρὰ Θεοῦ εἰληφότες, χορεύουσιν ἐν οὐρανοῖς, μετὰ πάνταν τῶν ἁγίων, δοξάζοντες καὶ ὑμνοῦντες, Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἀνόμευτε πλοῦνε. Νῦν ἀπολύσις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκια καὶ τῶν δύο. ἡ. δ'. Τὸ παιδρὶν τῆς ἀναστάσεως.

Τὸν ζηλωτὴν Ἠλίαν τῆς τρόποις μιμούμενος, τῷ βαπτιστῇ εὐθείαις ταῖς τρίβοις ἐπόμενος, πάτερ Ἀντώνιε, τῆς ἐρήμου γέγονας οἰκιστῆς καὶ τὴν οἰκουμένην ἐστήριξας εὐχαῖς σου. Διὸ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Τὸν συνάναρχον λόγον.

Τὸν Γεώργιον πάντες τὸν νεομάρτυρα, τῆς Ἡπείρου τὸν γόνον καὶ πολιοῦχον στερρόν, ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ καὶ εὐρημίσωμεν, σὺν Ἰωάννῃ τῷ κλεινῷ γόνῳ Ἰωαννίνων, ὅτι ἐναθλήσαν λαμπρῶς, καὶ κατήσχυναν ἐχθροῦ· τῇ πίστει πρὸς τὸν Σωτῆρα, καὶ τῷ χορῷ τῶν μαρτύρων ταχθέντες, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύουσι.

Καὶ νῦν. Χαίρε πύλη Κυρίου. ἡ ἰσόλυσις. Τζῦτ καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος. Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν ἀ στιχολογίαν καθίσματα κοινα.

α τοῦ Μ. Ἀντωνίου ἡχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν ψυχὴν σου δεσμεύσας πόθῳ Χριστοῦ, τὰ γεῶδη μισήσας πάντα σοφῶς, νύλλισθης Ἀντώνιε, ἐν ἐρήμοις καὶ ὄρει, τοῦ γνωστικοῦ γὰρ ἔλλου, γευσάμενος ἐνδοξε, ὡς ἐξ ἀδύτων μύστης, ὁσίως διέλαμψας, ὅθεν καὶ τὸν γνόρον, διαβάς τῆς σαρκὸς σου, τὸ σκότος ἐδίωξας, τῶν δαιμόνων μακάριε, μοναζόντων ὁ πρόεδρος, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄρεσιν δωρητάσθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν σου κοίμησιν.

Ἐτερον ὁμοιον τοῦ Νεομάρτυρος. Ἰωακείμ τοῦ β'.

Εὐσεβείας τοῖς τρόποις ἀνδραγαθῶν, ἀσεβείας τὴν πλάνην καταβαλὼν, μάρτυς κατεπάτησες τῶν ἐχθρῶν τὰ φρούραγματα, τῷ γὰρ θεῷ ζήλῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τῶν τυράννων ἐστῆτας τὸ ἄθεον πρόσταγμα, ὅθεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν βασάνων, ἐνδείξω τὸν στέφανον, καὶ παρέχεις ἰάματα, νεομάρτυς Γεώργιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὁφλημάτων ἄφσειν δωρητάσθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν τιμὴν σου ἄθλησιν.

Δόξα ἡ. α. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αστέρες φαεινοὶ ἀνεδείχθητε ὄντες, ἐκλάμψαντες παιδρῶς διὰ τοῦ μαρτυρίου, Νεομάρτυς Γεώργιε, καὶ ἀθλητὰ Ἰωάννη, μέγα καύχημα τῶν εὐσεβῶν τῇ χορείᾳ καὶ τῆς πόλεως Ἰωαννίνων τὸ κλέος, καὶ πρεσβεύαται τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Μητέρα σὲ Θεοῦ ἐπιστήμεθα πάντες.

Εἰς δὲ τὴν β' στιχολογίαν Καθίσματα ἡ. πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον
Τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἄρξας σοφῆ, καὶ αὐτῷ μέχρι τέλους ἀκολουθῶν, τὸν νῦν οὐχ ὑπέστρεψας, ἐν τῷ κότμῳ θείσῃσιν, ἀλλ' ἐγκρατείας πόνοισι, τὰ πάθη ἐνέκρωσας, καὶ καὶν ὠλοδόμησας, σὲ αὐτὸν τῷ Κυρίῳ σου, ὅθεν χαρισμάτων ἀμοιβὴν ἐκομίσω, ἰᾶσθαι νοσήματα, καὶ διώκειν τὰ πνεύματα, Θεοφόρε Ἀντώνιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὁφλημάτων

ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν σου κοίμησιν.

ἤχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἰωαννίνων ὁ λαὸς ὁ Χριστεπώνυμος, ἐν ὑμνωδίαις καὶ παιδραῖς πανύχοις στήσσει, τὴν ἐτήσιον μνήμην σου ἐορτάζει. Τῶν Ἀσωμάτων δὲ πᾶσαι καὶ ἀθλητῶν, χορεύει συγκαίρουσιν ἅπαται ἐν Χριστῷ, καθορώντων τὸν τάφον σου, προχέοντα ἱάματα, τῶν δαιμόνων τὸν ὄλεθρον.

Δόξα ἤχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τυθεὶς ὑπὲρ Χριστοῦ, δι' ἀγρόνης τρισμακάρ, ἀμύθητον χιρὰν, τοῖς πιστοῖς ἐδωρήσω, στεφθεὶς διαδήματι οὐρανίῳ Γεώργιε, σὲ γεραίρου-
ιν, αἱ τῶν Ἀγγέλων χορεύει, καὶ τὸ πλήρωμα τῶν εὐσεβῶν ἀνυμνεῖς, ὡς θεῖον κειμήλιον.

Καὶ νῦν. Μαρία τὸ σεπτὸν τοῦ Δεσπότης δοχεῖον.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον, ἤχ. πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τοὺς θαυμάσιους τοῦ βίου καταλιπὼν, τὸν σταυρὸν σου ἐπ' ὤμων ἀνα-
λαβὼν, ὄλον ἀνατίθηκας σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου, καὶ σαρκίου ἔξω
καὶ κόσμου γενόμενος, τοῦ ἁγίου γένους, οἰκητήριον Πνεύματος, ὅθεν
καὶ πρὸς ζῆλον, τοὺς λαοὺς διεγείρων, τὰς πόλεις ἐρήμωσας καὶ ἐρή-
μους ἐπόλισας, θεοφόρε Ἀντώνιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὁφλημά-
των ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν σου κοίμησιν.

Ἔτερον ἤχ. δ'. ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς τεῖχος ἀκράδαντον, ἀπεριτρέπτῳ νοῦ, ἀντέστητε ἐνδοξοὶ ταῖς
ῥοδόλοις βουλαῖς, δεινῆς ἐξομώσεως, Γεώργιε καὶ Ἰωάννη, ὅθεν
τὴν φωτοφόρον καὶ πανίερρον μνήμην, πιστεῖ ἐπιτελοῦμεν, ἱλασμόν ὁφλη-
μάτων, αἰτούμεν δι' ὑμῶν λαβεῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον τοῦ Μ. Ἀντωνίου ἤχ. δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῷ φωτὶ λαμπόμενος τῷ ἀπροσίτῳ, ὡς ἀστὴρ ἐξέλαμψας, ταῖς ἐν
ἐρήμοις διδασκαλίαις, καταφωτίζων Ἀντώνιε, τοὺς ἀδιστάκτῳ ψυχῇ
προσιόντας σοι.

Δίξας ὁμοιον.

Τῷ σταυρῷ σθενοῦμενοι τῷ ἀπτήτῳ, ὡς φωστῆρες ἐνδοξοὶ καταφωτί-
ζετε πιστοὺς, καὶ τοὺς ἀπίστους τρομάζοντες, διὰ θαυμάτων, μάρ-
τυρες ἐνδοξοὶ Ἰωάννη καὶ Γεώργιε.

Καὶ νῦν.

Επελεύσει Πνεύματος τοῦ Παναγίου, τοῦ πατρὸς τὸν σύνθρονον καὶ
ὁμοούσιον, φωνῇ τοῦ Ἀρχαγγέλου συνέλαβες, Θεοκυήτωρ Ἀδὰμ
ἡ ἀνάκλησις.

Ἐκ νεότητός μου. Προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου θάνατος τῶν
δούλων αὐτοῦ. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον τοῦ ὁσίου. ὁ Ν'. Δόξα ταῖς
τῶν θεοφόρων. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλεῆμων ἐλέησόν με ἤχ. β.

Σήμερον ἡ ἐνδοξος πανήγυρις τοῦ μεγάλου Ἁγ. Ἀντωνίου, σὺν τῇ τοῦ
νέου Γεωργίου, εἰς εὐφροσύνην συγκαλεῖ τοὺς πιστοὺς, ἀκτίσι τῶν
θαυμάτων καταυγάζοντες, τὴν ἐκκλησίαν Χριστοῦ, αὐχέτο οὖν ἡ Ἑλ-
λάς, Λυβία καὶ Αἴγυπτος, αἰτούμεναι ἱλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

εἶτα τὰ ἐξῆς: ἤχ. α' Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν ἀσκητὴν τοῦ Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν, ὡς νεκρώσαντα πάσας
τὰς προσβολὰς τῶν ἐχθρῶν, δι' ἐγκρατείας ἀληθῆς, καὶ σταθερᾶς
ὑπομονῆς, καὶ καταισχύναντα σφοδρῶς, τὸν ἀντίπαλον ἐχθρὸν, καὶ
πάσας τὰς τοῦτου ἐνέδρας. Καὶ νῦν πρεσβεῖτε ἀπαύστως ἐλεηθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον ὁμοιον. Ἰωακείμ.

Τὸν πανεύφημον μάρτυν Χριστοῦ Γεώργιον, Ἰωαννίνων τὸ κλέος καὶ
πολιοῦχον στερρόν, ἅμασιν ἐγγωμίαν ἀνευφημήσωμεν, ὅτι συνήγει-
ρεν ἡμᾶς καὶ κατήνεγκεν ἐχθροὺς τοῦ Π. εὐματός, τῇ δυνάμει καὶ νῦν
ἀπαύστως πρεσβεῖτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον ἤχ. δ' ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ. Βασιλείου

Τὸν σταυρωθέντα δι' ἡμᾶς ἐκουσίως, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν μετὰ
δόξης, θεολογῶν ἐκέρυξας Γεώργιε, ἀναρχον, ἀίδιον καὶ δεσπότην
τοῦ κόσμου. τὸ σῶμα σου τὸ ἅγιον παραδούς τοῖς ἀνόμοις, καὶ ἐνα-
θλῆσας ἡσχυνας αὐτοὺς, καὶ τοῖς μαρτύρων χροῖς συνηρίθμησαι.

Δόξα ἤχ. δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Τοῦ αὐτοῦ.

Προθὼν τὸ μαρτύριον ἀγαλλομένη ψυχῇ, δημίως παρέδωκας χαίρων τὸ
σῶμά σου, Γεώργιε ἐνδοξε, ὅθεν τοῦ μαρτυρίου εἰληρῶς τοὺς στε-
φάνους, χαίροις μετὰ Ἀγγέλων λειτουργῶν τῷ Δεσπότη, αὐτὸν καθι-
κετεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε τῷ
σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, πιστῶν ἡ ἀντίληψις, ρῦσαι παντός κινδύνου, καὶ
παντοίας ἀνάγκης, Δέσποινα Θεοτόκε, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, τῇ
σκέπῃ σου προσφεύγοντας μόνῃ Θεόνυμφε.

Εἰς τὴν σ'. ὠδὴν τὸ Κοντάκιον τοῦ ὁσίου ἐν τῷ μηνίῳ καὶ τοῦ μάρτ.

ἤχ. γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ὡς διψῶσα ἔλαρος, εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, ἐν σταδίῳ ἐσπευσας
τοῦ μαρτυρίου τρισμακάρ, θέμενος πᾶσαν ἐλπίδα πρὸς τὸν Δεσπό-
την, ἠθλῆσας ὑπὲρ τῆς πίστεως μέχρι τέλους, καὶ μαρτύρων ταῖς χορείαις
συνηρίθμηθης Γεώργιε ἐνδοξε. Ἔτερον ὁμοιον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Πανδῆμει ἀγάλλετα Ἰωαννίνων ἡ πόλις, τῇ σεπτῇ ἀθλήσει σου,
δι' ἧς ἀνεῦρε θησαυρὸν, τὰ ἱερά σου καὶ τίμια, λείψανα μάρτυς
Χριστοῦ Γεώργιε ἐνδοξε.

Ὁ οἶκος.

Γονέων ἔφυς εὐσεβῶν μακάριε, ἀγωγῆς μὲν εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου τε-
τύχηκας, δι' ἐνδειαν δὲ γραμμάτων πεῖραν ἡμοίρησας, ὅθεν καὶ αὐ-
τουργὸν μὲν βίον μετελθὼν, ἀρεταῖς δὲ διαπρεποντα, γυναικὶ νομίμῳ
συνήφης, ὅτε πατὴρ ἐξ υἱοῦ δι' αὐτῆς γενόμενος, τότε πρὸς ἐξώμοσιν
ἐκδυσσθεὶς γενναίως ἐνήθλησας, Χριστὸν εὐθαρσῶς ἀναικλήτως Θεὸν τε
καὶ Κύριον, διδὼ καὶ τὴν σωρὸν τιμῶμεν, τῶν σὼν λειψάνων Γεώρ-
γιε ἐνδοξε.

Τῇ 17 Ἰανουαρίου, ἐορτάζομεν τὴν κοίμησιν τοῦ ὁσίου καὶ θεο-
φόρου πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου.

Ἐχει τι μείζον ὁ οὐρανὸς καὶ τῶν νόων,
ἔφαρχον Ἀντώνιον ἀσκητῶν μέγαν,
Ἐξεδομάτη δεκάτη Ἀντώνιον ἐνθεν ἀείραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ κοίμησις τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου τοῦ νέου ἐν τῇ σκήτῃ τῆς Βεροίας καὶ πολιούχου αὐτῆς ἀπὸ τοῦ 1575.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ κοίμησις τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀχιλλέως συνσκητοῦ τοῦ Μ. Ἀντωνίου, καὶ τῶν ὁσίων Ἀριστοτέλους καὶ Περικλέους.

Ὅποιοι Ἀχιλλεὺς τὰς κάτω πορθεῖ πόλεις

Πόνους Ἀχιλλεὺς τὴν ἄνω πλευτεῖ πόλιν.

Ἡ κοίμησις τοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐν μετανοίᾳ τελευτήσαντος καὶ σωθέντος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ θάλασις τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων τὸ 1838.

Τσουχλὴς Γρεβενῶν κώμης βλάστημα μάρτυς,

τόν τέκε ἀγγόνῃ Ἰωαννίνων πολιούχον.

Ἀντώνιος ὁ μέγας ἀσκητὴς καὶ καθηγητὴς τῆς ἐρήμου, ἐγεννήθη τὸ 261 μ. Χ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν, χριστιανὸς ἐκ προγόνων ἐμπόρων πλουσιωτάτων ἐκατομυριούχων, σύγχρονος τοῦ Μ. Ἀθανασίου, ὅστις ἔγραψε τὸν βίον αὐτοῦ καὶ ἀπέστειλεν εἰς ὅλας τὰς μονὰς καὶ τὰς σκήτας, πρὸς μίμησιν τῶν ἀγόνων αὐτοῦ. Γράμματα δὲ ἔμαθεν ὡς ὅλα τὰ πλουσιόπαιδα τῶν ἐκατομυριούχων, εἶπε δὲ πρὸς τὸν Μ. Ἀθανάσιον, «ἀφ' οὗ ὁ νοῦς εὔρε τὰ γράμματα, ἐγὼ ἔχων τὸν νοῦν, δὲν ἔχω χρῆσιν τῶν γραμμάτων». Ἀκούσας τὸ Εὐαγγέλιον περὶ θέλεις τέλειος εἶναι, πώλησεν τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ δὸς πτωχοῖς καὶ ἀκολούθει μοι. Ἐπώλησε καὶ ἐμοίρασεν ὅλον τὸν πλοῦτόν του. Τὸ 284 ἐπὶ τοῦ μεγάλου διωγμοῦ τῶν χριστιανῶν, ἔτριχεν εἰς τὰς φυλακάς, ἐβόηθη τοῖς ἀδίκως φυλακισμένοις χριστιανοῖς, ἐδωροδόκει καὶ τοῖς φύλακας στρατιώτας, διὰ νὰ ἔχη ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον, ὡς πλούσιος καὶ μέγας νοῦς ἔλαμπε διὰ τῆς ἐλεημοσύνης, διὸ καὶ οἱ ἄπιστοι τὸν ἐσέβοντο, ὡς ἀνθρώπον τοῦ Θεοῦ. ἦτο παρὼν εἰς ὅλα τὰ μαρτύρια τῶν 184 χιλιάδων ἁγίων τοὺς ὁποίους ἐσφαζεν εἰς ἓνα μῆνα, διαταγῇ τοῦ Διοκλητιανοῦ, ὁ ἀντιβασιλεὺς Μαξιμίνος τὸ 304 μ. Χ. μετὰ τοὺς ἄλλους καὶ τὴν ἁγ. Αἰκατερίναν, Σεβαστήν, καὶ Πρροφύριον. ἔφθγεν εἰς τὴν ἐρημον μὴ δυνάμενος νὰ βλέπῃ τὴν γύσιν τῶν ἁγίων αἱμάτων τῶν δικαίων χριστιανῶν, ἐκεῖ ἐξῆσεν ἔτη 62 μονάζων εἰς ἓνα κλωθὸν ὡς νέος φιλόσοφος, ἔφθασεν εἰς τὸν ἀκρότατον ὅρον τῆς ὑψίστης φιλοσοφίας, εἰς τρόπον ὥστε, ὡς ἄλλος Παῦλος ἠρπάζετο ἔξω παρὸς καὶ ἐβλεπεν ἐν ἀκστάσει τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθησκόντων πανταχοῦ τῆς γῆς, καὶ ἄλλων μὲν αἱ ψυχαὶ ἀνέβαινον ὑψηλότερα ἀπὸ τοὺς δαίμονας, ἄλλων δὲ ἁμαρτωλῶν ἐκτυποῖντο καὶ ἐπιπτον κάτω εἰς σκότος βαθύτατον, καὶ Ἀγγελος Κυρίου ἐξήγει εἰς τὴν Ἀντώνιον τὰς ἁμαρτίας διὰ τὰς ὁποίας ἐπιπτον. Εἰς τὴν ἐρημον

συνασκήσαντες 17 χιλιάδες μοναχοί, φυγάδες τοῦ μεγάλου διωγμοῦ, ὅλοι εἰς καλύβας, σπήλαια καὶ ὅπας τῆς Ταβερνήσου, ἥτις ἔκτοτε ἐγινε πόλις, ἐρημιτῶν, ὁσίων καὶ ἁγίων. Αὐτὸς ἦτον ὁ καθηγητὴς καὶ γυμνασιάρχης καὶ νομοθέτης καὶ πρόεδρος τῆς κοινότητος τῶν μοναχῶν καὶ ἀρχηγὸς τῶν ἀσκητῶν. Οἱ ποικίλοι πειρασμοὶ τοῦ Σατανᾶ οὐκ ὑπέφερεν αὐτὸς τὰ πρῶτα 20 ἔτη τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ, ὑπερβαίνουσι τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, δι' ὧν ἔφθασεν εἰς τὴν θεομίμητον ἀπάθειαν, ἐξῆς ὅλαι αἱ πόλεις ἀπήλαυσαν τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ τοὺς καρπούς. Διοικωμένων τῶν χριστιανῶν, εὗρισκον ἐν αὐτῷ καταφύγιον. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν παῦσιν τῶν διωγμῶν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Ἀοικουμενικὴν Σύνοδον τὸ 325 ἡγωνίσθη κατὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ πολλοὺς ἰπίστους ἔφρεν εἰς τὴν εὐσέβειαν, καὶ τὸ 335 κατέβη αὖθις εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὑπερασπίζων τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον πολεμοῦμενον ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν, καὶ δῶρα ἔλαβεν ἀπὸ βασιλέων καὶ τιμὰς καὶ δόξαν ὡς οὐδεὶς ἄλλος τῶν συγχρόνων αὐτοῦ. Εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀσκήτευον καὶ οἱ ἐν Σινᾷ καὶ Ραῖθῳ Ἀδιάδες πατέρες, οἱ τρυφίντες, παρὰ τῶν Βλεμύων φυλῆς Ἀραβικῆς ἀγρίας καὶ ἀπανθρώπου, ἥτις πλὴν τῶν εἰδολωλατρῶν ἦσαν μάλιστα τῶν ἀσκητῶν τῆς ἐρήμου. Ζήσας ἔτη 105 ἀπέθανε τὸ 366. Ὁ κατὰ πλάτος βίος τοῦ μεταφρασθεῖς εἰς τὴν ὁμιλουμένην, ἐτυπώθη εἰς τὸν Παράδεισον, ὡς καὶ τοῦ Μ. Βασιλείου, εὗρισκεις καὶ ἐγκώμια αὐτῶν εἰς τὴν Σάλπιγγα Ἀθηνῶν ὑπὸ Γερμανοῦ ἱερονήρυκος τὸ 1840. οὗ ἡ ἀρχὴ ἀγάθην ἀμιλλαν ἐνεστησάσθαι ἀσκηταὶ κτλπ.

β') Ὁ Μάρτυς Μερκούριος υἱὸς Γορδιανοῦ καὶ Εὐσεβίας χριστιανῶν, ἀγνώστων τοῖς τυράννοις, διότι ὁ πατήρ του ἦν ἀξιώματιχός εἰς τὸ τάγμα τῶν Μαρτιναίων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνεγράφη καὶ ὁ Μ. Μερκούριος, ὅστις ἦν ἀνδρεῖος νέος ἦν ταρτάρος (τοῦρκος) τὴν πατρίδα ἐπὶ Βαλεριανοῦ καὶ Δεκίου ἐστάλη νὰ πολεμίσῃ κατὰ τῶν Σκυθῶν καὶ ἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τοῦ Ἀγγελοῦ ἀστραπηφόρον, ὅστις τῷ ἔδωκε τὸ ξίφος καὶ τὸ θάρρος, ὅτι θὰ νικήσῃ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Μ. Μερκούριος ἔδραμεν ὡς λέων εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Σκυθῶν Ρώσιων κατέσφαξεν αὐτὸν καὶ τοὺς περὶ αὐτόν, καὶ ἦρατο νίκην λαμπράν, καὶ ἀπέκτησε φήμην μεγάλην, διότι τοὺς ἐχθροὺς ἐσκόρπισεν ὡς πρόβατα. Ὁ Δέκιος ἀκούσας τὴν νίκην ταύτην τὸν ἐπροβίβασεν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀριστρατήγου καὶ τῷ ἔδωκε πολλὰ δῶρα καὶ τῆς τραπέζης του ἀνέδειξε κοινωνόν, καὶ ἀπὸ τὰς πολλὰς περιποιήσεις προσεκολλήθη τῷ γνήνῳ βασιλεῖ, ὁ δὲ Ἀγγελος ἐφάνη πάλιν εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ τοῦ λέγει, μὴ λησμονεῖς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐνίκησας, διότι ἐτοιμὸς εἶναι ὁστέφανος τοῦ μαρτυρίου σου καὶ ἐξυπνήσας ἐνθυμήθη καὶ τοῦ πατρὸς του τοὺς λόγους, περὶ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας καὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, καὶ προσκλήθεις ἀπὸ τὸν Δέκιον νὰ θυσιάσῃ εἰς τὴν Ἀρτέμιδα, προσποιοῦνθαι ἀσθένειαν, δὲν ὁμολόγησε τὸν ἀληθῆ

Θεόν, ἀλλ' ὁ ἀντίπλοος του, ὅστις ἐπαζήτει τὴν ἀρχιστρατηγίαν τὸν ἐπρόδωκεν εἰς τὸν Δέκιον, ὅτι εἶνε Χριστιανός καὶ δι' αὐτὸ δὲν θυσιάζει εἰς τοὺς θεοὺς· ὁ Δέκιος ἐλυπήθη νὰ χάσῃ ἕναν στρατηλάτην ἱκανόν καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς θυσίαν νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὰς καταδρομὰς τῶν ἀντιπάλων του, ἀλλ' ὁ μάρτυς ὡμολόγησε παρησία, ὅτι τὴν νίκην ἔδωκεν αὐτῷ Ὁ Ἄγγελος τοῦ ἐσταυρωμένου Θεοῦ, ὅχι τὰ εἰδωλα τὰ ἄφωνα, καὶ εὐχαλε εὐθύς τὴν ζώνην καὶ τὰ σήματα τῆς ἀρχιστρατηγίας καὶ τὰ ἔδωκε τοῦ Δεκίου, ὅστις διέταξε νὰ τὸν φοβερίσουν κρυφὰ νὰ μετανοήσῃ, ὁ δὲ ἅγιος προπευχόμενος ἐζήτηι βοήθειαν ἀπὸ τὸν Κύριον, ὅστις ἔστειλε τὸν Ἄγγελον νὰ τὸν ἐνισχύῃ, καὶ τὸ πρωὶ ὁ Δέκιος ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ πρῶτον ἐπειράθη μὲ λόγους γλυκεῖς καὶ μὲ δῶρα νὰ τὸν πείσῃ, ἀπελπισθεὶς δὲ διέταξε νὰ τὸν κακουργίσουν διὰ πυρὸς καὶ μαχαίρας, ἔκοπτον τὰς σάρκας του, καὶ ἔκαιον τὰς πληγὰς του, ἐπὶ τρεῖς ὥρας, καὶ ὑπερὸν ἡμίονον τὸν ἐν ταρίσσαν ζῶντα καὶ ὁ Ἄγγελος ἦλθεν καὶ ἐθεράπευσεν αὐτὸν, καὶ τὸ πρωὶ ὁ Δέκιος ἔφερεν αὐτὸν πάλιν εἰς τὸ κριτήριον, ὅλον ὕγιῃ. Συνήθιζον τότε νὰ λέγουν ὅτι διὰ μαγείας ἐθεραπεύθησαν, καὶ ὁ Δέκιος διέταξε καὶ δευτέραν καὶ τρίτην βάσανον, ἕως οὗ ἀπέκαμον οἱ δῆμιοι, καὶ τελευταῖον ἔδωκε διαταγὴν ν' ἀποκεφαλίσουν αὐτὸν εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως Καισαρίας τῆς Καππαδοκίας, ἐνθα ἐκατατομήθη τὴν 25 Νομβρίου τοῦ 255 ἐπὶ Βαλεριανοῦ, ἐπειδὴ, ἀποθανὼν ὁ Δέκιος ἀφῆκε τὸν μάρτυρα εἰς τὴν φυλακὴν, ἦτον τότε νέος ἐτῶν 25, ὠραίος, ὑψηλός, εὐμορφος, ἐστόλιζε δὲ αὐτὸν τὸ κόκκινον χρῶμα, τὸ ὁποῖον ἔλαμπεν εἰς τὰς παρειάς του· τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ἔγραψεν Σύμεων ὁ μεταφραστὴς σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, καὶ τῆτων Ἰσθίων καὶ ἐν ἄλλαις μοναῖς ἐξ ὧν ἀντέγραψε περίληψιν Β. Δ. Ζώτος ὁ Μολοττός.

γ' Ὁ ὅσιος καὶ θεοφόρος πατὴρ ἡμῶν Ἀντώνιος ὁ νέος, ὁ πολιτοῦχος Βερροίας τῆς Μακεδονίας, γεννηθεὶς ἀπὸ γονεῖς ἐναρέτους καὶ εὐσεβεῖς ἀνέτροφῃ καὶ ὠδηγήθη εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ παιδιόθεν ἐπῆγε καὶ ἐτάχθη εἰς τὴν μονὴν «Περαϊαν» πλησίον τῆς πόλεως, παραπυλαιαν πλήθουσιν μοναχῶν ἐναρέτων καὶ ἀσκήτων· ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἐξ ἑκτῶν ἐρημίτου πλησίον εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ ἐντὸς σπηλαίου κρημνώδους καὶ ἀβάτου, ἐνθα εἰς ἱερεὺς τῆς μονῆς ἔφερεν αὐτῷ κατὰ Σάββατον πρόσφορα καὶ κατὰ μῆνα τὴν ἁγίαν κοινωνίαν. Ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη ἄλλος οὐδεὶς ἐγνώριζε τὴν θέσιν αὐτὴν ἐξ οὐσάν χορτά καὶ νερόν ἐκ τοῦ ποταμοῦ. Πολλοὺς καὶ μεγάλους πειρασμοὺς ἔλαβε ἀπὸ τοὺς δαίμονας, ὡς ὁ Μέγας Ἀντώνιος, ἀλλὰ μὴ δυνηθέντες νὰ μετακινήσῃ οἱ τὸν ὅσιον ἀπὸ τὸ σπήλαιον, ἔφυγον κατὰσχυνόμενοι, ὁ δὲ ὅσιος ζήσας τὰ πάντα ἔτη 90, ἀπέθανεν ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἄτακτον ἔτη δέκα διότι καὶ ὁ ἱερεὺς ὁ γνωρίζων αὐτὸν εἶχεν ἀποθάνει, οἱ δὲ κληρικοὶ, ἐδηγούμενοι ἀπὸ τὰς ὕλας τῶν πυνῶν, ἀνέβησαν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ εὗρον ἐκτεταμένον σάβανον λεῖ-

ψανον, μὲ ὁσμήν εὐωδίας, καὶ τὸ ἐπροσκύνησαν, ἐπιστρέψαντες δὲ εἰς τὴν πόλιν, ἀνήγγειλαν τοῦτο εἰς τὸν Ἀρχιερέα, ὅστις λαβὼν τὸν κληρὸν καὶ τὸν λαόν, ἦλθεν εἰς τὸ σπήλαιον μὲ ἄμαξαν βοῶν, καὶ ἐσκήνωσε τὸ λείψανον. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ χριστιανοὶ τῆς κώμης Περαίας καὶ τῆς πόλεως Βερροίας, ἐφιλονίκουν εἰς τίνα ἀνήκει τὸ λείψανον, καθόσον ἡ Περαία ἦτο ἀντικρυ τοῦ σπηλαίου, ὁ δὲ ἀρχιερεὺς εἶπεν εἰς τοὺς στασιάζοντας· «ἄφετε τὰ βόδια μὲ τὸ ἄμαξι καὶ ἄς τὰ δδηγήται ὁ ἅγιος ὅπου θέλει.» τὰ βόδια λοιπὸν ἀφελέντα ἐλεύθερα διέβησαν τὸν ποταμόν καὶ ἦλθον κατευθεῖαν εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἁγίου, ὅπου πλησίον ἦτο ναὸς τῆς Παναγίας, νῦν δὲ ναὸς τοῦ ἁγίου, ἐκεῖ ἐτέθη τὸ θαυματοφόρον λείψανον· δαιμονώοντας θεραπεύει καὶ πᾶσαν νότον καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Ἡ ἀκολουθία του πρὶς ἣν ἐξεδόθη εἰς φυλλάδια· ἦδη εἶνε τετάρτη ἐκδοσις τοῦ βίου αὐτοῦ.

Ὁ ἐξ Ἰωαννίνων ἅγιος νεομάρτυς Γεώργιος, ἐγεννήθη τὸ 1810 εἰς χωρίον Τσουρῆλῃ τῆς ἐπαρχίας Γρεβενῶν, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ πτωχοὺς γεωργούς, διὸ καὶ δὲν ἔμαθε γράμματα, δι' ἀπορίαν χρημάτων. Ὁ πατὴρ του Κωνσταντῖνος καὶ ἡ μήτηρ του Βασίλω εἰργάζοντο τὴν γῆν πρὸς διατροφὴν καὶ ἐνδύμασιν. Ὅκτῳ ἐτῶν ἡλικίας ἀπέθανον οἱ γονεῖς του καὶ ἔμεινεν ὑπὸ τὴν στέγην τῶν ἀδελφῶν του πτωχῶν γεωργῶν. Ἡλικιωθεὶς δὲ ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν Γρεβενῶν καὶ ἔγινε δούλος τούρκου ἀξιωματικοῦ. Ἡ διπλωματία τῶν τούρκων εἶχε διατάξει τότε τὸ 1830 ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς, νὰ τουρκίζουσιν ὅλους τοὺς χριστιανοὺς ὅσους εἶχον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των, ὅλων τῶν μεθωρίων τῆς Ἑλλάδος ἐπαρχιῶν Ἡπείρου Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, ὅπως μὴ ἔχουσιν οἱ Ἕλληνες ἀπαιτήσεις τῶν ἐπαρχιῶν τούτων. Οἱ ὑπηρετὰι τοῦ Χατζῆ Αὐδουλάχ, ὑπὸ τὸν Ἡμὴν Πασσάν, υἱὸν τοῦ Κιουταχῆ, ἔδωκαν αὐτῷ τὸ ὄνομα Χασάν ἄγας, ὅπερ καὶ μὴ θέλων νὰ τὸ ἀκούῃ, ὑπέφερεν ὁμως, χάριν τῆς θείας αὐτοῦ. Οἱ τούρκοι βλέποντες αὐτὸν λυπούμενον διὰ τὸ ὄνομα τοῦτο, πρὸς περισσοτέραν θλίψιν του, προσέθηκαν καὶ τὸ Γκιζοῦρ Χασάν, διὸ διεμαρτύρετο, ὅτι οὔτε Χασανῆγας, οὔτε Γκιζοῦρ Χασάνης ἦτον, ἀλλὰ Γεώργιος Κωνσταντίνου· ὁ Χατζῆ Αὐδουλάς ἀπὸ Γρεβενῶν μετετέθη εἰς Παραμυθίαν, διοικητὴς καὶ κατέβη εἰς Ἰωάννιννα, ἵνα μεταβῇ εἰς Παραμυθίαν, ἐνθα ἔμεινε δύο ἔτη, ὑπερὸν ἀπῆλθεν αὐθις εἰς Ἰωάννιννα τὸ 1836 καὶ διωρισθεὶς εἰς Φιλιάταις τὸν Ὀκτώβριον ἐσυκοφαντήθη εἰς τὸν Καδῆν ὅτι ἦτο τούρκος. Ὁ Καδῆς ἦτο δικαιοκρίτης ἀνὴρ καὶ ἀνακρίνας αὐτὸν καὶ εὐρὼν ἀπερίτμητον ἀπέλυσεν αὐτὸν, καὶ συναπῆλθε μετὰ τοῦ διοικητοῦ εἰς Φιλιάταις, ἐπὶ ἐν ἔτος, ἐπανελθὼν δὲ εἰς Ἰωάννιννα τὸ 1837, ἐμνηστεύθη τὴν Ἑλένην καὶ ἐστέφθη αὐτὴν, ἥτις ἔμεινε ἐγκυος· ἀναχωρήσας πάλιν εἰς Φιλιάταις ἐπανῆλθε κατὰ Δεκέμβριον, ὅτε ἡ Ἑλένη ἔτεκε υἱὸν τὸν Ἰωάννην, ὃν ἐβάπτισεν τὴν 7 Ἰανουαρίου· τοῦτο μαθόντες οἱ ἐχθροὶ του, πρόστιχοι συκοφάνται κατηγόρησαν αὐθις

αὐτὸν εἰς τὸν τότε Καδὴν, ὅστις δὲν ἦτο δικαιοκρίτης ὡς ὁ ἄλλος τοῦ 1835· καὶ διότι ἀνάγκαις τὸν παρὰδίδει τὸν ἀστυνόμον· Ἡβραὴμ βένι, Βεζύρου ὄντος τοῦ Κηρυτλῆ (Κρητικοῦ) Μουσταφᾶ πασσᾶ· τῇ 12 Ἰανουαρίου συλλαμβάνετε εἰς τὴν ἀγορὰν στρεφόμενος ὅτι ὕβρισε τὸν Λωάμεθ, καὶ περιφρονεῖ τὴν πίστιν των, καὶ πολλῶν ψευδομαρτύρων τούρκων παρόντων, διὰ πανδήμου ὁμολογίας τῶν τούρκων, κατεδικάσθη εἰς τὴν φυλακὴν ἀπὸ τὰς 12 Ἰανουαρίου ἡμέρᾳ Τετάρτῃ, τὴν πέμπτην τὸ πρωὶ ὁ Μητροπολίτης Ἰωακείμ ὁ β' πατριαρχεύσας τὸ 1860· ἀπὸ Κυζίκου, μετέβη εἰς τὸν Καδὴν καὶ ἀπέδειξεν ἐκ τῆς προηγουμένης ἀνακρίσεως, ὅτι ἦτο ἀπερίτμητος καὶ ἀθῶος, ἀλλ' ὁ Καδὴς κωφεύων εἰς τὸ δίκαιον, ἐνήργει εἰς τὸν πολιτικὸν σκοπὸν, νὰ τὸν τουρκέσῃ διὰ τῆς βίας καὶ διέταξε νὰ τοῦ κάνουν βασανητήρια μεγάλη εἰς τὰς φυλακάς, ὅπως καὶ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου οἱ Ρωμαῖοι εἰς Ρώμην. Ὁ Ἰωακείμ ὁ β' μετέβη εἰς τὸν βεζύρην Μουσταφᾶν καὶ παρέστησε τὸ ἄδικον, ἀλλὰ δὲν ἠκούσθη τὸ δίκαιον, καὶ τὴν πέμπτην τὸ ἑσπέρας βασανισθεὶς εἰς τὴν φυλακὴν μέχρι τῆς πρωίας τῆς παρασκευῆς, ἀπὸ τῆς καὶ ἀγκίδας τοῦ ἐβελλον εἰς τοὺς ὄνυχας καὶ μάρμαρον μέγα εἰς τὸ στήθος, τὸ ὅποιον μόλις ἐσύκωναν 20 ἄνδρες ὅλην τὴν παρασκευὴν ὑπέρεσε τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου, ἐμπυσμους, κολαρισμούς καὶ μάστιγας. Τὸ Σάββατον τὸ πρωὶ ὁ ἀδάμαστος μάρτυς ἐφέρθη εἰς τὸν Καδὴν, ἐνθα συνηθροίσθησαν ὅλοι οἱ Οὐλμαμάδες τούρκοι καὶ ἐπρότειναν εἰς τὸν μάρτυρα νὰ δεχθῇ ἐν τῶν δύο ἡ μεγάλαις τιμαῖς καὶ δόξαι ὡς Χασάνης, ἢ νὰ κρεμασθῇ ὡς Γεώργιος, καὶ ἐπροτίμησε ν' ἀποθάνῃ Χριστιανός. Τρεῖς εἰσῆλθεν εἰς τὸν Καδὴν καὶ τρεῖς ἐξῆλθεν διαμαρτυρούμενος, ὅτι θέλει ν' ἀποθάνῃ Χριστιανός, παρὰ νὰ ζῇ τούρκος μετ' ὁδὸν καὶ πλοῦτον. Ἐκείθεν μετέφερον αὐτὸν εἰς τὸν Βεζύρην, ὅστις διὰ κολακείας πρῶτον καὶ δι' ἀπειλῶν ὑστερὸν ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου του καὶ μείνας ὅλην τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν φυλακὴν τὴν Δευτέραν τὸ πρωὶ ὥρ. 6 π.μ. ἐκρεμάσθη εἰς τὴν κάτω γέφυραν τοῦ φρουρίου τὴν 17 Ἰανουαρίου καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν ἀγαθὴν ἐνθα ἔμεινε τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος 4 ἡμερονύκτια· τὴν πρώτην νύκτα ὁ σκοπὸς ἶδε φῶς οὐράνιον λάμπον περίξ τοῦ σώματος, καὶ νομίσας, τοῦτο ἀστραπὴν νὰ κάψῃ τὸν ἄπιστον, ἐκάλεσεν τὸν Καδὴν, ὅστις ἰδὼν καὶ θαυμάσας ἐκάλεσε καὶ τὸν Βεζύρην, ὅστις ἐνόμισεν ὅτι τὴν αὐριον 18 τὸ σῶμα θὰ γίνῃ στάκτη, ἦτο δὲ ἡ πανήγυρις τῆς Μητροπόλεως τοῦ ἁγ. Ἁθανασίου, ἀλλὰ τὸ σῶμα μείναν ἀφθαρτον, λάμπων καὶ εὐοδιάζον. Μία τούρκα ἤρπασε τὴν κάλτσα ἀπὸ τὸ πόδι του καὶ ἔτρεξεν εἰς μίαν ἀρρωστην τούρκα, ἥτις ἐθεραπεύθη ἀμέσως. Τοῦτο μαθὼν ὁ Βεζύρης τὴν ἄλλην νύκτα τῆς 19, ἐκάλεσε τὸν μητροπολίτην, ὅστις ἶδε τὸ φῶς περιλάμπον τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος, καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν, αὐριον λάβε τὸ σῶμα νὰ τὸ ἐνταφίσῃς μεγαλοπρεπῶς, διότι διὰ τὴν πίστιν ἐμαρτύρησε καὶ ἀθῶος ἐθελώθη· καὶ μετ' ὁδοιπορίαν ἐτάφη

ἐξω τοῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως. Παρόντων ὅλων τῶν κατοίκων. Ὁ νεομάρτυς Γεώργιος ἔκαμε καὶ κάμνει πολλὰ θαύματα, εἰς πιστοὺς καὶ ἀπιστοὺς, ὁρθοδόξους καὶ ἑτεροδόξους, ὁμοίους καὶ ἄλλοφύλους καὶ οὐδεὶς τολμᾷ εἰς Ἰωάννινα νὰ εἰπῇ ὅτι δὲν εἶνε ἅγιος καὶ θαυματουργός. Ταῦτα ἄκουσα ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ πατριαρχοῦ Ἰωακείμ τοῦ β' τὸ 1876 εἰς Κ.πολιν, ὅστις δακρυρῶν μοι διηγείτο τὰ μαρτύρια. Καὶ παιδίμου, αὐτὸς ὁ ἱπποκόμος ἡγίασε, κἀγὼ ὁ ἄθλιος ἀρχιερεὺς ζῶ ἀκόμη ἀμαρτωλός, ἀλλ' αὐτὸν δὲν τὸν ἐψάλα ὡς ἀμαρτωλὸν, ἀλλὰ μετ' ὁδοιπορίαν τὸ δ' ἐπὶ ὁδοῦ ἐτὶς 1839 συνήχθησαν οἱ Χριστιανὶ καὶ ἐζήτησαν ἀσκητικὴν ἀκολουθίαν νὰ ἐορτάσσουν τὸν ἅγιον καὶ συνέλεξα αὐτὴν τὴν ἀκολουθίαν, καὶ λάβετὴν, ὅς τις εἰς τὸν 1876· τὸ β' εἰς Ἀθήνας τὸ 1886· τρίτον αὖθις τὸ 1896 τὸ δ' 1898· τὸ ε' ἤδη 1900 ἡ περὶ ταῦτα ἐκδόσις δαπάναις Β. Δ. Ζώτου Μλοστοῦ. Ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς.

Ἐξαποστείλῃς τοῦ Μ. Ἀντωνίου. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ φωτὶ φωστήρων γέγονας, μοναστῶν δὲ ἀλείπτῃς, καὶ ἀρχηγός Ἀντώνιε, οἰκουμένης τὸ κλέος, διδάσκων οἷς γεννηταῖς, στρατηλάτης ἄριστος, τὰς τῶν διαιμόνων ἐφύδους, μὴ ποιεῖσθαι ἁρρωγὴν, κεκτημένος τὸν Χριστὸν, τῆς πλάνης τὸν καθαιρέτην. Ὁμοίον Ἰωακείμ.

Μετὰ σπουδῆς προσφύγωμεν, τῷ σεπτῷ νῦν τεμένει, τοῦ θεοῦ νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ πίνυ, ὑπὲρ Χριστοῦ κρεμασθέντος καὶ τὴν ἐπέτειον μνήμην, αὐτοῦ πανηγυρμεν, ὅπως πρεσβεύει, ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα. Ἐτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Καὶ τὴν ὁδὸν καὶ ἀτρεπτον, ἀνθρώπων ἐκ νεότητος, ἀναλαζών θεοφόρε, ταύτην θερμῶς μέχρι τέλους, ἀνεπιστρέφως ὠδεύσας, νόμῳ καὶ νῷ παιδόμενος, Χριστοῦ, καὶ πρῶτος πέφυκας καθηγητὴς τῆς ἐρήμου καὶ μοναζόντων ἀκρότης. Ἐτερον ὁμοίον Βασιλείου Ἱερῆως· Θεόκλητος.

Χριστοῦ τὸ θεῖον ὄνομα, καὶ πίστιν τὴν ἀμώμητον, ἀνδρείοφρόνως κηρύξας, κατήσχυνας τοὺς ἀπίστους, τοὺς δὲ πιστοὺς ἐνέπλησας χαρᾶς ἁγίας ἁγίε, ἐν τῇ σεπτῇ ἀθλήσει σου, διὸ καὶ στέφανον μάρτυρα, παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσω, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων. Ἐτερον. Ἐν πνεύματι

Ἐν σώματι διατελῶν, τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον, διήλθες ὡς περ ἀτρεπτος καὶ τῷ κόσμῳ ἐδείχθης ρωστήρ ἀειλαμπέστατος, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐδείξας, Ἀντώνιε θεοφόρε, μοναζόντων τὸ κλέος, ἀτρεπῶν ἢ καλλωνῶν, καὶ τῶν πατέρων ἡ δόξα. Θεοτοκίον ὁμοίον.

Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθὴ, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν σὴν ἀμαχὸν Δέσποινα προστασίαν αἰτοῦμεν, οἱ θλίψαι συσχεθέντες καὶ κλυδωνιζόμενοι, τοῦ βίου ταῖς τρικυμίαις, στήσαν αὐρας τῶν παθῶν, καὶ εἰς λιμένα ἐμβίσασον τῶν Θεοῦ θελημάτων.

Εἰς τοὺς αἰῶνας ἱπτάμεν στίχ. ἡ. τοῦ ὁπίου δ' ἡχ. πλ. δ'. τοῦ περὶ δ.

Ὁσιε πάτερ Ἀντώνιε, σὺ τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ ὧμων ἀρέμας, ὁσιε πάτερ Ἀντώνιε, σὺ τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ ὧμων ἀρέμας, καὶ τὰς

ἐρήμους πόλεις ἀνέδειξας, διὰ τοῦ τρόπου τῆς πολιτείας σου, πόλεις ἐρήμωσας, ἀσκητῶν τὸ καύχημα, διὸ Χριστὸν ἀπαύστως ἰκέτευσ, ἐλεσθῆναι ἡμᾶς.

Οσιε πάτερ Ἀντώνιε, διὰ τὴν ὄντως ζωὴν, ἐν τῷ μνήματι κέκλεισαι, μηδὲν πτοούμενος, ἀπειλὰς τοῦ ἀλάστορος, τὰς μετὰ κτύπων καὶ κρότων ὅσι, ταῖς δὲ εὐχαῖς σου ταύτας ἠράντισας, ὃ καρτερόψυχος, τῆς ἐρήμου πρῶταρχος, διὸ Χριστῷ, ὑπὲρ πάντων πρέσβευς, τῶν γειραινόντων σε.

Πάτερ πατέρων Ἀντώνιε, ὡς ἀσκητὴν τοῦ Χριστοῦ, σὲ τιμῶμεν ἐκαστοτε, γεγηθῶς γὰρ ὤδυσσας ἐν ἐρήμοις καὶ ὄρεσι, καθηγητὴς τε τούτων ἐγένου πιστὸς, διὸ τιμώντες πάντες κραυγάζομεν, ὃ παμμακάριστε, μοναστῶν τὸ καύχημα, τῷ λυτρωτῇ ἀπαύστως ἰκέτευσ, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Πάτερ πατέρων Ἀντώνιε, τῇ ἀκορέστῳ στοργῇ τῆς Χριστοῦ ἀγαπήσεως, τὴν ψυχὴν κινούμενος, ἐν ἐρήμοις συνέζησας, σαυτὸν θορύβοις ἐκκλίνας ἅπαντας, καὶ μόνος μόνῳ τούτῳ ὠμίλησας, νοεῖ ἐννοούμενος καὶ φωτὸς πληρούμενος, ὃ καὶ ἡμῶν, τὰς ψυχὰς καταύγασον, τῶν ἀνυμνούντων σε.

Καὶ τοῦ νεομάρτυρος δ' ἡχ. α. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν:

Ιωαννῶν ἡ πόλις καὶ πᾶσα Ἡπειρος, Γεώργιος τρισμακάρος, τὴν ἐτήσιον μνήμην, κειμήλιον γὰρ ἔσχε καὶ θησαυρόν, τὴν πενήντημον Λάρανα, ἐξ ἧς ἀέναντος χάρις καὶ δαφνίης ἱαμάτων ἀναβλύσεται.

Τῶν Ἀθηναίων καὶ πάντων τῶν εὐσεβῶν ἡ πληθὺς, ἀγάλλεται καὶ χαίρει, ἐν τῇ θείᾳ σου μνήμῃ, Γεώργιε τρισμακάρε, σὺ γὰρ Χριστὸν, ἐν σταδίῳ ἐκήρυξας, καὶ τὸν ἀρχέκακον ὄριν μαρτυρικῶς, πρὸ ποδῶν σου κατεπάτησας, Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθίσκει.

Τὸν ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων ἐξανατείλαντα. ὡς φανερὸν φῶστῃρα τῆς Χριστοῦ ἐκκλησίας, Γεώργιον τὸν νέον μαρτυρικοῖς, εὐφημίσωμεν ἄσμασι, χαρμονικῶς ἐκτελοῦντες τὴν ἱεράν καὶ παιδρὰν αὐτοῦ πανήγυριν. Περυτευμένος ἐν οἴκῳ Κυρίου.

Οὔτε νεότητος ἄνθος, οὔτε υἱοῦ ἡ στοργή, οὔτε συζύγου πόθος, ἰσχυρὰν σε χωρῆσαι, τῆς ὄντως θείας πίστεως τοῦ Χριστοῦ, νεομάρτυς Γεώργιε, διὸ καὶ στέφος οὐράνιον ἐκ Θεοῦ, ἐκομήσω τῇ ἀθλήσει σου. Δόξαι ἡχ. πλ. δ' Ἀνατολίου καὶ Βασιλείου.

Οὐρανοδρόμῳ ἐπιβάς δὴματι θεοπέσις, τῶν ἀρετῶν τὴν ἀκρόπολιν κατέλαβες δ' ἀσκήσεως ἐκ τῆς ἐρήμου πολέων, τῆς ἄνω Ἱερουσαλὴμ τὰ ὑπερκόσμια, καὶ τῶν ἐκ τούτων ἀγώνων, ἀξίως τὰ γέρα κομισάμενος, ταῖς οὐρανίαις συναγάλλει ταξιαρχίαις παμμακάριστε, τῶν αἰώνων ἀγαθῶν κληρονόμος, καὶ τῆς θείας βασιλείας οἰκῆτωρ γενόμενος. Διὸ πρέσβευς Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἱεροφάνης Ἀντώνιε σὺν Ἀντωνίῳ τῷ νέῳ καὶ Γεωργίῳ τῷ νεομάρτυρι, καὶ πᾶσι τοῖς ἁγίοις, εἰρηνεύσαι τὸν κόσμον καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ νῦν Δέσποινα πρόσδ.

Τῇ 24 Αὐγουστοῦ, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Εὐτυχῆ, μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τὸ 126 ἐπὶ Ἀδριανοῦ, καὶ ἡ μετακομὴ δὴ τοῦ Δειψάνου τοῦ ἁγίου Διονυσίου ἐπισκόπου Αἰγίνης, ἀπὸ τῆς μονῆς τῶν Στροφάδων εἰς τὴν πόλιν Ζακύνθου, τὸ 1616, καὶ ἡ ἀθλήσις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Κοσμᾶ τοῦ Ἱσαποστόλου τὸ 1779. Εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τὸ Μακάριος ἀνὴρ. ἰστώμεν στίχ. 1. 10. καὶ ψάλλομεν. α.) Τοῦ ἁγίου Εὐτυχῆ, γ'. ἡχ. πλ. δ'. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάρτυς Εὐτυχῇ Μακάριε, μαθητευθεὶς ἱερῶς, τῷ τοῦ λόγου σεπτῷ, μαθητῇ, θεολόγῳ κήρυκι, παρ' αὐτοῦ πᾶσαν μύησιν, ἱεροτάτην ἤδη μεμύησαι, καὶ ὡς ὠράθης φωτίζων χάριτι, πᾶσαν διάνοιαν, ταῖς θεολογίαις σου ταῖς ἱεραῖς, ὅθεν τὴν ἁγίαν σου μνήμην γεραίρομεν.

Πλάνης καθεῖλες ὀχύρωμα, ἀναμοχλεύσεις στερεάς, καρτερίας παρόλβιε, καὶ δεσμὰ ὑπήνεγκας, καὶ αἰδίδιμον θάνατον, ἀθανασίας ὅθεν ἐπέτυχες, χοροῖς μαρτύρων, Ἀγγέλων τάξεις, συναυλιζόμενος, καὶ μεθέξει κρείττονι θεοπροπῶς, κάλλιστα θεούμενος καὶ τελειώτατα.

Εν τῇ φρουρᾷ κεκλεισμένος ὢν, ἄρτον ἐδέξω ζωῆς, οὐρανόθεν αἰδίδιμε, ἐμβληθεὶς εἰς φλόγα δὲ, ἀδιάφλεκτος ἔμεινας, πληγὰς ὑπέστης δεινῶς ξεόμενος, ὁρμάς θηρίων εὐχαῖς ἐπράυνας, ξίφει τὴν κάραν σου, ἀπετμήθης αἵματι, πρὸς οὐρανὸν, ἀνακουφίζόμενος ὡς θείῳ ἄρματι.

Ε') τοῦ ἁγίου Διονυσίου δ' ἡχ. ε'. ὅτε ἐκ τοῦ ζύλου σὲ νεκρόν, ψήφῳ τοῦ Κυρίου ἀναβάς, θρόνῳ τῆς Αἰγίνης ὀσίως, ταύτην ἐποίησας, ἔως δὲ ὡς ἦπατο, τῆς ἱερᾶς σου ψυχῆς, ἡσυχίας ἐμάκρυνας, ἀθάτοισ ἐρήμοις, ἐν αἷς συγγενόμενος μόνος τῷ μόνῳ Θεῷ ἤρθης ἀπαθείας εἰς ὕψος, Ἀγγελος ἐπίγειος οἶα, καὶ ἄνθρωπος θεὸς Διονύσιε.

Οτε δι' ὀλκάδος τὸ σεπτὸν, ἐκ Στροφάδων σκῆνος σου, ἦλθε τῇ ὀνεγκούσῃ σε, τότε τὰ συστήματα, σὼν αὐτοχθόνων ὁμοῦ, εἰς αὐτὴν ἀφικνούμενα, προθύμῳ καρδίᾳ, τοῦτο κατησπάζοντο, θερμοῖς τοῖς δάκρυσιν οἶκον δ' ἀνεγείραντες θεῖον, ἐν αὐτῷ πιστῶς ἀθροισθέντες, σὲ ὑμνολογοῦμεν Διονύσιε.

Κρεῖττον Σιλωὰμ δ' σὸς ναὸς, ὥφθη δὲ οὐχ ἕνα κατ' ἔτος, ἱσταται ἐνδοξε, ἀλλὰ πᾶσι δεικνύται ἄκος τοῖς κάμνουσιν, ἱατρεύει πυρῆσσοντας, ἐλαύνει ζοφώδεις, πνεύματα λυτρούμενος, τοὺς δεινῶς πάσχοντας· δίδωσι τυφλοῖς δὲ τὸ βλέπειν, ὅθεν συνελθόντες ἐν τούτῳ, σκηνὸς σου ἐπάνοδον γεραίρομεν.

Δίμας δεσμευθὲν ἀφορισμῷ, ἔλυσας γυναῖδι ἀρρήτως, τοῦ δὲ χειμάρρου ὁρμάς, ἐστησας εἰς ἐκπληξιν τοῦ Διακόνου σου, καὶ σεισμόν προκατήγγειλας, ἀκούσι Στροφάδων, ἐξ οὗ καὶ διέσωσας, τὸν μοναχὸν θαυμαστῶς· λύων ἀνομβρίας τὴν βλάβην, ὁμήρους ὡς Ἡλίας παρέχεις, Ζάκυνθον πλουτίσας Διονύσιε.

Β. Δ. ΖΩΤΟΥ ΜΟΛΟΣΣΟΥ 4α ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ.

γ') τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ. γ'. ἤχ. β'. Ποίους εὐφημιῶν στέμμασιν.

Δεῦτε τὸ λογικὸν σύστημα, συστησόμεθα κοινὴν χορείαν, ἐν ἀγαλλιάσει γεραίροντες, πάσης εὐκοσμίας τὸν πρόξενον, τῷ μερόπων γένει, τὸν μέγαν, καθηγητὴν τε καὶ διδάσκαλον, Κοσμᾶν τὸν Θεῖον, τὸν πράξει καὶ θεωρίᾳ διαλάμπαντα, καὶ πρὸς γνῶσιν θεῖαν, ἀνθρώπων πλῆθει, διδασκαίς ποικίλαις καὶ λόγοις θείοις ἐπιλάμπαντα, υπογραμμὸν δὲ τῶν ἀσκητῶν καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἱερομάρτυρα.

Δεῦτε τῶν ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, εὐφημώμεν τὸν Χριστολάτριν, τὸ τῆς εὐσεβείας ὑπόδειγμα, τὸν τοῖς Ἀναργύροις ἐφάμιλλον, καὶ τὰ ἴσα φέροντα τοῖς Ἀποστόλοις, ὡς πολλοὺς τῇ θεῇ γνῶσει πλουτήσαντα, καὶ πάντων τὰ ἥθη κατακοσμήσαντα, ἀναργύρως τὰς διδασκαλίας προχέοντα πᾶσιν, καὶ ἐν ἱερῶν ἐπιλάμπαντα, ὃν ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε τῶν εὐσεβῶν ἅπαν τὸ σύνταγμα, ἐγκωμίων ἀνθεσιν ἐπιλέκτοις, τὸν Χριστοῦ θεράποντα στέψωμεν, Κάραν τὴν ἁγίαν αὐτοῦ χρεωστικῶς, ἀσπάζόμενοι, τὴν τοῖς μετὰ πόθου προσιοῦσιν, τὴν χάριν θαυμάσια τὴν καταχέουσαν, καὶ νόσους πολυτρόπους ἀπελευθύνουσαν, ὡς παρὰ Θεοῦ κομισαμένην, ἀντάξιον τῶν πόνων τοῦ τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν, ἣν ὁ Χριστὸς ἐδώρησατο, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἤχ. πλ. β'.

Τῶν ὄντων ἐκμελετήσας τὸ ἄστατον, καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, εὐαγγελικῶς ἐπ' ὧμων ἀράμενος, Ἀποστολικῶς τὸν λόγον τῆς εὐσεβείας πᾶσι διέσπειρας, Ἀναργύρως τὴν χάριν τῶν ἱαμάτων θαυμάσιον ὄθεν κατὰ Παῦλον τοῖς πᾶσιν ἐβόας· ἀγαπήσατε τὸν Θεόν, καὶ εὐρήσατε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, μετὰ πάντων τῶν Ἀγγέλων. Διόκαί νῦν αἰτούμεν σε Μαρτύρων ἐγκαλῶπισμα Κοσμᾶ ἱσάποστολε, ὡς παρρησίαν ἔχων πολλήν, πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον. Μὴ διαλίπῃς πρεσβύων σὺν Εὐτυχῇ καὶ Διονυσίῳ, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ, τῇ Σοφῇ σου προσιόντων τῇ ἁγίᾳ, καὶ πιστῶς ἐκτελούντων τὴν σε δάσμιον μνήμην ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε.

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρὸν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογίᾳ Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὡς εὖρε σοφίαν· καὶ θνητός, ὃν εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἐστι πᾶσι τοῖς ἐγγιζούσιν αὐτῇ· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἔρῳ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἐξοδοί μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ

προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Οτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἐννοίαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή, καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Εγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοῖνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαιδεῦτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Βίσιγκοῦσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἔρῳ· καὶ ἀνείγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἡλθῃ θειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐξ δευλογμένη δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χελεῖ ψευδῇ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σχολίδν, οὐδὲ στρ' ἀγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσθε Πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται. Χελεῖ ἀνδρῶν δικαίων ἐπίστανται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δόλιοι ἐδέλυνμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ. Οὐ ἐὰν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὁδηγεῖ αὐτοὺς, καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετοῦντων προνομεύσει αὐτοὺς. Οὐκ ὠρεθήσεται ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ρύεται ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανόντων δίκαιοι, ἔλιπε μετὰ μελον· πρόχειρος δὲ γίνεταί καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀπέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικία. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ρύσεται αὐτοὺς, τῇ δὲ ἀβουλίᾳ ἀλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὀλλυταὶ ἐλπίς. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής. Ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, αἰσθησις δὲ δικαίων εὐοδός. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατ' ὥρθεται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεὴς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἀγει.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριμῶν ἔτων μεμετρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ, φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκπλήδωτος. Βιάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη· καὶ ζῶν μετὰ τῷ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεῖ νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, οἱ χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν τοῦ ἁγίου Διονυσίου. Ἰδιόμελλον ἤχ. α'.

Εξέστησαν μέρορες πάντες, εξέστησαν και νέες οὐράνιοι, ἐπὶ τῇ παρὰ σοῦ τελεσθέντι κατορθώματι· τὸν γὰρ φοινικὴ ὠμότητι Κωνσταντίνου τὸν φίλτατον ὁμαίμονα, πικρῶς ἀποκτείναντα, φιλοφρόνως ἐξένισας· και πατρικῶς νοουθεσίας, και τὸ τοῦτου ἐγκλημα, ἐν πνεύματι πραότητος συγχωρήσας, εἰς ἀλλοδαπὴν σὺν ἐφοδίοις ἀπέστειλας· ὡς ὑπερφυῶς κατορθώματος! ὅθεν και ὁ μισθοδότης Θεός, ἀφθαρσίᾳ κοσμήσας τὸ σὸν πανσεβαστον λείψανον, κρήνην παντοδαπῶν ἱαμάτων ἀπηργάσαντο, και ἡμῖν ἐδωρήσατο ὄλβον ἀναφαίρετον, ἱερομύστα Διονύσιε.

Ἐτερον τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ. ἤχ. ὁ αὐτός.
Τὸ σὲ νῦν καλέσωμεν τρισμάκαρ, μάρτυρα; ὅτι ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ σὸν αἷμα ἐξέχεας· κήρυκα; ὅτι τὸν τόνον τῆς τοῦ Χριστοῦ Βασιλείας πᾶσιν ἐκήρυξας, Ἀπόστολον; ὅτι τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου Ἀποστολικῶς τοῖς πιστοῖς διετράνωσας, Μοναστήν; ὅτι τὸν σὸν βίον, ὥσπερ κάτοπτρον καθαρὸν τῆς ἀσκήσεως ἐγκατέλιπες. [Ἱερέα; ὅτι ἱε-
ρουργῶν, σεαυτὸν ὥσπερ θυσίαν καθαρὰν, προσήγαγες τῷ Κυρίῳ σου, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην ὑμῶν, σὺν τῷ Εὐτυχῇ τῷ ἱερομάρτυρι. ὁμοιον

Τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνας σου, οὓς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἠγωνίσσω, τίς διηγῆσεται; Ἱερομάρτυς πανένδοξε, τοὺς ἰδρώτας, τοὺς κόπους, τοὺς πόνους, τοὺς ἀνά πᾶσαν πόλιν και κόμην προσγενομένους, διὰ τὸ κήρυγμα, ἀνθ' ὧν παρὰ Χριστοῦ ἀπήλειψας, τὴν τῶν οὐρανῶν κληρο-
χίαν· ὅθεν και ἡμεῖς αἰτοῦμεν πανσεβασμῆς, ὡς παρησίαν ἔχων παρὰ Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. ὁμοιον

Αποστολικῶς τὸν δρόμον τετέλεκας, ἀσκήσει πρότερον τὸν βίον ἁγνισάμενος, και ἀπαθεία, ἀνθ' ὧν ὁ Χριστός, πλουσίαν τῶν θαυμάτων, κεγορήγηκέ σοι τὴν ἐνέργειαν, ὁ μόνος τοὺς αὐτὸν δοξάζων-
τας ἀντιδοξάζων, και θαυμαστῶν, ὁ τῶν θαυμάτων χορηγός, τοῖς ἐν τῇ γῇ ἁγίοις· ὅθεν και ἡμεῖς σήμερον, σοῦ τῇ Σοφῷ προσιόντες τῇ ἀ-
γίᾳ, μετ' εὐλαθείας τὴν κόνιν ἀσπαζόμεθα, τοῖς πᾶσιν ὡς ἀληθῶς, ἀφθονα τὰ ἱάματα χορηγοῦσαν, αἰτούμενοι, πανσεβασμῆς, διὰ σοῦ τυ-
χεῖν ἄρεσιν ἁμαρτιῶν και τὸ μέγα ἔλεος. ὁμοιον

Οτὰ ὕδατα πάτερ Κοσμᾶ, ἐξ ἀκαθάρτων εἰς καθαρὰ και πόσιμα ποιη-
σάμενος, λόγῳ μόνῳ, και λαὸν δίψῃ συνεχόμενον κορέσαι, τὴν ἐμὴν ψυχὴν δοῖς, ὅλην ρυπαρὰν και ἀκάθαρτον, καθαρὰν ἀναδειξόν
ταῖς εὐχαῖς σου, και πόσιμον προσάγαγε, καθάπερ ὕδωρ διαυγὲς τῷ Θεῷ, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, παντὸς τοῦ πλάσματος ζητοῦντι, τῷ παρέχοντι εὐχαῖς σου, εἰρήνην τῷ κόσμῳ, και ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.
Δόξα ἤχ. πλ. α.

Οσε πάτερ Κοσμᾶ, τοῖς ὁπαδοῖς τοῦ Χριστοῦ κατ' ἔχνος ἐπόμενος, εὐαγγελικῶς τὸν βίον διανῦσαι διέγνωκας, κόσμον και τὰ ἐγκόσ-
μια πάντα, ἠγησάμενος σκύβαλα, πρὸς τὴν ἀνω ὄντως μακαριότητα, μηδὲν σεαυτὸν προτιμῶν, τοῖς τῶν ἀδελφῶν και συγγενῶν σωτηρίας,

ἀλλ' ἵνα πάντως τινὲς διὰ σοῦ σωθῶσι, τὸ αἷμα τὸ σὸν κατὰ Παῦ-
λον ἐξέχεας, και τὸν Δεσπότην Χριστὸν, κατὰ τὸ δυνατόν μιμούμενος, σεαυτὸν τῆς τῶν πολλῶν, ὥσπερ λύτρον σωτηρίας παρέδωκας· και Χριστῷ προσήγαγες, ταῖς καθ' ἡμέραν διδασκαίς σου, ἔβνη τῆς γῆς τὰ βάρβαρα, ὅπως εἰς τὴν αὐτοῦ βασιλείαν, μετ' αὐτῶν εἰσέλθης κρά-
ζων· ἂ Ἰδοὺ ἐγὼ και τὰ παιδία ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός.

Και νῦν. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε.

Εἰς τὸν στίχον τοῦ ἁγίου Διονυσίου ἐν ἤχ. δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.
Θησαυρὸς ὃν κεκτήμεθα, Διονύσιος πέρυκε, τῆς Ζακύνθου ἐλάστημα
και ἀνάθημα. Διὸ συμφῶνως ὑμνήσωμεν, ἀίγινης τὸ ποίμνιον, ἐπι-
στεύθη ἐκ Θεοῦ, ἐντολῶν τοῦ Κυρίου τὴν κυρίαν ἀρετὴν γὰρ τῆς ἀ-
γάπης, πολυειδῶς ἐθαυμάστωσας, και τὸν κτείναντ' ἀδελφόν σου, σὺ φι-
λανθρώπως διέσωσας.

Εἰς τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ. προσόμ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιο.
Αριστέρως ὡς ἀήττητος τοῦ ἐχθροῦ πᾶσαν ἐννοίαν, εὐθαρσῶς διήλεγ-
ξας και κατήσχυνας, ὡς ἐκ Θεοῦ κομισάμενος, πλουσίαν τὴν δύ-
ναμιν, κατὰ πάντων δυσμενῶν, ἀριστεύων τοῦ πνεύματος, τοῖς χαρίσ-
μασι, και τροπαῖα τῆς νίκης ἀναστήσας, κατὰ πάντα, τόπον πάτερ,
στεφηφορῶν ἐξεδήμησας.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Τοῖς ἐνθέοις διδάγμασι, τὴν ὑψηλίαν ἅπασαν, εὐσεβῶς κατήρδευσας
ἱερότατε, σπειράς τὸν λόγον τῆς πίστεως, Κοσμᾶ ἀξιάγατε, ταῖς
τῶν πάντων ἀκοαῖς, και κομῶντας ὡς στάχυας, ἐναπέδειξας, ἀρεταῖς
ταῖς ἐνθέοις τοῖς σοῖς λόγοις, και προσήγαγες ὡς θῦμα τῷ σῷ Δεσπό-
τῃ εὐπρόσδεκτον.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ, αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Αρετὴν πᾶσαν ἠσκησας, ἀσκητῶν ἐγκαλῶπισμα και μαρτύρων καύ-
χημα, ἐναρέτου τε, ζωῆς τῆς ὄντως ὑπόδειγμα, Κοσμᾶ ἀξιάγκ-
στε, τῆς Τριάδος γεγονός, καθαρὸν ἐνδιαίτημα, ἡ και πρέσβευς, ἱλασ-
μὸν τῶν πταισμάτων δωρηθῆναι, τοῖς ἐν πίστει σὲ τιμῶσι και σω-
τηρίαν και ἔλεος.
Δόξα ἤχος πλ. δ'.

Τῶν εὐσεβῶν τὰ πλήθη, τοὺς καθηγητὰς ἡμῶν τιμῶμεν, Εὐτυχῇ, Διο-
νύσιον και Κοσμᾶν, δι' ὧν γὰρ τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθείαν
πορεύεσθαι ἐγνώμεν. Μακάριοι ὑμεῖς οἱ τῷ Χριστῷ δουλεύσαντες, και
ἐχθροῦ θριαμβεύσαντες τὴν δύναμιν, και τῶν πιστῶν τὰ πλήθη, ταῖς
ἱεραῖς σας διδασκαλίαις, τῷ Θεῷ προσηνέγκατε, ὡς θῦμα εὐωδέστα-
τον. Ἀγγέλων συνόμιλοι, Ἀποστόλων ὁμότροποι και ὁσίων, Μαρ-
τύρων ὁμόσκηνοι και ἰδικαίων, μεθ' ὧν πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐληθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.
Και νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Ἀπολυτίκιον Κοινὸν ἤχ. δ'.

Καὶ τρόπων μέτοχοι και θρόνων διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων γενομενοὶ
τὴν πράξιν εὗρατε θεόπνευστοι, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, διὰ τοῦτο τὸν

λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομεῖν, καὶ τῇ πίστει ἐνθλήσασθε μέχρις αἵματος, ἱερομάρτυρες ἐνδοξοὶ, Εὐτυχῇ καὶ Κοσμᾷ, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Ἀγίου Διονυσίου ἡχ. α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν πρόεδρον, καὶ φρουρὸν μονῆς τῶν Στροφάδων Διονύσιον ἅπαντες, ὑμνήσωμεν συμφώνως οἱ πιστοὶ, βιῶντες πρὸς αὐτὸν εὐλικρινῶς, σαῖς λιταῖς τοὺς τὴν μνήμην τελούντας, σώζετε καὶ βιώνοντας σοὶ. Δόξα τῷ σὲ δοξάζοντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμασιώσαντι, δόξα τῷ δωρησαμένῳ σε ἡμῖν, πρέσβυν ἀκοίμητον. Δόξα τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ. ἡχ. δ'. Τὸ παιδρὸν τῆς ἀναστ.

Οὐδαὶς εὐφημήσωμεν τὸν εὐκλεῶς τοῖς χοροῖς μαρτύρων ἐμπέψαντα, ὁσίων τε καὶ ἀσκητῶν, Κοσμᾶν τὸν αἰοδιμον, σήμερον συνελθόντες τῇ σεπτῇ αὐτοῦ μνήμῃ, νέμει γὰρ τὰς ἰάσεις τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Χριστὸν ὡς ἱσαπόστολος.

Καὶ νῦν. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος. Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν, καθ. ἡχος α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Πληθὺς τῶν εὐσεβῶν συναθροίσθητε ἅμα, πρὸς ἅγιον νόν, Διονυσίου ἁγίου, δεήσεις προσφέροντες καὶ λιτὰς μετὰ πίστεως, ἵνα λάβωμεν ἁμαρτιῶν ἡμῶν λύσιν, θείων ἔνεκα ἰκσεῶν ἱεράρχου, σοφοῦ ἀρχιεπισκόπου. Δόξα. ὁμοιον.

Τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἀρραγὲς ὥσπερ ὄπλον, προβάλλων νικητῆς, κατ' ἐχθρῶν ἀνεδείχθης, ἀκονῶν ὥσπερ φάσανον, τὸν σὸν λόγον ἀπότομον, ᾧ κατέταμες τὰς τοῦ Βελιάρ ἐνέδρας, καὶ κατέκοψας τῆς ἀσεβείας τὰς ρίζας, μαχαίρῳ τοῦ πνεύματος. Καὶ νῦν.

Μητέρα σε Θεοῦ ἐπιστάμεθα πάντες, παρθένον ἀληθῶς καὶ μετὰ τόκον φανείσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα. Σὲ γὰρ ἔχωμεν ἁμαρτωλοὶ προστασίαν, Σὲ κεκτήμεθα ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην Πανάμωμον.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν. Κάθισμα ἡχ. πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον λόγον.

Χαίρε Αἰγίνα τέρπου, ὅτι ἡξίωσαι, προεδρεῖας τιμίου Διονυσίου Πατρὸς, καὶ Στροφάδων ἡ μονῇ, ἄμφω Ζακύνθῳ τῇ κλεινῇ, ἡ μὲν προστατὰ του ἰσχυρεῖ, ἡ δὲ πόλιν αὐτοῦ, πρεσβεύσατε αὐτῷ δοῦναι, ταῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, ἀγιασμὸν καὶ νόσων ἰασιν.

Δόξα ἡχος αὐτός.

Εὐσεβείας τὸν σπόρον ἐνσπείρας ὅσις, ἀκοῖς τῶν ἀνθρώπων ἀδράως ἐθέρισας, διδαγμάτων εὐσεβῶν σου τὰ δράγματα, καὶ προσήγαγες Χριστῷ, εὐάρεστον ὡς ἀπχερὴν, ἀνθρώπων ἀπειρα πλήθει, ὀρθοδοξίας κομῶντα, δόγμασιν ὥσπερ στάχυν. Καὶ νῦν.

Χαίρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος, χαίρε τείχος καὶ σκέπη τῶν προσταχόντων εἰς σέ, χαίρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμος, ἡ τε-

καῦσα ἐν σαρκὶ τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπεις, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον. ἡχ. α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εὐφραίνεται λαμπρῶς Ζακύνθῳ ἡ νῆσος, λειψάνου τοῦ Σεπτοῦ, μεταθέσει καὶ οἶκον, ἐγειράντες ἐνδοξον, ἐν αὐτῷ ἀθροίζομενοι, ὕμνοις μέλπουσι, τὴν Παναγίαν σου μνήμην, Διονύσις καὶ τὸ πανέντιμον σκήνος, πιστῶς ἀσπαζόμενοι.

Δόξα. ἡχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνας σου ἱερομάρτυς, συνελθόντες σήμερον ἐν τῷ σεπτῷ τούτῳ ναῷ, ἄσμασιν ἀνευφημοῦμεν Σὲ θεηγόρε, πόθῳ δε προσπίπτοντές τῇ σεπτῇ σου εἰκόνι, κομιζόμεθα πλουσίως, λύσιν παντοίων νόσων καὶ θλίψεων. Καὶ νῦν.

Επελεύσει Πνεύματος τοῦ Παναγίου, τοῦ Πατρὸς τὸν σύνθρονον καὶ ὁμοούσιον φωνῇ, τοῦ Ἀρχαγγέλου συνέλαβες, χαίρε Παρθένε βροτῶν ἡ ἀνάκλησις.

Τὸ Ἐκ νεότητός μου κλπ. Προκείμενον ἡχ. δ'. Οἱ ἱερεῖς τοῦ Κυρίου ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

Στ. Τὸ στόμα μου καλῆσει σοφίαν. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον τοῦ Χρυσοστόμου. Ὁ Ν'. Δόξα. ταῖς τῶν διδασκάλων. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλεῆμην ἐλεησόν με ὁ Θεός, ἡχ. ε'. τὸ πεντηκοστήριον.

Τὸν νοῦν ἀναπτερώσαντες πρὸς τὰ ὑπερκόσμια καὶ παιδιόθεν τῇ ἀσκήσει συζησαντες, καὶ τὰς διψώσας ψυχὰς πλουσίως ποτίσαντες, τῇ ἐπομβρίᾳ τῶν λόγων ὑμῶν, Εὐτυχῇ Διονύσις καὶ Κοσμᾷ, τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου ἀκηκόατε, εἰσέλθετε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου Σας.

Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου κλπ.

Οἱ κανόνες τῶν τριῶν ὅρα μηναιὸν καὶ τὰς φυλλάδας τῶν ἁγίων Διονυσίου τε καὶ Κοσμᾶ. Αἴτησις. Ὡδὴ γ'. κάθισμα τοῦ ἁγίου Εὐτυχούς.

ἡχος γ' Θείας Πίστεως ὁμολογία.

Φέγγος ἡστραψας θεογονώσις, σκότος ἔλυσας πολυθείας, μαρτυρικῶς ἐκτελέσας τὸν δρόμον σου, καὶ ἱαμάτων πηγάζων χαρίσματα, τῶν προσιδόντων καθαιρῶν νοσήματα, ἱερομάρτυς Εὐτυχῇ. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευς δωρῆσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ ἁγίου Διονυσίου ἡχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῆς Αἰγίνης ποιμένα τὸν ἀληθῆ, τῶν Στροφάδων κανόνα τὸν ἀσφαλῆ, Ζακύνθου τὸν πρόεδρον, ταύτης γόνον, καὶ πρύτανιν, εὐσεβῶν χορεῖται, συμφώνως ὑμνήσωμεν, καὶ ἐν πίστει πάντες τὴν λάρνακα σέβωμεν, ὁμματα καὶ χεῖρας πρὸς αὐτὸν ἀνατείνωμεν, καὶ θερμῶς ἐκδοήσωμεν, Πάτερ Διονύσις, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρῆσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὸν λειψάνον ἐπανόδοι.

Δόξα τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ ἡχ. δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ποταμοὺς ἐξήρανας τῆς ἀσεβείας, προσριθῆεις τοῖς ρέμασι τοῖς ποταμίσις ἀριστεῦ, καὶ στεφηνόφορος ἀνέδραμες, πρὸς αἰωνίους σκηνάς

παναοίδιμε. Καὶ νῦν Θεοτοκίαν, ὁμοιον.

Η τὸ πῶς τὸ ἄδυτον ἀποτεκοῦσα, τῆς ψυχῆς καταύγασον τοὺς ζοφεροὺς μου ὀρθαλμοὺς, καὶ τὴν ἀχλὺν τῆς καρδίας μου, τῷ τοκετῷ σου διάλυτον Δέσποινα.

Ὡδὴ 5' Αἵτησις.
Τὸ κοντάκιον τοῦ ἁγίου Διονυσίου καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ. Ὁρα φυλλάδιον.

Εἰτα τοῦ ἱερομάρτυρος, ἡχ, δ', Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς Αἰτωλίας προσελθὼν Θεοφόρε καὶ ἐν τῷ Ἄθω μοναστῆς χρηματίσας, καὶ μυηθεὶς ὡς ἀληθῶς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, πᾶσιν ἀνεκήρυξας ἀληθείας τὸν λόγον, καὶ Χριστῷ προσήγαγες παμμακάριστε πλῆθος, τῶν Ἀποστόλων ὄντως μιμητῆς, ἱερομάρτυς τῇ ἐκχύσει τοῦ αἵματος.

Ὁ οἶκος.

Τὴν τῶν μαρτύρων καλλονὴν, τῶν μοναστῶν τὸ κλέος, τὸν κήρυκα τῆς πίστεως, καὶ ὑπηρετὴν τοῦ λόγου, τῶν ἱερῶν ὑπογραμμὸν καὶ Ἀποστόλων μιμητὴν ἀριστον, ἐν ᾧ καὶ εὐφημῶμεν, καὶ τὴν Κάραν τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ἄσμασι καὶ ἁνθεσι καταστέφωμεν, ἐξ ἧς ἀφθονα πηγάζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα, καὶ θαυμάσια, τοῖς ἐν πόθῳ προσιοῦσιν, ἅν καὶ πιστῶς ἀσπαζόμενοι, τούτῳ προσεῖσώμεν. Χαίροις ὁ τῆς ἀσεβείας τὰς ρίζας ἐκτεμὼν τῇ δρεπάνῃ τῶν λόγων σου, καὶ τῆς εὐσεβείας τὸν σπέρρον τοῖς ὡσεὶ τῶν πιστῶν ἐνσπεύρας. Χαίροις ὁ τῆς πίστεως κήρυξ καὶ τῆς ἐκκλησίας στύλος, ἅν περιώζεε διὰ παντός ἐν εἰρήνῃ, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, ἔχων παρησίαν ὡς ἱσαπόστολος, καὶ συμπρεσβευτὰς Εὐτυχέα δὲ τῶν Ἀποστόλων μαθητὴν καὶ Διονύσιον τὸν θαυματουργόν, Αἰγίνης τὸν ἱεράρχην, καὶ μαρτύρων ἐμπρέπων τοῖς χοροῖς, τῇ ἐκχύσει τοῦ αἵματος.

Τῇ 24 τοῦ Αὐγούστου ἡ ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Εὐτυχούς, μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, καὶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Τατίου, καὶ τοῦ ὁσίου καὶ ὁμολογητοῦ Γεωργίου τοῦ Λιμνιώτου. Καὶ ἡ ἀνακομὴ τοῦ λειψίνου τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ζακύνθου, ἐπισκόπου Αἰγίνης. Καὶ τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Κοσμᾶ τοῦ ἱσαποστόλου.

Κοσμᾶς ὁ κόσμου κόσμος, ἡδ' ὁραυτῆς,

Κόσμον λιπὼν πρόσκαιρον, ἀγέρῳ ἔχει.

Θάνατον διὰ βρώχου ἐν Ἄψῳ, εἰκάδι τετάρτῃ.

α) Ὁ Ἅγιος Εὐτυχῆς ἐγεννήθη εἰς Σιδεάζτειν, ἀπὸ γονεὺς εὐσεβεῖς, ἐμαθήτευσεν εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν Θεολόγον εἰς Ἐρεσον καὶ εἰς τὸν Παῦλον τὸν κορυφαῖον, παρ' ᾧ ἀνεδείχθη ἐπίσκοπος τῆς πατρὸς του, καὶ πλήρης χάριτος ἐπρυχώρησεν εἰς τὸ κήρυγμα ὡς Ἀπόστολος, μετέστρεψε τοὺς νεοὺς τῶν εἰδωλῶν, ἐξ ὧν ἀνήγειρεν ἐκκλησίαν, καταδιωχθεὶς ἀπὸ τοῦ εἰδωλολάτρως καὶ κακοπαθήσας ἐν φυλακαῖς, δεσμᾶ καὶ μάστιγας ὑπομείνας, ἐπάγειν ἄρτον ἁγγέλων, εἰτα ἐρρίφθη εἰς τὰς φλόγας τοῦ πυρός καὶ ἀβλαβῆς διασωθεὶς, ἐδόθη βουρὰ τῶν θηρίων, ὧν ἐ ἐλάλησεν ἀνθρωπίνως ἀπαύσατε κακοῦργεῖν τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ πάντες ἐξεπλάγησαν, ἀνώτερος ὧν διατηρηθεὶς

ἀφένθη ἐλεύθερος, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἐνθα πλήρης ἡμερῶν, ἐτῶν ἑκατὸν πέντε, ἀπέθανεν εἰς τὴν ἐπισκοπὴν του.

β) Ὁ Ἅγιος Διονύσιος υἱὸς Μωκίου Κ. Συκοῦρου καὶ Παύλου Γ. Βάλεπ, ἐξ εὐγενῶν οἰκωντῆς Ζακύνθου, ἐγεννήθη τὸ 1539 καὶ ἀνετράφη ἐν Παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, τὸ 10 ἐτὸς τῆς ἡλικίας του ἐδόθη εἰς τὰς μαθήσεις καὶ ἐπρόκοπεν, ὡς εὐφυὲς καὶ εὐγενὲς νέος ἀφοῦ διὰ τῆς σπουδῆς καὶ μελέτης τῶν Θεῶν Γραφῶν ἐνόησε τοῦ κόσμου τὴν ματαιότητα, ἀφιερῶθη εἰς τὴν Μονὴν τῶν Στροφάδων, 40 μίλια ἀπέχουσα, τῆς Ζακύνθου καὶ ἐκουρεύθη μοναχός, ἐτῶν 20· καὶ ἐσχόλαζεν εἰς προσευχὰς καὶ ἀγρυπνίας, ἐλάβεν οὐράνια χαρίσματα, ἔχων ταπεινώσιν χριτομίμητον, ἡγαπήθη ἅς' ὅλους τοὺς μοναχοὺς καὶ ἐπροεδιάσθη εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης ἐτῶν 25, ὕστερον ἐπιθυμήσας νὰ προσκυνήσῃ τὸν ἅγιον τάφον, ἐλάβεν ἄδειαν, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὰς Κυκλάδας, ὅπως εὐρὴν πλοῖον διὰ Συρίαν, τὸ πλοῖον ἔφερεν αὐτὸν εἰς Πειραιᾶ, ὅπως ἐκείθεν εὐκολώτερον ἀποπλεύσει εἴτε εἰς Αἴγυπτον, εἴτε εἰς Γάζαν, ἀνελθὼν δὲ εἰς Ἀθήνας, ἐπεσκέφη τὸν τότε Μητροπολίτην, ὅστις ἔχων ἀκουστὴν τὴν φήμην τοῦ ἁγίου, τὸν ἐπαρακίνησε νὰ χειροτονηθῇ ἐπίσκοπος Αἰγίνης καὶ Πόρου, χηρεούσης τῆς ἐπισκοπῆς, καὶ ὁ ἅγιος ἵνα μὴ φανῇ παρήκοος, ὑπήκουσεν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐδέχθη τὴν χειροτονίαν ἐτῶν 30, καὶ τῇ ἐγκρίσει τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἐχειροτονήθη εἰς Ἀθήνας μετὰ τὴν χαρὰν ὅλων τῶν χριστιανῶν, μετὰ δὲ εἰς Αἴγιναν, ἐποίμανεν εὐλαβῶς τὸ ποίμνιον ἐπὶ 20 ἐτη, ὧν τότε ἐτῶν 50 παρητήθη τοῦ θρόνου, ἀφῆσας ἀξίον διάδοχον, μετέβη εἰς Ζάκυνθον χηρεῦντος τοῦ θρόνου τὸ 1589· ἐγκρίσει τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἐποίμανε τὴν ἰδίαν πατρίδα ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ 6'. Μετὰ 10 ἐτη παραιτηθεὶς τὸ 1599 ἀπεσύρθη εἰς τὴν μονὴν τῆς Παναγίας τῆς Ἀντιφωνητρίας 20 μίλια μακρὰν τῆς πόλεως εἰς τὸ ὄρος Δυτικῶς. Ὑψηλὰ ἐκεῖ ἀναβὰς, σωματικῶς, ἀνέβη ὑψηλότερον πνευματικῶς, ἔχων ἐν τῷ νῷ τὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐργαζόμενος νηστείαν, ἀγρυπνίαν, προσευχὴν καὶ τὴν θεῖαν ἀρετὴν τῆς ἐλεημοσύνης, ἀποστέλλων συχνὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως τὴν βάρκαν φορτομένην σίτον, τυρὸν, ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐκεῖ ἐφιλοξένησε καὶ τὸν φονέα τοῦ ἀδελφοῦ του Κωνσταντίνου, καὶ τὸν ἀπέστειλεν ἐκτὸς τῆς νήτου νὰ σωθῇ διὰ μετανοίας. Οἱ Ζακύνθιοι μαθόντες ὅτι ἔσωσε τὸν φονέα τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ μὴ θέλοντες ἀνεγνώρισαν τὴν ἀγιωσύνην του καὶ αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ του τὸν ἐθαύμασαν, ἀπέθανε τὸ 1613 ἐτῶν 74· ἔκαμε καὶ κάμνει ἀπείρα θαύματα τὸ ἀφθαρτον σῶμά του.

γ) Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς, ὁ ἱσαπόστολος ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1714· Ὁ πατὴρ του ἦτο ἀπὸ τῶν ὁριῶν τῆς Ἡπείρου Γραμμίονος, ἡ μήτηρ του ἀπὸ τὸ Μεγαδένδρον, εἰς Ἀπόκορον ἦσαν μετανάσται. Ὁ πατὴρ ἐστάλη εἰς Σιγιδίτσαν τῆς Παρνασσίδος, παρὰ τῷ διδασκάλῳ Γ. Λύττικῳ, παρ' ᾧ ἐμαθήτευσε, ἐπὶ 10 ἐτη. Ὁκτακαίδεκάτης 18 ὧν ἐπαγγέλλεται εἰς τὴν ἐκτετοῦ πατρίδα, ἐνθα ἐδίδαξεν ἐπὶ 2 ἐτη. Εἰκοσαέτης προσελήφθη ὡς ὑποδιδάσκαλος τοῦ Σχολείου Λομποτινας, σχολαρχ

νην, τὴν Σαϊάδαν, τὴν Παραμυθίαν, τὴν Πρέβεζαν καὶ τὴν Κάργικον νῆον, ἐν ᾗ σώζεται εἰσέτι, ἡ ὑπ' αὐτοῦ συστηθεῖσα ἑλληνικὴ σχολή, πεπολιτισμένη μὲ εἰσοδήματα ἐν πάσαις ταύταις ταῖς πόλεσι, Μοναῖς καὶ κώμαις, σώζονται, οἱ ταχυροὶ, ἐπιστολαὶ, λόγοι, χειρογραφα, κατηχήσεις ἐντυποὶ, λείψανα ἱερὰ καὶ ἱγνη ἀνεξίτηλα τῆς διαδόσεως τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ. Τοὺς Βλάχους τοῦ Πίνδου ὑπεχρέωσε νὰ λαλοῦν καὶ νὰ σπουδάζουν ἑλληνικὰ γράμματα. Καὶ ἐκτοτε ἐξελληνίσθησαν.

Θαύματα, ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ἔκαμε πολλὰ, ἰδίως δὲ εἰς Κεφαλληνίαν, ἐνθα κωφοὺς, κουλοὺς, παραλύτους, κλπ. ἐκ διαφόρων χρονίων νοσημάτων ἱάτρευσε. Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ἠγέρθη δριμύς τῶν καταχρήσεων τῶν ἀρχόντων ἐπικριτὴς, ἐλέγχων ἐκραυνοβόλει τὰς καταπιέσεις, προτρέπων αὐτοὺς εἰς μετάνοιαν, διὰ τὰ παρελθόντα, χρηστὴν δὲ διαγωγὴν, διὰ τὸ μέλλον. Εὖρε διώκτας τοὺς ἀρχοντας ἀλλ' ὑπερασπιστὴν τὸν λαόν. Ὁ Βενετὸς Ἀρμυστὴς, βλέπων τὴν ἐνθουσιώδη συνηγορίαν τοῦ λαοῦ, ὑπὲρ τοῦ Ἀγίου, ὡς νέου νομοθέτου δημοκρατικοῦ κατηγορηθέντος, ἀπέριψε τὰς περὶ ἀποπομπῆς τοῦ Ἀγίου προτάσεις τῶν ἀρχόντων. Τὰς κατηγορίας ταύτας ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὑπέστη καθ' ἅπασαν τὴν ἑλληνικὴν χερσόνησον, μάλιστα δὲ εἰς Ἡπειρον καὶ τὰς νήσους. Εἰς Ἰωάννινα προέτρεπε τὰς χριστιανὰς γυναῖκας νὰ μὴ γαλουχῶσι τὰ τέκνα τῶν τυράννων, διὰ τοῦ μύθου τῆς ὀρνίθως ἥτις ἐθέριε τὰ ὠτὰ τοῦ ὄφεως. Οἱ Τούρκοι ἐξηγριωθέντες ἦλθον καὶ προσέβησαν μέχρις αὐτοῦ τοῦ θρόνου, ἐρ' οὐ ἐδίδασκεν ὁ Ἅγιος, ἵνα κακοποιήσωσιν αὐτόν. Ἀλλ' ὁμιλήσας αὐτοῖς ἐκ τῆς ἱστορίας αὐτῶν, ποιοὶ ἦσαν ἐπὶ Σουλεϊμάν, ὅστις ἐπολιόρκησε τὴν Βιέννην τὸ 1512 καὶ ποιοὶ κατήτησαν ἐφ' οὗ χρόνου βυζάνουν γάλα δουλικόν, καὶ ἀπειλήσας τὴν καταστροφὴν τῆς φυλῆς των, ἐὰν δὲν παύσωσι τὸν μετὰ τῶν χριστιανῶν γυναικῶν μολυσμὸν των, τοὺς ἠνάγκασεν, ὡς ἄριστος διπλωμάτης νὰ ἀσπασθῶσι τὴν δεξιάν του, καὶ νὰ ἀναφωνήσωσιν «ἔχεις δίκαιον, ἅγιε διδάσκαλε, κατεστράφημεν ἀπὸ τὰς καταχρήσεις μας», καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν οὐδεμία πλέον χριστιανὴ γυνὴ ἐβύζανε τουρκόπουλα. Ταῦτα συνέβησαν καὶ ἐν Κοριτσᾷ, ἐν Πρεμετῇ καὶ Ἀργυροκάστρῳ ἐνθα 500 γυναῖκες Δροπολίτισαι χριστιανᾶι γαλουχοὶ τῶν Μπέδων καὶ τῶν Ἀγάδων, αὐθωρὶ ἠλευθερώθησαν, καὶ ἀπῆλθον οἵκαδε χαίρουσαι. Ἀλλ' οἱ ἑβραῖοι ὧν τὸ κίβδηλον ἐμπόριον ἐπασχεν ἐνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ διδασκομένης λιτότητος, μὴ δυνθέντες νὰ ἐνιργήσωσι τι κατ' αὐτοῦ εἰς Ἰωάννινα μετέβησαν εἰς Βεράτιον, ἐνθα δωροδοκῆσαντες τοὺς ὑπὲρ τὰς τοῦ Σατράπου Κούρτ-Πασσᾶ, ἀπέσπασαν διαταγὴν ὅπως διαλύσωσι τοὺς λαοὺς τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸν Ἅγιον, λόγῳ ὅτι ἔμειναν αἱ γαῖαι ἀκαλλιέργητοι, καὶ κακὴν χρῆσιν ποιοῦμενοι τῆς διαταγῆς ταύτης, ἐπνιξαν τὸν Ἅγιον Κοσμᾶν εἰς τὸν Ἀψὸν ποταμὸν τοῦ Βερατίου, προσδέσαντες πέτραν ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ διὰ σχινίου. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας εὗρεθὲν τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον εἰς τὸ

παραποτάμιον χωρίον Κολικόντασι, πλησίον τῆς πόλεως Βερατίου, ἐκκεντρώθη εἰς τὸν νάρθηκα τοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας, ὑπὸ τοῦ τότε ἀρχιερέως Βελιγράδων, ἀειμνήστου Ἰωάσαφ τοῦ 6', ἱεροπρεπέστατα μὲ δοξολογίαν μεγάλην καὶ πλῆθος λαοῦ.

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ἐζῆσεν ἐν συνόλῳ ἔτη 66, ὧν 22 μαθητῆς, 22 διδάσκαλοι καὶ 22 ἔτη ἱεροκῆρυξ ἐχρημάτισε τοῦ θρόνου ἔθνους, καὶ τῶν κρατούντων Τούρκων, διότι καὶ ἐξ αὐτῶν πολλοὶ προσήρχοντο καὶ ἠκροῶντο τῆς διδασκῆς αὐτοῦ ἐκ τοῦ θείου λόγου, ἔστρεψε δ' αὐτὸν καὶ περὶ αὐτῶν πολλάκις, ἐρμηνεύων αὐτοῖς τὰς ἐντολὰς τοῦ Κορανίου, αἵτινες εἶναι αὐταὶ αἱ δέκα ἐντολαὶ τῆς Πεντατεύχου τοῦ Μωϋσῆως· ἐπειδὴ τὸ Κοράνιον οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ μετάφρασις ἀτελής τῆς Ἀγίας Γραφῆς Παλαιᾶς τε καὶ Νέας, ὑπὸ ἱστορικὴν ἔποψιν, πολλαχοῦ διεστραμμένον ἐπίτηδες, ἵνα διαφέρῃ, ὡς αἱ Δερκετάλεις τῆς Λατινικῆς ἐκκλησίας, ἀπαγορεύει ὅμως τὴν μοιχείαν καὶ τὴν πορνείαν καὶ τὰς χριστιανικὰς παλλακίδας κτλπ. Ἐντεῦθεν ὁρμώμενος καὶ ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ἠλευθέρωσε πλῆθος γυναικῶν Χριστιανῶν τροφῶν τῶν Μπέδων καὶ Ἀγάδων, ἠθικῶν αἰχμαλώτων τῶν τούρκων παλλακίδων. Τοῦτο καὶ μόνον ἔρκει νὰ ἀγιάσῃ τὴν ἁγίαν ψυχὴν τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ. Ποῖος ἀνὴρ τότε ὥριζε τὴν γυναῖκα του εὐμορφον καὶ γαλακτοφόρον οὖσαν; Ποῖος δὲ Ἀρχιερεὺς ἐτόλμα νὰ κηρύξῃ παράνομον τὴν γαλακτοτροφίαν τυραννίσκων Μπέδων καὶ Ἀγάδων; Ποῖος ἐτόλμα νὰ συστήσῃ σχολεῖα πρὸς ἐξημέρωσιν τῶν ἐξηγριωμένων λαῶν, ἡδὴ ἐπαναστατῶν; Ὅτι μόνον τὰ σχολεῖα ἐξημερώνουν τὰ ἄθνη, καὶ διδάσκουν τοὺς ἀνθρώπους, τὴν πρὸς τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας ροπὴν, καὶ τὴν ἀποστροφὴν τοῦ πολεμικοῦ βίου, τὸ ὑπασχέθη εἰς τὸν Σουλτάνον ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς καὶ τὸ ἐπραγματοποίησεν εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον τότε· ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου, ἐγένετο πλέον κατὰ δὴλον τοῦτο. Οἱ Τούρκοι ὄχι μόνον τὸν ἐσέβοντο καὶ τὸν ἠκούον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐφοβῶντο, διότι ἐβλέπαν θαύματα, καὶ ἔστρεμον ἐνώπιόν του, ὡς ἂν νὰ ἦσαν ἐνώπιον τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ.

Παντοῦ καὶ πάντοτε διδάσκων καὶ κηρύττων τὸν θεῖον λόγον ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, συνήθιζεν ἐπὶ τοῦ τόπου ἐφ' οὗ ἐγένετο ἡ διδασκὴ νὰ σταθῇ καὶ ἓνα σταυρὸν (ἐκ δύο δένδρων συνιστάμενον)· τοιοῦτον σταυρὸν ἔστησε καὶ εἰς Ἀργιστόλιον τὴν πρωτεύουσάν τῆς Κεφαλληνίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχουν ὕδωρ καὶ ἐγένετο ἁγίασμα θαυματοφόρον, ὃ ἀσθενεῖς ἐθεραπεύθησαν ἐκ τούτου εἰς Κεφαλληνίαν, κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ ὅτε ἦτον ἐκεῖ.

Τὴν Ἐπιάνησον περιγυόμενος ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ἐφθασεν εἰς Κέρκυραν, καθεῖθεν διέβη εἰς τὸ ἀντικεῖν φρούριον Λυκούρσιον, ἐνθα ἐδίδασκε καὶ ἔστησε Σταυρὸν, ὃν, ὁ τότε Μπέης, τοῦ τόπου, ἅμα τῇ ἀναχωρήσει τοῦ Ἀγίου, ἔλαβε καὶ κατεσκεύασεν ἐξ αὐτοῦ τὴν κλίνην του, καὶ μόλις κατεκλείθη ἐγένετο παράφρων, καὶ ἔπεσεν ἐκ ταύτης.

της κυλιόμενος και ἀφρίζων ὡς δαιμονιζόμενος, ὁπότε, εὐθὺς δύο ἐκ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Μπέη Τοῦρκοι, ἐννοήσαντες τὸ ὕψος, ἔστησαν ἀμέσως τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῆς θέσεώς του, καὶ ἔτρεξαν εἰς Δελβινον, ὁμολογοῦντες τὸ θαῦμα καὶ ζητοῦντες συγχώρησιν παρὰ τοῦ Ἁγίου, καὶ διὰ προσευχῶν τοῦ Ἁγίου ἀνέλαβεν ὁ παράφρων, καὶ ἐν ὧσιν ἔζη ἐπήγαγε καθ' ἐκάστην πρωΐαν καὶ ἡσπάζετο τὸν Σταυρὸν. Ὁ δὲ Μπέης τοῦ Δελβίνου ἀκούσας ταῦτα καὶ ἐκπλαγείς, ἀνέβη τὸν ἵππον του καὶ ἔτρεξεν εἰς καταδίωξιν καὶ κακοποίησιν τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ, ἀλλὰ μὴ εὐρὼν αὐτὸν ἐκεῖ, ἀναχωρήσαντα ἤδη, ὑπέστρεψεν ἀπρακτος καὶ ἀδημονῶν, διὰ τὴν ἀποτυχίαν του, ἐπανερχόμενος δ' ἔπεισεν ἀπὸ τοῦ ἵππου του καὶ ἔθραυσε τὸν ἕτερον πόδα του, ἰλθὼν δὲ εἰς τὸν οἶκόν του εὗρε τὸν υἱὸν του νεκρόν. Ὅθεν μετανοήσας καὶ πέμψας ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἅγιον, διατρίβοντα τότε εἰς Δρόβιανν, καὶ διὰ προσευχῶν τοῦ Ἁγίου ἐθεραπεύθη αὐτός τε καὶ ὁ ἀποθανὼν υἱὸς του ἀνέζηπεν. Τοιοῦτου εἶδους Στ. κυροῦς ἔστησεν ὁ μακάριος Κοσμᾶς διατηρουμένους ἄχρι τῆς σήμερον καὶ εἰς Δρόβιανν Λεσινίτσαν, Μουζινα κλπ. εἰς Φιλιππῶν δ' ἰλθὼν, ἤλθον καὶ Τοῦρκοι ἵνα τῆς διδασχῆς αὐτοῦ ἀκούσωσιν, ὁπότε ἐν τῷ ὄροντι τὸν θεῖον λόγον τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ κηρύττοντος, ἔπεσε νεφέλη καὶ ἐκάλυψεν αὐτόν, καθάπερ καὶ τὸν Θεάνθρωπον ἐν τῷ Ὀρθωρίῳ, ὥστε δὲν ἠδύναντο νὰ βλέπωσιν αὐτὸν παντελῶς, ἤκουον δὲ μόνον τῆς φωνῆς αὐτοῦ καὶ διηγούντο εἰς τοὺς ἐκεῖ χριστιανούς, ζητοῦντες νὰ τοὺς εὐλογῇ καὶ ποθοῦντες ἵνα ἴδωσιν αὐτόν, ἐπροδύθησαν δὲ μόνοι των, εἰπόντες ὅτι ἦσαν ἁμαρτωλοὶ, διότι ἅγιον ἄνθρωπον, ἤλθον ἐπὶ τούτῳ ἵνα κακοποιήσωσιν. Ἐξομολογηθέντες δὲ καὶ μετανοήσαντες ἔτυχον τῆς εὐλογίας τοῦ ἁγίου, καὶ ἐξημερώθησαν τὰ θηρία ἐκεῖνα, οἱ γνωστοὶ μὲ τὸ ὄνομα Τσάμιδες. Ὁ δὲ τότε Μπέης τῆς Καβάγας ἔπασχε δεινῶς ἐκ δυσουρίας καὶ πιστεύσας εἰς τὸν ἅγιον Κοσμᾶν, ὡς θαυματουργόν, ἔπεμψε τὸν δοῦλον αὐτοῦ ἵνα δώσῃ εἰς αὐτόν ὀλίγον ἁγίασμα, ὅπως πιὼν θεραπευθῇ, Ὁ δὲ ἅγιος παρήγγειλεν εἰς αὐτόν νὰ παύσῃ τοῦ νὰ πίνῃ ρακὴν καὶ νὰ διανείμῃ τὸ δέκατον τῶν ἐσοδημάτων αὐτοῦ, εἰς ἐλεημοσύνας, καὶ τότε θὰ ἱατρευθῇ. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Μπέης διένειμεν ἀμέσως τὸ δέκατον καὶ ἔτι πλέον εἰς ἐλεημοσύνας, ὁ δὲ ἅγιος ἰδὼν τὴν πίστιν αὐτοῦ ἔπεμψεν ἁγίασμα ὅπερ πιὼν ἐθεραπεύθη.

Ὁ δὲ Μπέης τῆς Κορυτσᾶς συνείθιζε νὰ κοσμῇ τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μὲ φλωρία. Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς καὶ τοῦτον συμβούλευσε ἵνα διανείμῃ τὰ φλωρία εἰς τὸν ἐκ λιμοῦ πάσχοντα τότε λαόν, καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν ἤκουεν, ἀρωστήσεν ὁ υἱὸς του καὶ ἐκινδύνευσε νὰ ἀποθάνῃ ὁπότε δεκαπλάσια διένειμεν παρακαλῶν τὸν ἅγιον, ἵνα θεραπεύσῃ τὸν υἱόν του, ὃν καὶ ἐθεράπευσεν. Εἰς Ἐμπορος εἰς Ἄρταν παρακούων εἰς τὴν ἐντολὴν, ἦνοιγε τὸ ἐμπορικόν του καὶ τὰς Κυριακάς, καὶ ὅτε ὁ Ἁγίος Κοσμᾶς διέτριβεν ἐκεῖ, κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξηράνθη

ἡ χεὶρ του, μετανοήσας δὲ καὶ ἐξομολογηθεὶς ἐθεραπεύθη διὰ προσευχῆς τοῦ Ἁγίου. Ὁμοίως ἔπαθε καὶ ἕτερος εἰς Πάργαν. Ἐπίσης εἰς Κατοῦνα τοῦ Ξηρομερίου, γυνὴ τις συνείθιζε νὰ ζημῶν τὴν Κυριακὴν, μίαν Κυριακὴν εὐμισκομένου τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ ἐκεῖσε, ἔβγαλε τὸ ψωμί καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο ζυμωμένον, ὡς μὲ αἷμα, μετανοήσασα δὲ καὶ ἐξομολογηθεῖσα εἰς τὸν Ἅγιον, μετέβαλεν αὐτὸ ὁ Ἅγιος διὰ προσευχῆς εἰς τὴν φυσικὴν του κατάστασιν. Εἰς δὲ τὸ χωρίον Σέλτσι της Καζορίας τῆς Μακεδονίας γυνὴ εὐλαβὴς ἐφύλαξε τὸ ὕδωρ μὲ τὸ ὅποιον ἐνίψε τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς, καὶ διατηρήσασα αὐτὸ ἐφίτρωσεν ἐν τῷς χόρτον, δίφυλλον μὲ δύο ρίζας, διατηρηθὲν ἐπὶ ἔτος ὀλόκληρον, ὕστερον ἐξηράνθη ἀφοῦ ἡ γυνὴ ἔπινε τὸ ἁγίασμα.

Ὁ δὲ Μπέης τοῦ Τεπελενίου Ἀλῆς, ὁ μετὰ ταῦτα διαδόχτος γενόμενος, διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Κούρτ-Πασσᾶ καὶ διατρίβων εἰς Δελβινον, κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὡς ἰδιώτης, προσήρχετο καὶ ἡεροῦ τῆς διδασχῆς τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ καὶ ἰδὼν ὄνειρον, ὅτι ἀνέβη μίαν κλίμακα ὑψηλὴν, ἠρώτησεν τὸν ἅγιον, ἂν θὰ νικήσῃ τὸν Κούρτ-Πασσᾶν καὶ θάκυριεύσῃ τὴν Σατραπείαν ἐκείνου ὡς ὠνειρεύθη· ὁ δὲ ἅγιος Κοσμᾶς τῷ ἀπεκρίθη καὶ τὸν Κούρτ-Πασσᾶν θὰ νικήσῃ, καὶ Σατράπης τῆς Ἡπείρου θὰ γίνῃ, καὶ μὲ τὸν Σουλτάνον αὐτὸν θὰ πολεμήσῃ καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν θὰ ὑπάγῃ, προσθέσας αὐτῷ κόκκινα γένεια. Ὁ Ἀλῆς ἔγραψε τοὺς χρησμοὺς τούτους καὶ ἐφύλαττεν αὐτούς, καὶ ἀπὸ εὐχαρίστησιν ἠκολούθησε τὸν ἅγιον εἰς Δρόβιανν, ὅπου οἱ προσετοὶ τῷ ἔδιδον ἀγαλλίαι 200 γρόσια τὸ ἔτος, διὰ τὴν εὐεργεσίαν ταύτην ὁ Ἀλῆς ἐπολέμισε νὰ τὴν κάμῃ τσιφλίκι του, ὁ ἀχάριστος, ἀλλ' εὐρέθη κτήμα τῆς Βασιλομήτορος μὲ προνόμια. Μετὰ 10 ἔτη ἐκυρίευσεν τὸ Βεράτιον καὶ συνίλαβεν αἰχμάλωτον τὸν Κούρτ-Πασσᾶν, ὅστις ἀπέθανεν εἰς τὴν φυλακὴν τῶν Ἰωαννίνων, εὐθὺς ἐζήτησεν τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ, ὃν εὐρὼν προσεκύνησε καὶ ἐφίλησε τὴν ἁγίαν Κάραν του καὶ ἐπλησίασε τὰ γένεια του εἰς τὸ ἅγιον λείψανον. Ὅνεις δισθεῖς δὲ ὑπὸ τῶν φανατικῶν ὁπαδῶν του, ἐπέπληξεν αὐτοὺς εἰπὼν, ὅτι οὐδεὶς Μουσουλμάνος ὑπῆρχεν, ὡς αὐτὸν τὸν χριστιανόν, ἁ γ ι ο ς ἄ ν θ ρ ω π ο ς.

Ἡ δὲ ἱερὰ Μονὴ καὶ ὁ ἐν αὐτῇ ἱερός ναὸς ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἁγίων Πάντων καὶ τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ, ἀνηγέρθησαν τῷ 1813—1814 ἀποπερατωθέντα προθύμῳ καὶ φιλοτίμῳ συνδρομῇ ἀπάντων τῶν χριστιανῶν τῆς Ἡπείρου καὶ ἰδίᾳ ἐπιστάσις τοῦ τε ἀρχιερέοντος τότε ἀειμνήστου Ἰωάσαφ τοῦ β' καὶ τῶν προσετώτων Νικολάου Μήτρου Καπετάνου καὶ Χατζῆ Ἰωάννου Τζήντζου Βερατινῶν, οὗς καὶ διέταξεν ἐπὶ τούτῳ ὁ τότε ἡγεμὼν τῶν Ἰωαννίνων καὶ πάσης Ἡπείρου γινόμενος Ἀλῆ-Πασσᾶς, ὅτε ἐξεπληρώθησαν οἱ λόγοι τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ, οἱ ἄνω ρηθέντες. Ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ σώζεται καὶ τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἁγίου καὶ Ἰσαποστόλου Κοσμᾶ βρύων καθ' ἐκάστην ἡμέραν πᾶσι τοῖς μετ' εὐλαβείας αὐτῷ προσερχομένοις πίσης ὁρησκείας καὶ θήους.

Ἐπισυνάπτομεν ὧδε δύο διατάγματα τοῦ εἰρημένου Ἀλῆ-Πασᾶ, ἀφορῶντα τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Μοναστηρίου, σωζόμενα αὐτόθι μετ' ἄλλων χειρογράφων· ἐξ ὧν ἀντέγραψα ταῦτα.

Βεζύρ Ἀλῆ-Πασᾶν,

Ἀπὸ τὸν Ὑψηλότατον (Τ. Σ.) σφραγίς ἡ μεγάλη αἰς ἑσᾶς Ρωμαῖοι τοῦ ναχαγὲν (Δήμου) τοῦ Μπερατίου Μωζακχίριδες καὶ ἰβλάχοι, Γραμποβίριδες χωρία καὶ τζηφλίλια. Σᾶς φανερώω, ὅτι γιὰ τοῦ εἰσῆλθαι ἐπίτροπον διὰ νὰ μοῦ φτιάσῃ τὸ Μοναστήριον, τοῦ Πάτερ-Κοσμᾶ καὶ ἐβοήθησα καὶ ἐγὼ ἄσπρα, καὶ νὰ βοηθήσετε καὶ οἱ ἄλλοι καθὼς νὰ σᾶς εἴπῃ ὁ Δεσπότης, καὶ νὰ φτιασθῇ αὐτὸ τὸ Μοναστήριον, καὶ ὅποιος νὰ μὴ βοηθήσῃ θέλει μοῦ ἀπομείνῃ τὸ χατήρι, καὶ ὕστερον θέλετε τὰ πληρώσετε διπλᾶ· καθὼς σᾶς προστάζω ἔτσι νὰ ἀκολουθεῖτε ἐξ ἀποφάσεως.

Τὴν 12 Σεπτεμβρίου 1813 Ἀργυροκάστρον.

Ἔτερον διάταγμα β'. (ὡς φιλικὴ ἐπιστολή).

Ἀλῆς (Τ. Σ.) Σφραγίς ἡ μικρὰ, ἰδιαιτέρα, ὅχι τῆς Βεζυρίας αἰς Χαῖρ Δουβατζιδές μου Μητροπολίτη τοῦ Μπερατίου καὶ Νικολά Μήτρου καὶ Χιτζή Γιγζου· σᾶς χαιρετῶ καὶ σᾶς φανερώω, ὅτι ἐκατάλαβα τὰ ὅσα μοῦ γράφετε, καὶ ἐγεῖνα βουκούρης καὶ ἀπὸ τὸν ἡγούμενον, καὶ τὸ ἔκαμα γὰρ πολὺ ὅπου ἐγίνεκατεν μουκατίδες διὰ τὸν Πάτερ-Κοσμᾶ, γιὰ ὅπου ἔρχεται τὴν αὐτοῦ ὁ ἡγούμενος καὶ ὁ κύριος Νικόλαος μαζί με τὸν πρωτομάστορα καὶ νὰ βάλετε νὰ φτιάσῃ τοὺς ὀντάδες καὶ τὸ κυλοῦρι τοῦ Μοναστηρίου, ὅπου θὰ γίνῃ ὑπεκμῆλι καλλίτερον ἀπὸ ὅλα τὰ Μοναστήρια, καὶ ὅτι τώρα μετὰ τὸ ἐλθιμὸν θελαῖ εἶθαι καὶ ἐγὼ, καὶ θέλω νὰ τὸ εὖρω εἰς τοῖς μὲν ἄλλοι νὰ πασχίσῃτε ὅλοι σᾶς νὰ τὸ φτιάσετε, καὶ ὅλοι οἱ Ρωμαῖοι τοῦ Μπερατίου νὰ βοηθήσουν μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, καὶ γράφω καὶ τοῦ Ἰμβραήμ Ἀράπη (α) διὰ νὰ σᾶς κάμῃ μουσαδὲν σὲ κάθε δουλιὰ, καθὼς σᾶς γράφω νὰ κάμετε καὶ ὑγιαίνεται. 1814 Σεπτεμβρίου 12 Ἰωάννινα.

Ὁ αὐτὸς Ἀλῆ-Πασᾶς, ἐκάλεσε τὸν παπποῦ τοῦ παρ' ἡμῖν γνωστοῦ λογίου νομισματολόγου μ. Παύλου Λάμπρου, χρυσοχόον ὄντα καὶ τὸν παρήγγειλε νὰ κατασκευάσῃ θήκην ἀργυρᾶν, διὰ τὴν κάραν τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ πληρώσας ἀδρά· ἅμα δὲ ἔλαβεν αὐτὴν διεπέρασε τρεῖς τὴν γενειάδα του πρὸς ἁγιασμόν του, καὶ τὴν ἔφερεν μόνος εἰς Κολικόντασι, ἐνθα παρέστη εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων Πάντων τὸ 1815 τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ ἐπὶ τοῦ τάφου του, τὰ ἐγκαίνια ἐτέλεσεν ὁ τότε Μητροπολίτης Βελεγράδων Ἰωάσαφ δ' β' ὁ ὄντιον ῥηθεῖς. Εἰς δὲ τὴν πόλιν τοῦ Βερατίου ἐκτίσεν αὐτὸς οὗτος ὁ Ἀλῆ-Πασᾶς ναὸν μεγαλοπρεπέστατον, καὶ εἰνὸς πολιούχου ἁγίου Κοσμᾶς τῆς πόλεως ταύτης ὡς ἐν Κερκὺρ ὁ ἅγιος Σπυρίδων, ἐν Ζακύνθῳ ὁ ἅγιος Διονύσιος.

(α) Διοικητοῦ τοῦ Βερατίου.

ἐν Κεφαλληνίᾳ ὁ ἅγιος Γεράσιμος κ.λ.π. Ζωγρά τερεῖται ἡ μνήμη τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ καθ' ἅπασαν τὴν Ἠπειρον. Ἡ ἀγορὰ ὅλων τῶν πόλεων τὴν 24 Αὐγούστου εἰς κεκλεισμένην. Ἐν δὲ τῇ μὲν τελεῖται λαμπροτάτη 3 ἡμερῶν πανύγνης, καθ' ἣν τὸ ἱερὸν λείψανον ἐρύθη ἰάματα τοῖς μετ' εὐλαβείας αὐτοῦ προσερχομένοις. Ἡ δὲ τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τὴν κερποφορίαν τῶν ἀρετῶν καὶ διδασκῶν τοῦ ἱερομάρτυρος Κοσμᾶ ἐκτιμῶσα, κατέταξεν αὐτὸν ἐν τῇ χωρίᾳ τῶν ἁγίων, εἰς τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει τυπωθέντα μηνιαία τὸ 1843. Ἐκ τὸς τούτων ὁ ἅγιος Κοσμᾶς εἶναι ὁ ἐπιστημώτερος εὐεργέτης τῶν γραμμάτων, καὶ θεωρεῖται ὡς ἰδρυτὴς διακοσίων δέκα 210 ἑλληνικῶν σχολείων καὶ χιλίων διακοσίων 1200 ἀλλοθι διὰ κτικῶν ἡ δημοτικῶν. Ἐσυστήθησαν δὲ ἰδίως διὰ χειρὸς τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ ἐν ταῖς πόλεσι καὶ κάμεις, ἐν αἷς δὲν ὑπῆρχον πικτελῶς. Τῆς Δρόβιανης· τὰ δύο σχολεῖα ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθέντα ἐπροικίσθησαν ἐκ τῶν διαφορῶν κοσμημάτων τῶν γυναικῶν, (α) αἵτινες ἄσμενοι ἡσπάζεσθαι τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ διδασκομένην λιτότητα, ὅστις παρέλαβε καὶ ἐχρησίμευσε τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ τούτων κοσμήματα εἰς τὸ ἴδιον κοινόν, ἐξοφλήσας Τούρκους δανειστὰς Γαρδικιώτας, οἵτινες εἰσπράττοντες τοὺς τόκους διέπραττον μυρία κατὰ χροῖας, ἀπαλλάξας οὕτω τοὺς χριστιανούς ἐκείνους δύο μεγίστων κακῶν, τῶν Τούρκων δανειστῶν, καὶ τῆς ἀμαθείας. Τὰ κεφάλαια τῶν ἐλεῶν σώζονται μέχρι σήμερον ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐλέην τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ. Αἱ προρήσεις τοῦ Ἀγίου εἰσὶν αἱ ἑξῆς.

α). Ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ζωσθῇ ὅλος ὁ κόσμος μετὰ τὰ τέλη (σύρμα) καὶ θὰ ὁμιλοῦν οἱ ἄνθρωποι ὁ εἰς ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν, καὶ ὁ ἕτερος ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν· ὡς νὰ ἦναι εἰς δύο δωμάτια χωρισμένα, καὶ ἐπληρώθη ἡ προφητεία διὰ τοῦ τηλεφῶνου καὶ τοῦ τηλεγράφου.

β). Ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ὅπου θὰ ἔβγῃ μία ἄμαξα ταχυτέρα τοῦ λαγοῦ. καὶ ἰδοὺ ὁ σιδηρόδρομος, ὁ τροχιοδρόμος κτλ.

γ). Ὅτι θὰ ἔβγῃ ἐν χαρτοβασίλειον ὅπερ θὰ ἐμπορεύηται μετὰ χαρτονομίσματα· ἀλλὰ θὰ ἔχῃ μέγα μέλλον εἰς τὴν Ἀνατολήν.

δ). Ὅτι ἡ Ἐπτανήσος θὰ ἐλευθερωθῇ πρότερον ἀπὸ τὴν Ἠπειρον.

ε). Ὅτι οἱ χριστιανοὶ βασιλεῖς ἡνωμένοι θὰ διώκουν τοὺς Τούρκους ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ὅταν εὖγει τὸ χιλιάρμενον.

ς). Ὅτι οἱ δουλώσαντες τὴν οἰκουμένην Ρωμαῖοι, ἐν ταῖς τῆς Θεσσαλίας ἀκονὲς κεφαλαῖς, αὐτοὶ θὰ ἐλευθερώσουν τοὺς Χριστιανούς ἀπὸ τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ καὶ ἰδίως τὴν Ἠπειρον, οἱ Ἰταλοὶ.

ζ). Ὅτι οὐδεὶς τῶν ἑαυτοῦ ἀκρατῶν θὰ δυνήθῃ νὰ ἴδῃ τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν ἐκείνην, ἵσως τὰ τέκνα ἢ τὰ ἔγκονά σας.

η). Ὅταν θὰ ἴδωσι χίλια πλοῖα (χιλιάρμενον), εἰς τὰ παρὰ

(α) Αἰώνιον τὸ μνημόσυνον τῶν εὐσεβῶν γυναικῶν τῆς Δρόβιανης.
Β. Δ. ΖΗΤΟΥ ΜΟΛΟΣΣΟΥ 5η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ.

λια τῆς Ἑλληνικῆς χειρσνήσου, ἠνωμένα ἐπὶ τούτῳ ἵνα διώξωσι τοὺς Τούρκους ἀπὸ τῆς Εὐρώπης· τότε τὰ γυναικόπαιδα καὶ ἰδίως τῆς Ἡ-
πειροῦ νὰ φύγουν εἰς τὰ ὄρη ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, μέχρις οὗ διέλθῃ ὁ
στρατὸς διὰ Κωνσταντινουπόλιν, ἐνθα γενήσεται ὁ γενικὸς πόλεμος,
καθ' ὃν θέλει πλεῖσσι μόσχος εἰς τὸ αἶμα, καὶ μακάριος ὁ ἐπιζήσων
μετὰ ταῦτα, θὰ περιπατῇ μαζὴ λύκος καὶ προβατῖνα.

θ'). Οἱ Τούρκοι θὰ διαίρεθῶσιν εἰς τρία μέρη, ἐξ ὧν τὸ ἐν θὰ
φονευθῇ ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ· τὸ ἕτερον θὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Ἀσίαν, καὶ
τὸ τρίτον μέρος θὰ βαπτισθῇ, θὰ γένουν χριστιανοί. Ἐκ τῶν συγγραμ-
μάτων τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ, γνωστὰ εἰσι. α'). Χριστιανικὴ διδασκαλία
ἢ Ὁρθόδοξος Κατήχησις, ἐν Βενετία 1811. β'). Λόγοι Ἐκκλησιαστι-
κοί. Ἐν Κερκύρα '840. γ'). Προρρήσεις ἢ χρηρμοί. Ἐν Βενετία 1814
δ'). Ἐπιστολαὶ διάφοροι ἐκδοθεῖσαι εἰς διάφορα περιοδικά, καὶ ε'). Χει-
ρόγραφα ἐνέκδοτα διάφορα εἰς πολλοὺς σωζώμενα, καὶ εἰς ἡμᾶς. (α)

Ἐγγραφον ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Φεβρουαρίου 1886.

Σταῦρος Β. Ζῶτος ὁ Μολοσσὸς Ριζαριστῆς
Καταβασίας Σταυρὸν χαράξας, Μωσῆς. ἢ Τιμιωτέρα.

Ἐξαποστειλάρια. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αἰγίνης τὸν ὑπέρτατον, ποιμένα καὶ διδάσκαλον, καὶ τῆς μονῆς
τῶν Στροφάδων προπύργιον καὶ κανόνα, Ζακύνθου τὸν ὑπέρτατον

(α) Σημ. Ὁ Ἁγιὸς Κοσμᾶς, ὡς γενικὸς ἱεροκῆρυξ τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριαρχείου, εἶχεν ἐν θρονίῳ, ὅπου ἔφερε μαζὴ τοῦ καὶ ἐστῆνεν ἔξω
τῶν ἐκκλησιῶν εἰς τὴν αὐλὴν ὅπου ὁμίλει, εἰς πλῆθος πολλῶν χιλιάδων
ψυχῶν, εἶχε φερμένον ὅμοιον τῶν Ἀρχιερέων, ὡς Ἀπόστολος τῆς
Μ. Ἐκκλησίας, εἶχε καὶ σφραγίδα ἀργυρᾶν, δι' ἧς ἐσφράγιζε τὰς ἐπι-
στολάς του. Εἶχε δὲ δύο 2 πρόσωπα, εἰς τὸ α') εἶχε τὴν εἰκόνα τῆς
Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, καθ' ὃ Ἐσφιγμένιτης, εἰς τὸ β') τὸν Ἁγιὸν
Ἀντόπα, καὶ περίξ Κοσμᾶς ἱερομόναχος 1741 τὸ ἔτος τῆς χειρο-
τονίας του. Τὸ πολῦτιμον τοῦτο ἱστορικὸν κειμήλιον ἰδῶμεν εἰς
χειρας τοῦ ἀρχαιοδίου συμβολαιογράφου κ. Γρηγορίου Μπουρνιά,
ὅστις τὸ ἠγόρασεν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ κληρονόμους του, ἄγνωστον τὰς
τὴν ἱστορικὴν ἀξίαν τοῦ κληρονομηθέντος κειμήλιου. Παρ' αὐτῷ σώζε-
ται καὶ τὸ ἀντίγραφον μιᾶς διδαχῆς τοῦ ἁγίου εἰς Παναγίαν τῶν
Ἰωαννίνων τὸ 1777· ἀπὸ τὸ 1831 ἀντιγραφὲν καὶ ἐκδοθὲν α') ἐν Κε-
φαλληνίᾳ τὸ 1841· τὸ β') ἐν Ἀθήναις τὸ 1868· κατὰ τι ὁμοίαν καὶ
κατὰ πολλὰ διάφορον τῆς δημοσιευομένης εἰς τὸ τέλος διδαχῆς.
Παρ' αὐτῷ τῷ μοναδικῷ ἀρχαιοδίῳ, σώζεται χειρόγραφον τῆς με-
ταναστεύσεως τῆς οἰκογενείας τοῦ ἁγίου ἀπὸ Γραμμένων τῶν Ἰωαννί-
νων εἰς Ἀπόκωρον τῆς Αἰτωλίας, ἐνθα ἐγνήθη ὁ ἅγιος, ἀλλὰ ταῦτα
ἀνίκουσιν εἰς τὸν στ') τόμον τῶν Ἡπειρωτικῶν Μελετῶν μᾶς, τὸ περὶ
ἐπισήμων οἰκογενειῶν, ἐξ ὧν καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ.

γόνον φρουρὸν καὶ πρότακιν, τὸν θεῖον Διονύσιον, ἀνευρησάτωμεν ἐν ὕμνοις
τῶν φιλεσῶτων χορείαι.

Ἔτερον τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ βλαβιον.

Σταυρὸν τὸν τοῦ Κυρίου σου, ἐπ' ὧν ἡ ἐξέλιξις σου, δι' οὗ ἐτέλεις
ἐν κόσμῳ, τοῖς ποιοῦσι σοὶ χάριτα, ἔχοντα τὰ ἰάματα, ὡς ἱε-
ρεὺς πανάριστος, τοῦ σου Δεσπότης Πάντορε, διὸ καὶ προσενηνοχᾷς,
σαυτὸν δεκτὸν ὡς περὶ θῆμα, ἱεροῦργον τῷ Δεσπότη. Θεοτοκίον.

Μαρία Κυρώνουμε, Σήμετι τὴν πάντοτε, μὴ διχλίπῃς χρωμένη, πρὸς δὲ
τεκεὺς Κόρη, ὑπὲρ σῶν δούλων Πάναγνε, τῶν ὑμνητῶν τοῦ τόκου σου,
καὶ γὰρ ἰσχύεις Δέσποινα, ὅσα καὶ βούλει ποιῆσαι, ὡς μήτηρ τοῦ βασιλέως.

Εἰς τοὺς αἶνους ἐπὶ τῶν στίχων· β. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Χαῖρε καὶ κίρτα ἐν θείῳ ἡνῆσο; Ζάκυνθος, χαρὰ ἡνεκχάλητῳ, καὶ γὰρ ἦρθη
εἰς ὕψος, οὐρανίον πλουτοῦσα γόνου λαμποῦ, θαυματοβρυτον λείψα-
νον, Διονυσίου τοῦ θεοῦ, δι' οὗ δεινῶν, καθ' ἐκάστην ἐκλυτρούμεθα.

Ως τῇ οὐτίᾳ ὑπάρχων διπλοῦς τῷ Πνεύματι, τὸν οὐρανὸν εὐφραίνεις,
τὴν δὲ γῆν ἀγίζεις, τῷ θεῷ σου λειψάνῳ, θ εὐλαβῶς, οἱ πιστοὶ
ἀσπαζόμενοι, ῥῶσιν καὶ ἄμφω λαμβάνομεν παρ' αὐτοῦ, ἱεράρχη Διονύσιε.

Αβρυμένη ἐκρρίζει Κερκὺς Ζάκυνθος, καὶ τῇ Κεφαλληνίᾳ ταῖς λαοῦ-
σας λειψάνων, τῇ μὲν τῷ Γερασίου μου εὐλαμποῦς, τῇ δὲ τοῦ θεοῦ Σπυρί-
δονος, ἐμὸν γὰρ ἔστι τὸ κλέος, γόνος μου ἦν, ὁ θεόφρον Διονύσιος.

Ἔτερον τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ ὁμοία.

Τοῖς θεορθόγοις σου λόγοις, πίστιν ἐτρέφοντες, τὸ ζοφερὸν τῆς πλάνης
διαλύσας παμμάκαρ, φωτὶ τῷ τῆς Τριάδος, ὃ παρῆσται, παρησίαν εὐά-
μενος, καθικετεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τιμωμένων σου τὴν ἀθλήσιν.

Τὴν τῶν λειψάνων σου κόριν τὴν θαυματοβρυτον, κατέχουσα ἐν κόλποις
Βελιγράδων ἢ πόλιν, ὡς ὄντως θεῖον πλοῦτον καὶ θησαυρὸν, τῶν
θαυμάτων ἀκένωτον, αὐχεῖ δικαίως, ἦν σῶζε ταῖς σαῖς λιταῖς, παντοί-
αις βλάβαις τοῦ ἀλάστορος

Εὐφραίνου πόλιν Βεράτι καὶ πᾶσα Ἡπειρος, κατέχουσα ἐν κόλποις,
τὸν κοσμήσαντα λόγοις, Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, Θεῖον Κοσμᾶν,
τῶν πιστῶν τὸν κοσμήτορα, τῶν ἱερέων τὸ κλέος καὶ μοναστῶν καὶ
μαρτύρων ἐγκαλώπισμα. Δόξα ἡχος β'.

Τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς, τῆς κορυφῆς τῶν Ἀποστόλων, Παύλου τὸν
ζηλωτὴν εὐφημῶμεν, Κοσμᾶν τὸν ἱσαπόστολον· οὐ γὰρ ἔδωκεν
ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, οὐδὲ τῶν πόνων ἀνάπαυσιν, ἕως οὗ τὸν
λόγον τοῦ Εὐαγγελίου τοῖς πιστοῖς διεδράνωσε, καὶ τὰς καρδίας τῶν
πιστῶν, ἐκ θυθοῦ τῆς πλάνης εἰς ἐπίγνωσιν θεῖαν μετήγαγε, τῇ τῶν
λόγων πλυμμήνῃ, τῶν ἀνθρώπων ποτίζων τὰς διανοίας, καὶ τῷ φωτὶ
τῆς Τριάδος τὸ σκότος διέλυσε, τὸ τῆς θεότητος φῶς, τὸ γλυκερὸν
ἀντιστήγαγε, ὃ καὶ ἡμεῖς φωτισθέντες τὰς ψυχὰς, τῶν παγίδων τοῦ
ἐχθροῦ ρυσθῆναι εὐχαῖς αὐτοῦ καὶ Διονυσίου καὶ Εὐτυχούς.

Καὶ νῦν τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, Δοξολογία μεγάλη, τὰ Ἀπολυτίκια καὶ

Ἀπόλυσις. Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικά. Ὁ Ἀπόστολος Κυριακὴ μετὰ τὰ Φώτα. Εὐαγγέλιον προσκαλεσάμενος τοὺς 12 μαθητάς. Μετὰ τὸ Ἄξιον ἐστίν, εἰς τὰ Δίπτυχα. Μεγαλυνάριον.

Τὸν τῆς μετανοίας καθηγητὴν, καὶ τῆς Ἀλβανίας Βερατίου τὸν οἰκιστὴν καὶ πάσης Ἑλλάδος τὸ καύχημα τὸ νέον, Κοσμά ἱερομάρ-
τις ὑπὲρ ἡμῶν πρέσβευε.

Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον αἰώνιον εἶσεσθαι δίκαιοι. Τὰ ἀπολυτίκια.

α/ **Ἡ Διδαχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Θεοφύρου πατρὸς ἡμῶν Κοσμά τοῦ ἱερομάρτυρος καὶ ἱσαποστόλου τὸ 1767. Εἰς τὸν πε-
ρίβολον τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας τῆς Δρόβειανης.**

Εἰς ἡν' αὖ πόλιν ἢ οἰκίαν εἰσέλθετε λέγετε εἰρήνην τῇ πόλει ἢ τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Θεός, ὁ γλυκύτατος καὶ πρα-
ότατος ἡμῶν πλάστης καὶ ποιητὴς τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώ-
πων καὶ πάσης νουτικῆς καὶ αἰσθητικῆς κτίσεως, ἀπὸ εὐσπλαγγνίας καὶ πολ-
λὴν ἀγαθότητα καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γέ-
νος, ἥτις φέινεται ἀπὸ τὰ πολλὰ χαρίσματα ὅπου μᾶς ἐχάρισεν καὶ
χαρίζει καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν καὶ στιγμήν, κατεδέχθη καὶ ἐγένεν
ἄνθρωπος διὰ νὰ μᾶς ὁμιλήσῃ ὡς ἄνθρωπος καὶ νὰ μᾶς ἐκβάλῃ ἀπὸ
τὰς χεῖρας τοῦ διαβόλου καὶ νὰ μᾶς κάμῃ υἱοὺς καὶ κληρονόμους τῆς
οὐρανοῦ βασιλείας του, διὰ νὰ χαιρώμεθα εἰς τὸν παράδεισον μετὰ τοῦς
Ἀγγέλους καὶ νὰ μὴ χανώμεθα εἰς τὴν κόλασιν μετὰ τοὺς δαίμο-
νας καὶ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀπίστους ἀνθρώπους. ὁ Κύριος ἡμῶν ἔ-
χει ἀμπελον ὅλον τὸν νόσον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιστάτας καὶ
ἐργάτας ἀπέθεκε τοὺς Ἀποστόλους του νὰ κηρύττουν τὸ Εὐαγ-
γέλιον καὶ νὰ βαπτίζουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁ-
γίας Τριάδος τοῦ ἀληθοῦς καὶ μόνου Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπην,
πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον τοὺς ἀνθρώπων, καὶ νὰ με-
τανοοῦν ὡς ἡμεῖς ἦμεν πέσει εἰς ἁμαρτίας, καὶ νὰ λαμβάνουν συγχώ-
ρησιν τῶν ἁμαρτιῶν των, ἀπὸ τὴν εὐχὴν καὶ εὐλογίαν τοῦ πνευ-
ματικῆς πατρὸς αὐτῶν. Καὶ εἰς ὅποιαν χώραν τοὺς δέχονται νὰ εὐλο-
γοῦσι τὴν χώραν ἐκείνην καὶ τοὺς κατοίκους αὐτῆς, εἰς ὅποιαν χώραν
δὲν τοὺς δέχονται νὰ τεινάζουν τὸ χῶμα ἀπὸ τὰ ὑποδήματα αὐτῶν
καὶ νὰ φεύγουν, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ὀπλισμένοι μετὰ τὴν δύναμιν
τῶν θαυμάτων ἐτρέξαν ὡς ἀστραπὴ εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐλαλοῦ-
σαν ὅλας τὰς γλώσσας καὶ ἰάτρευον κωφοὺς, κωλοὺς, χλωλοὺς, τρελλοὺς,
λεπροὺς, δαιμονισμένους καὶ ἀνέστενον καὶ νεκροὺς μετὰ ἡνσιάντων μόνῃ.

Καὶ εἰς ὅποιαν χώραν ἐπήγαιναν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, καὶ τοὺς ἐδέ-
χοντο οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ἐβάπτισαν καὶ ἐχειροτόνουν ἱερεῖς καὶ Ἀρχι-
ερεῖς εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ ἦτο ἡ χώρα ἐκείνη ἐπίγειος παράδεισος
χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ πᾶν ἐπίγειον ἀγαθὸν κατοικία τοῦ Κυρίου ἡμῶν

καὶ τῶν Ἀγγέλων αὐτοῦ, καὶ εἰς ὅποιαν χώραν καὶ οἰκίαν δὲν τοὺς ἐ-
δέχοντο ἐφρουροῦντο αὐτοὶ καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἀπὸ αὐτοῦ, καὶ ἔζων ὡς τῆμερον
οἱ Ἑβραῖοι κατηραμένοι καὶ κατοικία τοῦ σατανᾶ ἀποστάτου τοῦ Θεοῦ.
Κἀγὼ ἀδελφοί μου, ἦλθα εἰς τὴν εὐλογημένην χώραν σας ὡς ἀπό-
στολος τῆς Μεκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μας, ἂν καὶ ἁμαρτωλὸς τοῖμω καὶ
παρακαλῶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ Θεόν, διὰ πρεσβειῶν
τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων, καὶ δι' εὐχῶν τοῦ πανερ-
δεσπότου μας, καὶ τῶν ἁγίων ἱερέων, νὰ στείλλει οὐρανὸθεν τὴν χά-
ριν του εἰς τὴν χώραν σας, καὶ νὰ εὐλογῇ τοὺς οἴκους σας, νὰ συγ-
χωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας σας, καὶ νὰ σας φυλάττῃ νὰ μὴ ἁμαρτήσεται
πλέον καὶ νὰ φυτεύσῃ καὶ νὰ ῥιζώσῃ εἰς τὰς καρδίας σας, τὴν εἰρήνην
καὶ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον, τὴν ὁμόνοιαν τῶν ἀνδρογύνων,
τὴν ὑπακοὴν τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων σας, τὴν πραότητα καὶ γλυκύτητα
καὶ θερμότητα τῆς πίστεως, τὴν ὀρθὴν ἐξομολόγησιν, τὴν ἀφεσιν τῶν
ἁμαρτιῶν σας, ν' ἀπερᾶσθε τὴν πρόσκαιρον ζωὴν εὐτυχισμένην καὶ νὰ
ἀξιοῦν καὶ τὴν μέλλουσαν καὶ ἀθάνατον ζωὴν, τὴν πατρίδα μας
τὴν ἀληθινὴν, νὰ χαίρεσθε καὶ νὰ εὐφραίνεσθε, δοξάζοντες τὴν Ἁγ. Τριάδα.
Ἡ πατὴρ μου ἡ ἐπίγειος εἶνε τὸ χωρίον Ἀπόκουρο τῆς Ναυπακτίας
ἡμπετέρα μου κατήγετο ἀπὸ τὸ Μέγα Δένδριν, ἀπὸ εὐσεβεῖς καὶ ὁρθοδό-
ξους χριστιανούς ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι ἁμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος νὰ σας διδάξω
ἀλλὰ μὲ δέχετε ὁ Χριστὸς εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, τῆς διδαχῆς, δεχθῆτε
καὶ σεῖς λόγους Θεοῦ ἀπὸ στόμα ἐνός ἁμαρτωλοῦ, ὅστις εἶμαι ἑτοιμὸς
νὰ χύσω τὸ αἷμα μου δι' ἀγάπην σας, καθὼς τὸ ἔχυσεν ὁ Χριστὸς. Ἄν
ἦτο δυνατὸν ἀδελφοί μου ν' ἀνέβω εἰς ἕνα τόπον ὕψλῳ νὰ με ἀκούῃ
ὅλος ὁ κόσμος, ἤθελα νὰ φωνάζω δυνατὰ μετὰ μεγάλῃ φωνῇ, ὅτι ὁ Κύ-
ριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ σωτὴρ τοῦ κόσμου,
ἐπειδὴ δὲν δύναμαι νὰ κάμω αὐτὸ τὸ μέγα ἔργον, κάμνω αὐτὸ τὸ μι-
κρόν, καὶ τρέχω ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον καὶ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, κηρύτ-
των. Καὶ ἐπαρακινήθη ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἁγίας Γραφῆς σημειεῖς
τὸ ἑαυτοῦ ζητήτω ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ ἐτέρου ἑκαστος) καὶ διαυτὸ
τὸ χάρισμα τοῦ λόγου ἐκλαίει 17 ἔτη εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος ἕως ὅτου ἤξι-
ώθη καὶ ἔμαθα ὀλίγα γράμματα καὶ ἔγινε ἱερομόναχος καὶ ἀναγινώσ-
κων τὸ εὐαγγέλιον εὐρον μέσα πολλὰ νοήματα, τὰ ὅποια ἀστράπ-
τουν ἀπὸ ἀδάμαντος καὶ μαργαρητάρια περισσότερον, θησαυρὸς μέγας
καὶ πλοῦτος ἄπειρος, ἵνα μὴ καταδικασθῶ ὡς ὁ δούλος ἐκεῖνος ὁ
κρύψας τὸ τάλαντον συμβουλευθεὶς τοὺς ἁγίους πατέρας ἀρχιερεῖς
καὶ πατριάρχας καὶ ὅλοι με παρεκίνησαν καὶ με εἶπον, ὅτι τὸ ἔργον
τῆς διδασκαλίας καλὸν καὶ ἅγιον εἶνε, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀποφασίσῃ νὰ
μὴ πέρνεις χρήματα εἰς τὴν διδαχὴν, τὴν λειτουργίαν, καὶ τὴν ἐ-
ξομολόγησιν, καὶ κατ' ἀρχὰς μ' ἐφάνη βαρὺς ὁ λόγος, διότι δὲν
εἶχα νὰ κυβερνηθῶ ἐγὼ καὶ οἱ ἐρχόμενοι μαζὶ μου, ἀλλ' ὅστερον ἐφώ-
τισεν ὁ Θεὸς τοὺς χριστιανούς καὶ μᾶς ἐδίδον τὰ χρειώδη καὶ τὰ

ρα άλλο ράσο ἀπ'αὐτό. ὁποῦφορῶ δὲν ἔχω, οὔτε σκαοῦλαν οὔτε φλωρία τὰ ὅποια ἀγαποῦν πάρα πολὺ οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐγὼ ὡς ἄνθρωπος τὰ ἡγάπησα, ἀλλ' ὁ Θεὸς με ἡλευθέρωσεν ἵπὸ τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας καὶ εὐχομαι νὰ σὰς ἐλευθερώσῃ καὶ σὰς ἀδελφοί μου, ν' ἀλαργυρίας καὶ εὐχομαι ὡς χρησίμα, ὅχι περισσότερον, ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, αἱ ὅποια εἶνε πολυτιμότεραι ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον.

Ἀφίνοντες λοιπὸν κατὰ μέρος ἀδελφοί μου τὰς φλυαρίας τῶν ἀπίστων, ἀσεβῶν καὶ αἰρετικῶν ἀνθρώπων, νὰ πιστεύσωμεν τὴν ἁγίαν Τριάδα, Θεὸν ἀκατάληπτον, ἀνερμήνευτον, παντοδύναμον, πανάγαθον, πολυεύσπλαγχνον καὶ πολυέλεον, ὡς ὁ ἥλιος, ὅστις φωτίζει καὶ θερμαίνει ὅλον τὸν κόσμον· ὁ ἥλιος εἶνε εἰκὼν τοῦ Ἰησοῦ, αἱ ἀκτίνες τοῦ εἰκὼν τοῦ ἱεροῦ καὶ τὸ θερμὸν φῶς· εἰκὼν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, καὶ ὁ ἄνθρωπος κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθεὶς, ὁ νοῦς εἰκονίζει τὸν Πατέρα, ὁ λόγος τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἶνε ὁ σκοπὸς καὶ τῶν δύο προσώπων, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης· ὁ Δαμασκηνός· ὁ ἥλιος δὲν φωτίζει μόνον ἀλλὰ καὶ θερμαίνει· ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζει τὸν νοῦν καὶ θερμαίνει τὴν καρδίαν, διὰ τῆς χάριτος τοῦ ἱεροῦ καὶ Λόγου καὶ τῆς θερμότητος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ ἁμαρτωλὸς εἶνε μωρὸς τὸν νοῦν, καὶ δειλὸς τὴν καρδίαν. Ἡ ἁμαρτία φυγαδεύει τὴν σοφίαν ἀπὸ τὸν νοῦν, τὴν ἀνδρείαν ἀπὸ τὴν καρδίαν, καὶ τότε ὁ μωρὸς καὶ δειλὸς εἶνε προδότης καὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, καὶ δούλος τῶν ἀπίστων.

Τὸ μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τὸ ἐνοήσετε με διδασκαλίαν, ἀλλὰ με τὴν φώτισιν τῆς ἁγίας Τριάδος, καὶ πρέπει νὰ προσεύχεσθαι εἰς τὸν Θεόν, νὰ σὰς φωτίσῃ αὐτὸς μόνος, διὰ τῆς ἁγίας κοινωνίας νὰ τὸ ἐνοήσετε· ἀλλὰ διὰ νὰ μεταλάβετε ἁξίως καὶ νὰ φωτισθῆτε, πρέπει νὰ ἐξομολογηθῆτε καθαρὰ, χωρὶς ν' ἀρῆσετε καμμίαν ἁμαρτίαν ἐξομολόγητον, καὶ νὰ δεχθῆτε τὸν καλὸν τοῦ Πνευματικοῦ με φόβον καὶ τρόμον καὶ νὰ τὸν ἐκπληρώσετε ἀκριβῶς, καὶ τότε θὰ σὰς φωτίσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἐνοήσετε τὰ μυστήρια τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως· ὅπως τὰ ἐννοοῦν Ἀγγελοὶ καὶ Ἀρχάγγελοι, οἱ ὅποιοι εἶνε πλήθος ὡς τὰ ἀστὲρ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, Προφῆται, Ἀπόστολοι, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι, Ἀσκηταὶ καὶ δίκαιοι ἄνθρωποι καὶ οἱ μάρτυρες ἔχυσαν τὸ αἷμα τοῦ ἀγάπην Θεοῦ, καὶ ἐκέρδησαν τὸν Παράδεισον, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὅσοι ἐξήσαν μετὰ εἰς τὸν κόσμον με σωφροσύνην καὶ ἁγιασμόν, με νουτείας καὶ προσευχαίας καὶ ἐλεημοσύναις, δι' ἀγάπην Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίου. Δὲν εὐρίσκετε τόπος, ἴπικ με τοῦ φύλλου τὸ μάτι, ὅπου ὁ Θεὸς δὲν εἶνε παρὼν, διὰ τοῦτο ὅταν μᾶς ἐρμηνεύει ὁ Σατανᾶς νὰ κάμωμεν τὸ κακὸν εἰς τὸν πλησίον, πρέπει νὰ συλλογισθῶμεν ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς βλέπει μᾶς ἀκούει καὶ εἶνε παρὼν, καὶ νὰ ἐντρέπομεθα τοὺς Ἀγγέλους καὶ τοὺς ἁγίους οἱ ὅποιοι ἀκολουθοῦν τὸν Θεὸν παντοῦ καὶ νὰ μὴ κάμωμεν τὸ κακόν.

Ὁ Θεὸς ἔχει πολλὰ ὀνόματα, φῶς, ζωὴ, ἀνάστασις, ἀλήθεια, δικαιοσύνη, ἐλεημοσύνη, ἀλλὰ τὸ μέγιστον ὄλον, θέλει νὰ λέγετε ἀγάπη. ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, ὁ θεολόγος θεολογεῖ, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ, εἶνε μέσα εἰς τὴν καρδίαν μας ὁ Θεός, ἐὰν ἔχωμεν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον. Φυσικὸν μας εἶνε νὰ ἔχωμεν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν καὶ πρὸς τὸν πλησίον, με δύο πτέρυγας· ἡ ψυχὴ μας θὰ πετάξῃ εἰς τὸν Παράδεισον, ὡς ἡ περιστέρᾳ εἰς τὸν κέρα. Χρεωστούμεν ἀγάπην εἰς τὸν Θεόν, διότι μᾶς ἐκαμεν ἄνθρωπος καὶ ὅχι ζῶα, εὐσεβεῖς καὶ πιστοὺς, καὶ ὅχι ἀσεβεῖς καὶ ἀπίστους καὶ αἰρετικοὺς· ἀμαρτάνομεν χίλιας φορές τὴν ὥρα καὶ διὰ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ ἐδῶ τοῦ ἁγίου Πνευματικοῦ μᾶς δίδει διόρθωσιν καὶ συγχώρησιν. Διὰ τοῦτο χρεωστούμεν καὶ ἡμεῖς νὰ χύσωμεν τὸ αἷμα μας δι' ἀγάπην τοῦ εὐεργέτου μας Θεοῦ, καθὼς τὸ ἔχυσεν ἐκείνι· ἐπὶ Σταυροῦ. Ὅταν κανεῖς τὴν φωνὴν νὰ σὲ φιλεύσῃ τὸν ἐθιμίζεις εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν, καὶ φίλον καὶ εὐεργέτην τὸν ὀνομάζεις, διότι σ' ἐφίλευσε μιάν φοράν, πόσον χρεωστούμεν εἰς τὰς πολλὰς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ; Ποῖος πατήρ ποτε ἐσταυρώθη διὰ τὸν υἱόν του; Καὶ ὅμως ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ, κάθε στιγμὴν ὑβρίζομεν τὸν Σταυρόν. Ὅταν κανεῖς σὲ ἀπατήσῃ μιάν φοράν καὶ σου πάρει τίποτ' ὡς λωποδύτης, ἄλλην φοράν τὸν βλέπεις καὶ φεύγεις μακριὰν, ὡς τοὺς δαίμονας, οἱ ὅποιοι ἀπατήσαντες τοὺς πρωτοπλάστους, τοὺς ἐξώσαν τοῦ παραδείσου καὶ εὐριζόμεθα εἰς τοῦτον τὸν κόσμον δυστυχεῖς καὶ πανάθλιοι, διὸ πρέπει νὰ τοὺς φεύγωμεν καὶ νὰ φυλαττώμεθα ἀπὸ γισμούς, συλλογισμούς, ὅπου μᾶς φέρουν στὸν νοῦν μας οἱ δαίμονες.

Χίλιας χιλιάδες καλοσύναις καὶ ἐλεημοσύναις νὰ κάμωμεν καὶ ὀλίγην ἐχθραν νὰ ἔχωμεν εἰς τὴν ψυχὴν μας, ἐκείνη ἡ ὀλίγη ἐχθρα, καθὼς τὸ ὀλίγον ὀπρὸς εἰς τὸ πολὺ ἀλεύρη, ἔχει τὴν δύναμιν, ὥστε νὰ κουφίξῃ ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἀλεύρη, οὕτω καὶ ἡ ὀλίγη ἐχθρα καταστρέφει ὅλας τὰς καλοσύνας καὶ τὰς ξυνεῖς καὶ γίνεται τὸ ψωμί ξυνὸ καὶ δὲν τρώγεται, οὕτω καὶ ἡ ἐχθρα ξυνίζει ὅλας τὰς καλοσύνας καὶ τὰς κάμνει ἄχρησταις ἐνώπιον Θεοῦ. Ἄν εἶνε κανεῖς ἐὰν σὰς ὅπου ἔχει ὅλην τὴν ἀγάπην εἰς τὴν καρδίαν του, ἀς σηκωθῇ νὰ τὸ εἰπῇ νὰ τὸν εὐχρηθῇ καὶ νὰ τὸν εὐχρηθῇ ὅλοι ὅσοι εἶνε ἐδῶ καὶ νὰ τὸν συγχωρέσουν, καὶ νὰ λάβῃ μιάν γενικὴν συγχώρησιν τὴν ὅποιαν με πολλὰ ἑκατομύρια δὲν τὴν εὐρίσκει.

Ὅταν ἔχεις ἕνα ψωμί καὶ ὁ ἄλλος δὲν ἔχει, μοίρασέ το νὰ τὸ φάγεται μαζῇ, ἰδοὺ ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίου, ἔχεις δύο ψωμια χρῆσι, καὶ ὁ πλησίον σου Κώστας δὲν ἔχει, δός του τὸ ἕνα, καὶ τότε ἔχεις ἀγάπην τοῦ πλησίου. Ἐχεις δύο φορέματα δὸς τὸ ἕνα· ἔχεις πολλὰ φορέματα στὸ σπῆτί σου καὶ τὰ τρώγῃ ὁ σκῶρος, ὁ γείτων σου δὲν ἔχει, κρυώνει καὶ σὺ δὲν τοῦ δίνεις, τότε δὲν ἔχεις ἀγάπην· ὁ γείτων κλαίει θρηνῇ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, σὺ δὲ τραγωδᾷς καὶ χορεύεις

δὲν ἔχεις ἀγάπην. Τὸ βλέπεις τὸ πτωχὸ παιδί ξυπόλυτο, δὲν τοῦ δίνεις ποδήματα ἐνῶ ἔχεις, ἀγάπην δὲν ἔχεις. Τὸ ἄλλο παιδί τὸ βλέπεις ξεσχισμένο, μισογυμνο, δὲν του δίνεις ἓνα φόρεμα, ἀγάπην δὲν ἔχεις, μὲ ἔρχην δὲν γίνεται ψωμί οὔτε μὲ δαυλὸν, μὲ ψευτικὴ ἀγάπην δὲν πάμεν σὸν παράδεισον. Ἄν θέλομεν λοιπὸν ἀδελφοί μου νὰ μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς πάντας, πρέπει ν' ἀγαπῶμεν καὶ ἡμεῖς τὰ ὀρφανὰ καὶ πτωχὰ παιδιά, καὶ τότε νὰ λέγωμεν «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς» καὶ νὰ περιμένωμεν τὰ ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ, εἰδὲ καὶ ἂν κἀνῶμεν τοὺς ἀδελφούς μας νὰ λυποῦνται καὶ νὰ σκληρύνονται, τότε ἂς μὴ φωνάζωμεν τὸ «Πάτερ ἡμῶν», διότι δὲν μᾶς ἀκούει ὡς τοὺς δαίμονας οἱ ὅποιοι ἐκαυχήθησαν νὰ γίνουν ἴσοι μὲ τὸν Θεὸν καὶ ἐξέπεσαν, ἀπὸ ἡγγελοὶ φωτεινοὶ ἐγένοντο δαίμονες σκοτεινοί, καὶ ἐχθροὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς πειράζουν κάθε στιγμή νὰ τοὺς κἀνουν συντρόφους των, διὰ τῆς υπερηφανίας καὶ κακουργίας των, αὐτοὶ διδάσκουν τοὺς ἀνθρώπους ὅλας τὰς κακουργίας των, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ βασίλειον τῆς πονηρίας των εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. Τρία ὅπλα μᾶς ἔχουσιν ὁ Θεὸς διὰ τὸν πόλεμον τῶν δαιμόνων. Ἐξομολόγησιν, νηστείαν καὶ προσευχὴν, αὐτὰ τὰ τρία τρέπουν εἰς φυγὴν τοὺς δαίμονας.

Καθὼς ἐξέπεσε τὸ τάγμα τοῦ Ἑωσφόρου οἱ ἡγγελοὶ ἐταπεινώθησαν καὶ ἐφοβήθησαν τὴν πτώσιν, καὶ ὁ Μιχαὴλ ἐφώνησε «στῶμεν καλῶς στῶμεν μετὰ φόβου Θεοῦ» καὶ οἱ ἡγγελοὶ ἐσώθησαν καὶ ἐμείναν ἄτρεπτοι εἰς τὸ καλόν, ἐν ᾧ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι τρεπόμεθα ἀπὸ τὸ καλὸν εἰς τὸ κακόν καὶ διὰ τοῦτο ἔχωμεν ἀνάγκην ταπεινώσεως καὶ προσευχῆς· διχως αὐτὰ τὰ δύο οὐδεὶς σώζεται.

Τὴν Κυριακὴν καὶ ἑορτὴν ἐμπόδισε νὰ μὴ δουλεύωμεν διότι βάζωμεν φωτιά εἰς τὰ σπῆτια μας. Τέσσαρα πράγματα χρειάζονται ὅταν θὰ ἐξομολογηθῇ ἕκαστος Χριστιανός. α) νὰ συγχωρήσεται ὅλους ὅσοι σᾶς ἐβλαψαν λόγῳ ἢ ἔργῳ. β) νὰ εὐρῇτε καλὸν πνευματικόν καὶ διδασκαλικόν. γ) νὰ μὴ κρύψης καμμίαν ἁμαρτίαν ἔσω καὶ παραμικράν. δ) νὰ μὴν προσαρτισθῇ κανένα ἄλλον, ἀλλὰ τὸν ἐαυτὸν σου μόνον.

Καὶ ἀφοῦ ἐξομολογηθεὶς καὶ δεχθεὶς τὸν κανόνα συχνὰ σκεψθῇς ἂν ἦσαι ἄξιος νὰ τὸν ἐκπληρώσῃς, εἰ δὲ μὴ μὴν ὑπόσχεσαι, ὅσα δὲν ἡμπορεῖς νὰ τὰ ἐκπληρώσῃς, ἀλλὰ ζήτησον ἄλλα ἐλαφρότερα, τὰ ὅποια ὁμῶς ἀκριβῶς νὰ τὰ ἐκπληρώσῃς, καὶ τότε εἶσο βέβαιος ὅτι ἐξομολογήθης καὶ ἐδιωρθώθης. Κύριος ὑπερηφάνους πολεμεῖ, καὶ εἰς τοὺς ταπεινοὺς κατοικεῖ, ὅταν βλέπεις ἄνθρωπον λαμπροστολισμένον καὶ ὑπερήφανον μὴ τὸν ζηλεύεις· ὅταν βλέπεις ταπεινὸν μιμησούτον, ὅποιος ἀγαπᾷ τὴν ταπεινώσιν ἂς σηκωθῇ νὰ τὸν εὐχηθῶ, νὰ ξεριζώσῃ ὁ Θεὸς τὴν ὑπερηφάνειαν ἀπὸ τὴν καρδίαν του καὶ νὰ εὐχηθῶσιν ὅλοι ὅσοι εἶνε ἐδῶ, διὰ νὰ εὐρῇ τὸν δρόμον τοῦ παραδείσου.

Τὸν ἄνθρωπον ἐπλάσεν ὁ Θεὸς μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Ἑωσφόρου καὶ τῶν ἄλλων δαιμόνων, καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν θέσῃ εἰς τὴν θέσιν τοῦ

Ἑωσφόρου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὁ δαίμων τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς προσοικιμένους διὰ τὴν θέσιν του. Ὁ κόσμος οὗτος ὁμοιάζει μὲ ἐν αὐτὸν, καθὼς ὁ κράκος τοῦ αὐγοῦ στέκει εἰς τὸ ἀσπράδι, διχως νὰ ἐγγίξῃ εἰς τὸν φλοῖον, οὕτω καὶ ἡ γῆ στέκει εἰς τὸν ἀέρα μέσα, διχως νὰ ἐγγίξῃ του, εἰς κανὲν μέρος, τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ ὁμοιάζει μὲ τὸν αἰθέρα, τὸ δὲ τσόφλι τοῦ ὁμοιάζει τὰ ὅρια τοῦ κόσμου. Ἡ γῆ εἶνε στρογγύλη ὡς σφοῦρα, γυρίζει μαζὺ μὲ τὸν ἥλιον. Ὅσον μέρος τῆς γῆς βλέπει ὁ ἥλιος ἔχει ἡμέραν, τὸ δὲ ἄλλο σκότος καὶ νύκτα, τὸ σκότος δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἑλλειψις τοῦ φωτός. Τὸ κόκκινον αὐγὸ σημαίνει ὅτι ὅλη ἡ γῆ εἶνε βαμμένη μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Θεὸς ἔκτισε τὸν κόσμον εἰς 6 ἡμέρας καὶ τὴν ἑβδόμην ἐπαυσε καὶ μᾶς διέταξε νὰ παύωμεν πᾶσαν ἐργασίαν. Αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐγένεν ὁ Εὐαγγελισμὸς, αὐτὴν ἐγενήθη ὁ Χριστὸς, αὐτὴν ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανατώσας τὸν θάνατον, ἵνα ἡμεῖς ἔχωμεν ζωὴν αἰώνιον αὐτὴν κατέβη τὸ ἅγιον Πνεῦμα. 6 ἡμέρας ἐργαζόμεθα νὰ θρέψωμεν καὶ νὰ ἐνδύσωμεν τὸ σῶμα, καὶ μίαν μόνην ἡμέραν νὰ φροντίσωμεν διὰ τὴν ψυχὴν, ἡ ὅποια εἶνε πολυτιμωτέρα ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον. Τὸ σῶμα τὸ ἔκαμε δούλον τῆς ψυχῆς, διότι ἡ ψυχὴ εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ἡ ψυχὴ βλέπει, ἀκούει, μυρίζει, πίνει, λαλεῖ, μανθάνει γράμματα τέχναις ἐπιστήμαις, ἡ ψυχὴ ἅμα εὖγῃ, τὸ σῶμα σήπεται καὶ γίνεται σωλήκων ἔρῳμα καὶ δυσωδία, καὶ δὲν εἶνε ἄνθρωπος πλέον, ἀλλὰ λάσπη χῶμα καὶ νερόν. Ὁ θάνατος εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶνε ὁ μεγαλύτερος διδάσκαλος, δι' αὐτὸ συναζώνται ὅλοι ἱερεῖς λαϊκοί, ἄνδρες, γυναῖκες, ἀγορία κορίτσια, νέοι, γέροντες, νέκεις καὶ γρηαίς ὅλοι νὰ λάβουν τὸ μέγα μάθημα, τί θὰ γίνουν μετὰ θάνατον. Ὅταν ἐπλάσεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνδρα, δὲν ὑπῆρχε καμμία γυναῖκα, ἐβαλε τὴν Ἀδὰμ καὶ ἐκοιμήθη καὶ ἐκοψε μίαν πλευράν του καὶ ἐπλάσε τὴν γυναῖκα ἀπὸ χῶμα καθὼς καὶ τὸν Ἀδὰμ, καὶ δὲν ἐκοψεν ἀπὸ τὸ κεφάλιν διὰ νὰ μὴν ὑπερηφανεύηται ἡ γυνή, οὔτε ἀπὸ τὰ πόδια, διὰ νὰ μὴ τὴν καταφρονῇ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀπὸ τὴν μέσσην, διὰ τὴν ἰσότητά ἄνδρός καὶ γυναικός, καὶ μόνον ἀπὸ τὰ ἔργα δοξάζωνται οἱ ἐνδοξοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ πάλιν ἀπὸ τὰ ἔργα τοὺς καταδικάζονται καὶ φυλακίζονται ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ πάλιν ἀπὸ τὰ ἔργα τοὺς ἡγίασαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐδῶ ὅπου ἦλθα καὶ εἶπα ἓνα λόγον ν' ἀφήσουν τὴν πολυτέλειαν καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ εὐθὺς μὲ ἤκουσαν αἱ γυναῖκες καὶ ἔδωκαν τὰ στολίδια τοὺς διὰ νὰ κτίσουν σχολεῖα νὰ μάθουν τὰ παιδιά τοὺς γράμματα νὰ γίνουν σοφοί, ἐπιστήμονες καὶ συνετοί, ν' ἀφήσουν ταῖς ἀρπαγαῖς ταῖς κλεψιαῖς καὶ ταῖς ἀδικαίαις καὶ μὲ ἤκουσαν. Ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ τὰς ψυχὰς των. Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν ἀμήν.

Παρακαλῶ ἀδελφοί μου νὰ εἰπῇτε καὶ δι' ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸν τρις ὁ Θεὸς συγχωρήσει σε ἀμήν.

Μαίτου 20 ἡ ἀθλήσις τοῦ ἁγίου μάρτυρος **Θαλλε-
λαίου** ἱατροῦ ἀναργύρου σφαγέντος τὸ 284 μ.Χ.
καὶ ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου **Νικολάου**
τοῦ Μεγάλου ἀπὸ Μύρα τῆς Λυκίας εἰς Βάρην
τῆς Ἰταλίας **1081**. ἐπὶ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ.
Εἰ βούλει ποιῆσαι ἀγρυπνίαν, ὅρα τὸν μικρὸν Ἑσπερινὸν τῆς 5' Δεκεμ-
βρίου, εἰς τὸ μνηαῖον, καὶ εἰ μὲν τύχει Δεσποτικῇ ἑορτῇ, κινητῇ ἀπὸ
τοῦ Πάσχα, ὅρα τὸ Πεντηκοστάριον.

Εἰς τὸν Μίγαν Ἑσπερινόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ, ψάλλωμεν ἰ. 10

δ' τῆς ἑορτῆς, καὶ γ' τοῦ ἁγίου Θαλλελαίου.

ἤχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Ομβροὶς τῶν αἱμάτων σου, μεγαλομήτορς Θαλλέλαιε, ἀθεῖας τὴν
κάμινον, ἐνθὺς κατέβες· νῦν δὲ τῶν θαυμάτων, ρεῖθροι ἀπε-
λάυνεις, πάθῃ ποικίλα καὶ πιστοῖς, ῥῶσιν παρέχεις ἐν θείᾳ χάριτι,
διὸ τὴν θείαν μνήμην σου, περιχαρῶς ἐορτάζωμεν, καὶ τὴν κόνιν τοῦ
σώματος ἱερῶς προστυσόμεθα.

Θαλλόν Σε κατὰ καρπὸν, θείας ἐλάϊας γνωρίσαντες, ἀθλοφόρε Θαλλέλαιε,
ἐλαίῳ τῶν πόνων σου, καὶ τῶν ὑπὲρ φύσιν θαυματουργημάτων, ἱλαρυνό-
μεθα σαφῶς, τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν δοξάζοντες, μεγάλως σε δοξάσαντα,
ὑπὲρ αὐτοῦ δὲ ἀθλήσαντα, καὶ τῆς πλάνης τὸ φρόνημα παντελῶς ἀφανίσαντα.

Πελάγει ριπτόμενος, καὶ ταῖς σάνισιν εἰλούμενος, καὶ εὐτόνως ξεόμενος,
μένεις ἀταπεινῶς, τοῦ Χριστοῦ σε μάκαρ, ἐπεσθυναμούντος, ἀνδρείο-
τάτῳ λογισμῷ, πονηροτάτῳ φθόνῳ μαχόμενος, Θαλλέλαιε μακάριε, τῶν
Ἀσωμάτων ὁμότιμε, ἀθλοφόρων συ ὁμίλει πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῆς Ἀνακομιδῆς γ'. ἤχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε ἐπινέυσαι θεϊκῇ, ἡ σεπτῇ λειψάνῳ σου θήκη, μάκαρ Νικό-
λαε, ὥσπερ ὁ λόγος ἀσυλοῦ ἐκ γῆς ἀνέτειλε, τότε κρήνην ἀνέβλυσας,
μύρων ἀκενώτων, μύρων μυριπνῶν τε, μύρων τερπνῶν ψυχᾶς, ὧν
περ τῆς ὁσμῆς ὁσφρανθεῖσα, ἡ τερπνὴ Χριστοῦ ἐκκλησία, Σοῦ πανη-
γυρίζει τὴν μετὰ θέναι.

Οτε τῶν Μυρέων ἐκ τῆς γῆς, εἰς τὴν πόλιν Βάρην μέτεβη, μάκαρ
Νικόλαε, σῶμά σου τὸ Ἅγιον, τότε συνέρρευσε, ὁ λαὸς ἅπας ὑμ-
νοῖς σε, προπέμποντες θεοῖς καὶ σεπτῶς ἀπέθεντο τῷ τοῦ Προδρόμου
Ναῶ, ἐνθα ἀπετέλεσας πλεῖστα, θαύματα τοῖς κάμνουσι πᾶσι, καὶ
μετ' εὐλαβείας Σοὶ προστρέχουσιν.

Οτε μετετέθη τὸ σεπτὸν, καὶ μεμυρισμένον σου σῶμα μάκαρ Νικό-
λαε, εἰς Ναὸν τὸν ἅγιον, ὃν ὠκοδόμησε, πόλις Βάρης εἰς δόξαν
σου, τότε ἱαμάτων, καθ' ἐκάστην ἐβλύζει, ρεῖθρα ἀκένωτα, πάθῃ
ἀσθενῶν διαφόρων, τῶν προσκαλουμένων σε πίστει, καὶ σοὶ προστρέ-
χόντων ἰθεράπευε.

Δόξα ἤχ. πλ. β'.

Ανθρώπε τοῦ Θεοῦ, καὶ πιστὸν θεράπων, λειτουργεῖ Κύριον, ἄνερ ἐπιθυ-
μιῶν, σκευὸς ἐκλογῆς, στόλε καὶ ἐδραίωμα τῆς Ἐκκλησίας, Βασιλεῖας

κληρονόμε, μὴ ποτε παύσῃ, τοῦ βοᾶν, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, ἡ Τις μὴ μακαρίσει σε. Εἰσοδος. ῥῶς ἱλαρόν.

Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα (ἴδε σελ. 50).

Εἰ. τὴν Λιτὴν ἰδιόμελλα ἤχ. α'.

Τὸ ἀκένωτον μύρον Χριστὸς ὁ Θεός, τῇ σῇ ψυχῇ ἐνοικήσας ἱεράρχα
Νικόλαε, μύρῳ νηπῶ τῆς Ἀρχιεροσύνης, ζῶντα ἐν τοῖς μύροις
σε ἔχρισεν, ὥσπερ ἐλαίῳ ἀγαλλιᾶσθαι, μετὰ θάνατον δὲ πάλιν, παγὴν
μυροχέυμονα, τὸ ζωομύριστον σῶμά σου, τῷ κόσμῳ ἀνέδειξε, μύρων
αἰσθητῶν ποταμούς προεχέμενον· ὧν καὶ ἡμεῖς ὁσφρανθέντες, τὴν ἀ-
νακομιδὴν τῶν λειψάνων σου, ἐορτάζομεν σήμερον καὶ εἰς ὁμαὶν μύ-
ρου Σοῦ ἐδράμομεν, ὅτι ἡ ὁσμὴ σου ἡδεῖα, καὶ τὰ ἀρώματά σου ὑπὲρ
πάντα τὰ τοῦ κόσμου ἀρώματα, θερμῶς Σε ἱκετεύοντες, παμμακά-
ριστε Πάτερ, πρεσβεύειν ἑκτενῶς τῷ Κυρίῳ, ἀρεταῖς ἡδυπνοῖς μυ-
ρισθῆναι, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ἤχος β'.

Οὐκ ἔφερες μέχρι τέλους, ἀδοξος κατακεῖσθαι, ἐν τῇ ἐρήμῳ γῇ τῶν
Μυρέων, ἱεράρχα Νικόλαε. Ὅθεν δια τῆς σῆς ἐπιφανείας τοῦ
θαυματοδούτου σου λειψάνου, ἐκ γῆς λεγόντων ἀναδειχθέντος, καὶ εἰς
τὴν πόλιν Βάρην μετακομισθέντος, ἐνδοξος ἐγένου καὶ θαυμαστός ὡς
περ πρότερον ἐν τῇ Ἀσίᾳ, οὕτως ὕστερον, καὶ ἐν τῇ Εὐρώπῃ πάση· μύρα
πηγάζων ἐκάστοτε, καὶ θαύματα ἐνεργῶν, τοῖς μετὰ πίστει προσιού-
σί σοι, καὶ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ἤχος γ'.

Πάλιν ἡμῖν ὁ τοῦ κόσμου προστάτης, τῶν δοσμένων ὁ βοηθὸς καὶ τῶν
Χριστιανῶν ἀπάντων τὸ γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, Νικόλαος
ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱεράρχης, ὥσπερ πρότερον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ χιμῶ-
νος, οὕτω σήμερον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἕαρος ἐπεδήμησε. Τὸ γὰρ ἱερώ-
τατον αὐτοῦ καὶ παντεσθάμιον σῶμα, ἐπιστάσι φοβερὰ εἰς Ἰταλίαν
μετακομίσας, δι' εὐλαβῶν ἱερέων, ἑορτῆς ὑπόθεσιν τῇ ἐκκλησίᾳ Χρι-
στοῦ συνεκρότη· πάντες πιστοὶ φειδῶς ὑπαντήσωμεν, τῷ καλῷ ποι-
μένι, πρεσβεύει γὰρ αἰεὶ τῷ Κυρίῳ, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα ἤχος πλ. δ'.

Δεῖτε ἅπαντες πιστοὶ, τῷ τοῦ Θεοῦ Νικολάου λειψάνῳ προσπέσω-
μεν καὶ νοερώς αὐτῷ περιπτυσώμεθα, ἵνα καὶ τῇ ἐκεῖ ἐνοικοῦσαν
θείαν χάριν ἐπισπασώμεθα. Ἁγίων γὰρ οὐ τὰ λείψανα μόνον, ἀλλὰ
καὶ αὐταὶ αἱ θῆκαι, πνευματικῆς εἰς πεπληρωμέναι χάριτος λιμένες·
ἐν ποίρασι τοῖς ἀσφαλείς, πηγαὶ θαυμάτων διηνεκίς, καὶ θησαυροὶ
εὐεργεσίας ἀνάλωτοι· πάντοτε κενοῦμενοι, καὶ μηδέποτε μειούμενοι·
πρὸς αὐτὸν δὲ δλοφύχως βοήσωμεν· Μυροβλήτα Νικόλαε, πρέσβευε ἑκ-
τενῶς τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, ἡ Δέσποινα πρόσδεξαι. Ἀπόστ. ἤχ. α'. Τῶν οὐρανίων.

Ω ἐν οὐνίῳ ἐπέτης, τῷ εὐσεβῇ βασιλεῖ, καὶ τοῖς δεσμοτῇ Πάτρι, ἐκθα-
νάτου ἐρύσω, πρέσβευε ἀπαύτως ὡς καὶ νῦν, ταῖς εὐχαῖς σου μυσταῖς

μεν, ἐκ πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ ὁδυνῶν, οἱ ἀξίως εὐφημοῦντες σε.
Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ω ἐν παστάδι ἐτέθη, τῷ τοῦ Προδρόμου ναφί, τὸ λείψανον τρισμακάρι, τῶν θαυμάτων τὴν χάριν, τῇ Δύσει ἐπαρθεύεις, πᾶσι πιστοῖς, τοῖς προστρέχουσιν, πάντοτε, καὶ μῦρα ἀενάως θρύει αὐτοῖς, εἰς τῶν νόσων τὴν ἴασιν, διό μὴ παύσης προσθεῖναι ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τιμῶντων σου τὰ λείψανα.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.
Τῶν ἀθεάτων τὰ κάλλη περιπτάμενος, τὴν φοβερὴν ἡμέραν, τῆς Χριστοῦ παρουσίας, ἀγίε ἀγίων σώσον ἡμᾶς, ταῖς ἀπαύστοις προσβείαις σου, ὅτι οὐκ ἔχομεν ἄλλον μετὰ Θεόν, καὶ τὴν Ἀχραντὸν Μητέρα αὐτοῦ.

Δόξα ἡ. δ.

Η τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ζωοπάροχος χάρις, τῇ σῇ ψυχῇ ἐνοικήσασα, ἱεράρχα Νικόλαε, πολλὰ δι' αὐτῆς καὶ πρὸς τὸ συνημμένον σῶμά σου διεβίβασε, τοῦ θείου κάλλους αὐτῆς τὰ τεκμήρια, ὅλον Σὲ ψυχὴν καὶ σῶμα Ναὸν ἐαυτῆς κατασκευάσασα ἄγιον· διό καὶ μετὰ θάνατον, τῆς ψυχῆς σου χωρισθείσης ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀχώριστος αὐτῇ τῶν ἀμφοτέρων διαμεμένηκε, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανοῖς μέτοχον τῆς μακαρίας δόξης ἐργασαμένη, τὸ δὲ σῶμα ἐν τάφῳ ἀδιάφθορον συντηρήσασα, καὶ κρήνην μύρων καὶ θαυμάτων ὑπερφῶν, καθ' ἐκάστην ἀποδεικνύουσα, ὡς δόξης ἀκραίφους ἥσπερ ἤξιωσαι! θεομακάριστε Πάτερ, ἀλλ' αἰτησαί προσβείαις σου, καὶ ἡμῶν χαριτωθῆναι, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς, ἡ Ἐκ παντοίων κινδύνων. Ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς καὶ τὰ ἐξῆς ἡ. δ. Ὁ ὕψωθεῖς.

Καθὰ περ ἥλιος ἐφάνη τῇ κτίσει ἡ σεβασμία ἱεράρχα ἡμέρα, τῶν ἱερῶν λειψάνων σου τῆς ἀνακομιδῆς, σκότος ἐκδιώκουσα ταῖς ἐνθέοις ἀκτίσι, πειρασμῶν καὶ θλίψεων ἐκ τῶν σὲ εὐφημοῦντων, καὶ ἐκβοώντων πίστει σοὶ θερμῶς, χαίροις προστάτα τοῦ κόσμου Νικόλαε.

Δόξα ἡ. γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Υμῶν τὰ θαύματα ἀνακηρύττωνται, τῆς πᾶσαν Ἡπειρὸν Ξηρὰν καὶ θάλασσαν, τῇ γὰρ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ τὰς νόσους θεραπεύεται καὶ καταδιώκεται τῶν δαιμόνων τὴν δύναμιν, καὶ μόνον σου τὸ ὄνομα Θαλλέλαε ἐκφωνούμενον, δρωεῖται τὰς ἰάσεις ἀρθρῶν, χαίρει ἀνάργυρος ἀκίστωρ.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς, ἡ Θεοτοκίον. Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου. Ταῦτα καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος.

Μετὰ τὴν 4 στιχ. Κάθισμα ἡχος 4. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Ο βίος σου λαμπρὸς, καὶ θεάρεστος ὦρθη. τὸ τέλος ἱερὸν, καὶ μακάριον ὄντως, τῶν θείων δὲ λειψάνων σου, ἡ μετὰθεσις γέγονε· μεγαλόδοξος καὶ θαυμασιὰ ἐν κόσμῳ, ἱερώτατε καὶ ἀγιώτατε Πάτερ, ἦν πόθῳ ἐορτάζομεν. Δόξα τῆς ἐορτῆς· καὶ νῦν Θεοτοκίον σελ. 54.

Μετὰ τὴν 6 στιχολογίαν κάθισμα ἡ. δ' Ἐπεράνης σήμερον.

Η σελιτὴ μετὰθεσις τῶν ἱερῶν σου λειψάνων, ἐορτῆς ὑπόθεσις τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, γέγονε μάκαρ Νικόλαε, ἦν συνελθόντες

τιμῶμεν ἐν ἄσμασι. Δόξα καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς θεοτοκίον. Ἐπελάσει πνεύμ. σελ. 55. Μετὰ τὸν Πολυέλεον ἡ. δ. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τοῖς μύροις λειψάνων σου, τοῖς μυριπνόις σοφῇ, μυρίζων Νικόλαε τοὺς εὐφημοῦντας ἡμᾶς, τῶν μύρων σου ἄγιε, κρήνην μυροβλυτοῦσαν καὶ ναοὺς σεπτοῦς δείξον, ὅλους μεμυρισμένους ἀρετῶν θειῶν μύρω, Χριστὸν φέροντας ἐνδόν, μύρον ἀκένωτον.

Δόξα τῆς ἐορτῆς καὶ νῦν Θεοτοκίον δρα σελ. 40 ὡς τεῖχος ἀκράδαντον τὸ ἐκ νεοτητός μου κλπ. Προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον, ς' Δεκεμβρίου τοῦ δεσποῦ ὁ Ν' Δόξα ταῖς τοῦ ἱεράρχου. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου Πεντηκοστάριον τὸ δοξαστικόν. Ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ. Σώσον ὁ Θεὸς κτλ. Οἱ κανόνες 4. τῆς ἐορτῆς, εἰ δὲ ἐκτὸς τῶν ἐορτῶν, τῆς Θεοτόκου δρα τὸ μνηαῖον τῆς ς' Δεκεμβρίου καὶ τοῦ ἁγίου οἱ δύο καὶ τοῦ ἁγίου Θαλλελαίου εἰς δ'.

Ἀπὸ γ' ὡδῆς ἡ αἰτησις καὶ τὰ καθίσματα, 4 τοῦ ἁγίου Θαλλελαίου Καθ. ἡ. δ'. Ὁ ὕψωθεῖς ἐν τῷ σταυρῷ.

Φωτοειδὴς ἀναδειχθεὶς ἀθλοφόρος, τῆς ἀθείας σκοτάμον ἀποκρούσας, καὶ πρὸς ποινὰς καὶ θάνατον ἐχώρησας. ὅθεν διανύσεις σου, τοὺς γενναίους ἀγῶνας, μεγίστην ἀντέλαβες κληρουχίαν καὶ δόξαν, τὴν μηδαμῶς γενναίε ἀθλητὰ, παρερχομένην Θαλλέλαιε ἐνδοξε.

Δόξα ἡ. πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ λόγον.

Τῶν λειψάνων σου θήκη ἡ Ἱερά, ἱατρεῖον ἐδείχθη πνευματικόν, ὅθεν τὸ νεκρέγετον, ἀμφοσμία τοῦ νέκταρος, τὸ μέλι τὸ ἐκ πέτρας, ρυέν τὸ οὐράνιον, μάννα ἡ κολουμβήθρα, τὰ μῦρα προχέουσα, τοῦ Σιλωὰμ ἡ κρήνη, τῆς Καρίας ὁ κῆπος, τὸ πρέας ζῶντος ὕδατος, ἐκ Λιβάνου προρρέοντος, διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, χάρισαι ἡμῖν τοῦ Χριστοῦ ἱεράρχα, τούτων τὰς ποιότητας, τοῖς εὐφημοῦσι λειψάνων, τῶν σῶν τὴν μετὰθεσιν.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς. ἡ Θεοτοκίον δρα τὸ μνηαῖον. Αἰτησις ἀρ' ἐκτῆς ὡδῆς. Τὸ Κοντάκιον τοῦ ἁγίου Θαλλελαίου. ἡ. γ'. Ἡ Παρθένος σῆμ.

Τῶν μαρτύρων σύναθλος, ἀναδειχθεὶς καὶ ὀπλίτης, στρατιώτης ἀριστος τοῦ βασιλέως τῆς δόξης, γέγονας διὰ βασάνων καὶ τιμωρίας, ἔπαρσιν τὴν τῶν εἰδώλων καταπατήσας, διὰ τοῦτο τὴν σεπτήν σου ὑμνοῦμεν μνήμην σοφῇ Θαλλέλαιε.

Τὴν Ἐῶν ὑφάρνας ἐν τῇ ζωῇ σου παμμάκαρ, καὶ τὴν Δύσιν ὑγάσας τοῖς ἱεροῖς σου λειψάνοις, ἄπαταν τὴν οἰκουμένην περιλαμβάνεις, θαύμασι καὶ ταχυδρόμοις ἐπιστασίαις, διὰ τοῦτο συνελθόντες σὲ εὐφημοῦμεν Πάτερ Νικόλαε.

Ὁ Οἶκος.

Πολλοῖς καὶ ποικίλοις χαρίσμασιν, ἐκόσμησέ σε ὁ Κύριος ἱεράρχα παμμέγιστε, καὶ ἐν γῇ καὶ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἐν τῷ θανάτῳ, καὶ μετὰ θάνατον δι' ὀπτασίας φρικτῆς, ἀπὸ τὰ Μῦρα ἐπὶ τὴν Βίβην τὰ Σά λείψανα μετὰθεμένος καὶ κρήνην μύρων αὐτὰ ἀναδείξας, καὶ θαύματα μυρία δι' αὐτῶν ἀπεργασάμενος, τοῖς σὲ προσ-

καλούμενοις ἐκ πίστεως· διὰ τοῦτο συνελθόντες Σὲ εὐφημοῦμεν Πάτερ Νικόλαε.

Τῇ 20 τοῦ Μαΐου μηνός. Ἡ ἀνακομιδὴ καὶ μετακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Ἀρχιεπισκόπου Μύων τῆς Λυκίας τοῦ Θαυματουργοῦ. Ἀπὸ τὰ Μύρα τῆς Λυκίας εἰς Βέρην τῆς Ἰταλίας τὸ 1081 μ.Χ. ἐπὶ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ καὶ ἡθλήσεις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θαλλελαίου τοῦ Ἀναργύρου Ἰατροῦ ἐπιστήμονος ἐπὶ Νομεριανοῦ τὸ 284 μ.Χ. εἰς πόλιν Ἀνάρζαρον τῆς Κιλικίας.

Καὶ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀλεξάνδρου, Ἀστερίου καὶ Ἀσκλη, οἱ σὺν τῷ ἁγίῳ Θαλλελαίῳ μαρτυρήσαντες μὴ τρυπίσαντες, τοὺς στραγγάλους αὐτοῦ καὶ φονευθέντες κληρώς.

Καὶ μνήμη τοῦ φοβεροῦ σεισμοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 840 μ.Χ.

Καὶ μνήμη τῶν ὁσίων Νικήτα, Ἰωάννου καὶ Ἰωσήφ, κτητόρων τῆς ἱερᾶς καὶ βασιλικῆς ἐν Χίῳ, Νεας μονῆς, ὀνομασθῆσης ἐπὶ Μιχαήλ τοῦ Παφλαγόνης 1034.

Καὶ τῶν ὁσίων Θαλασίου καὶ Μάρκου τῶν ἐρημιτῶν.

Καὶ ἡ ἀθλήσις τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ Καρχαμάου ἐν Σμύρῃ τὸ 1657.

Στίχ. Φάνας ὁ νεκρὸς Σοῦ θεοφρων τὴν Ἑω,

Ἐφανεν αὐθις, καὶ Δύσιν τεραστίους.

Νικόλαος· εἰκοστῇ εἰσῆλθεν ἄστει Βάρης.

Τοῦ νέου Νικολάου. Ἐμαρτύρησας τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν.

Ὅθεν στέφανον Νικόλαος λ. μβάνεις.

Ταῖς τῶν ὁσίων ἁγίων προσεβίαι· ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὁ ἅγιος Θαλλελαῖος ἱατρὸς ἀνάρχουτος ἐγεννήθη εἰς τινὰ πόλιν τοῦ Λιβάνου τῆς Φοινίκης υἱὸς Βερυκίου ἀρχιερέως ὀρθοδόξου, καὶ Ρωμυλλίας, ἱατρὸς ἐπιστήμων. Ἰατροῦν ἄνευ ἀμοιβῆς καὶ διδασκῶν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὥς μισθὸν τῆς θεραπείας, διέτριβεν εἰς τὴν πόλιν τῆς Κιλικίας Ἀνάρζαρον, ἐνθὲν ὁ Ρωμαῖος διοικητὴς τοῦ αὐτοκράτορος Νομεριανοῦ, Θεόδωρον μαθὼν τὴν διδασκαλίαν του διέταξε καὶ συνέλαβον αὐτὸν κρυπτόμενον εἰς τινὰ ἐλαϊῶνα, καὶ τὸν ἔφερον ἐνώπιόν του καὶ διέταξεν αὐτὸν νὰ θύσῃ εἰς τὰ εἰδωλά, καὶ μὴ πειθόμενος διέταξε νὰ τρυπηθῇ εἰς τοὺς στραγγάλους καὶ νὰ κρεμασθῇ εἰς δένδρον, μετὰ τὴν κεφαλὴν κάτω, ἀλλ' οἱ ὑπηρεταὶ τρυπήσαντες ξύλον ἐκρέμασαν αὐτό, εἰπόντες εἰς τὸν διοικητὴν ὅτι ἀόρατος δύναμις ἐμπόδισεν αὐτὸν, δι' αὐτὸ διέταξε νὰ τοὺς κατατομίωσιν, ὅ ἄλλοι ὑπηρεταίτου, τὸν δὲ ἅγιον νὰ ῥίξουν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐξ ἧς ἐξῆλθεν ἀβλαβὴς φερῶν χιτῶνα λευκόν. Εἰτα ῥίπτει καὶ εἰς τὰ θηρία καὶ πάλιν διεσώθη ἀβλαβὴς, ἔπειτα ἐστάλη εἰς τὴν πόλιν Ἐδεσσάν τῶν Αἰγίων καὶ ἐκεῖ ἐσφίχθη ὡς ἀρνίον αἰκῶν τὸ 284 μ.Χ. καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος σώζεται πλήρης ἡ ἀκολουθία του καὶ εἰς τὸ νέον ἐκλόγιον πλήρης ὁ βίος του, εἰς τὴν νῆσον Νάξον ὑπάρχει μο-

νὴ θαυματουργὸς τοῦ ἁγίου πανηγυρίζουσα τὴν 20 Μαΐου.

Ὁ μέγας ἅγιος Νικόλαος ἀπέθανε τὸ 330 καὶ ἐτάφη εἰς τὸν ναὸν τῆς Παναγίας καὶ ἐπὶ 750 ἔτη ὁ τάφος του ἦτο ἱατρικὸν τῶν νοσούντων, τὸ 1080 ἐπὶ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ καὶ Πατριάρχου Νικολάου, οἱ Ἀραβες ἀπ' ἐνός, οἱ σταυροφόροι ἀπ' ἑτέρου ἐπέδραμον εἰς τὴν Ἀνατολὴν σφίζοντες, καίοντες, ἀρπάζοντες τοὺς χριστιανοὺς καὶ πωλοῦντες αἰχμαλώτους ὡς πρόβατα, ὑπὲρ τὰς χιλιάς πόλεις ἡρμήσαν, ἐξ ὧν καὶ τὰ Μύρα καὶ ἔμεινεν ἔρημος 750 ἔτη μέχρι τῆς ἀνακομιδῆς, καὶ ἡ μονὴ καὶ ἡ μητρόπολις τῶν Μύρων ἐδόθη τὸ 1880 εἰς τοὺς Ρώσους ἐξ ὧν πλημυρεῖ.) Οἱ Σταυροφόροι ἀρπάζοντες· ὅτι ἀφῆκαν οἱ Ἀραβες ἐξέθαψαν καὶ τὰ λείψανα πολλῶν ἁγίων καὶ ὁ Βενετικὸς στόλος καὶ ὁ Γενουβεζικὸς καὶ Νεαπολιτανικὸς· τότε ὁ ἅγιος Νικόλαος ἐφάνη εἰς τὸν ἱερέα τῆς Βάρης, καθ' ὅννον διαταγῇ νὰ συγκώσῃ τὸ λείψανον καὶ νὰ τὸ φέρουν εἰς Βάρην, ἐπειδὴ δὲν ὑποφέρει τὴν ἐρημίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος κυδύνησε νὰ ἐρημώσῃ τὰ Μύρα, τὴν Κυριακὴν τὸ πρωτὸν ἀνῆγγειλεν εἰς τὸν λαὸν τὴν ὁπτασίαν, καὶ ὁ λαὸς ἔστειλε τρία πλοῖα ἐμπορικὰ, ὀπλισμένα διὰ τοὺς πειρατάς, καὶ ἀπέπλευσαν τὴν 1 Ἀπριλίου ἐκ Βάρης, καὶ τὴν 1 Μαΐου ἐφθασαν εἰς τὰ Μύρα καὶ μετὰ νηστείας καὶ ἀγρυπνίας ἐγένετο ἡ ἀνακομιδὴ τὴν 9 Μαΐου καὶ εὐθὺς τὰ πλοῖα ἀνεχώρησαν καὶ περιπλεύσαντες τὴν Πελοπόννησον ἐφθασαν εἰς Κέρκυραν· εἰς Καλάμας ἔκαμε θαύματα ὁ ἅγιος καὶ ἐορτάζουν ἀκόμη τὴν 9 Μαΐου ἐορτὴν τῆς Ἀνακομιδῆς.

Εἰς Κέρκυραν τὴν 15 Μαΐου ἔκαμε θαύματα καὶ οἱ Κερκυραῖοι ἔχουν ἰδίαν ἀκολουθίαν τῶν θαυμάτων αὐτοῦ ὡς καὶ ἡ ἀντικυρ Ἡπειρος, ἐφθασεν εἰς Βάρην τὴν 20 Μαΐου, καθ' ἣν 47 ἄρρωστοι ἐθεραπεύθησαν αὐθήμερον, τὴν 21 Μαΐου ἐθεραπεύθησαν 22, τὴν 22 ἰάθησαν 29, τὴν 23 εἰς κωφός, τὴν 24 ἰάθησαν 11 ἄρρωστοι καὶ καθεκάστην συνέβη ἀπὸ πάσης Ἰταλίας καὶ Ἡπείρου εἰς τὸν ναὸν τοῦ Προδρόμου ἐνθα ἐτέθη τὸ λείψανον. τὸ 1087. Διαταγῇ τοῦ Πάπα Οὐρβανοῦ τοῦ 6' ἐκτίσθη ἰδὸς ναὸς τοῦ ἁγίου Νικολάου, καὶ τάφος πολυτελὴς καὶ θήκη ἀργυρᾶ τῶν λειψάνων, καὶ τὸ λείψανον ἐτέθη ὑπὸ τὴν Ἀγίαν Τράπεζαν καὶ ἤρχισε νὰ βρῇ μύρον ἐκ τῶν πιτῶν τῶν ποδῶν του, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἱερᾶς Λειτουργίας, τῆς 20 Μαΐου, τὸ ὁποῖον μύρον ἐσώζαζον εἰς κάδους καὶ ἐμοίραζον καθόλην τὴν Δύσιν πρὸς ἱατρικὰν πάσης νόσου, καὶ εὐωδίαζε τὸ μύρον περισσότερον ἀπὸ δλα τὰ μύρα τοῦ κόσμου, μέχρι τοῦ 1453· ὅτε ὁ Πάππας ἐντελῶς ἐχωρίσθη ἀπὸ τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ εἰσῆγαγε πολλὰς αἱρέσεις εἰς τὴν παπικὴν ἐκκλησίαν, ὅταν ἐλειτούργει παπικὸς ἱερεὺς δὲν ἔφερε τὸ μύρον, διαμαρτυρουμένου τοῦ ἁγίου διὰ τὰς αἱρέσεις τοῦ Πάπα, οἱ Ὀρθόδοξοι ἔφερον ἱερέα ἑλληνα καὶ εὐθὺς ἤρχιζε καὶ ἔφερε τὸ μύρον ἐπὶ 3 ὥρας· ταῦτα βλέπων ὁ Πάππας καὶ μὴν ὑποφέρει τὸν ἐλεγχον τοῦ ἁγίου, ἀπεφάσισε νὰ πωλήσῃ τὸ ἱερὸν σῶμα, καὶ τὴν

μὲν δεξιὰν χεῖρα ἐπώλησεν εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς Βλαχίας, τὸ 1600 ἀντὶ 3,000 φλωρίων, τὸ δὲ σῶμα εἰς τοὺς Ρώσους ἀντὶ 10,000 φλωρίων, καὶ μετεφέρθη εἰς Κίεβον, καὶ οὕτω ὁ ναὸς τοῦ εἰς Βάρην μένει κενός, ἀλλὰ προσκυνούμενος καὶ θαυματοργῶν ὡς καί τις τὸ Κίεβον.

Ταῖς τῶν ἁγίων πάντων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σωσον ἡμᾶς Ἀμήν.

Καταβασαί τῆς ἐορτῆς ἢ Ἀνοιξω τὸ στόμα μου. Ἐξαποστειλάρια.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Η πόλις Βάρη σήμερον, ἀγάλλεται κατέχουσα, τὸ λειψάνον σου τὸ θεῖον Νικόλαε ἱεράρχα, καὶ σὺν αὐτῇ δὲ ἅπανα ἡ οἰκουμένη χαίρουσα, πανηγυρίζει ἅσματος τὴν φωτοφόρον ἡμέραν, τῆς μεταθέσεως τούτου. Καὶ τῆς ἐορτῆς, ἢ Θεοτοκίον, τὸ μνηαῖον.

Εἰς τοὺς Αἰνους ψάλλωμεν τὰ ἐξ ἡς ἡχ. α. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τῶν φιλεόρτων τὰ πλήθη δεῦτε συνδράμωμεν, τῇ μνήμῃ τοῦ ἐνδόξου καὶ σεπτοῦ Νικολάου, οὗτος γὰρ καὶ αὐθις, πάντας ἡμᾶς, συνεκάλεσε σήμερον, πανηγυρίσαι λειψάνων αὐτοῦ σεπτῶν, τὴν πανίερον μετάθεσιν.

Εκ τῆς Ἑώας ἀνίσχων ὁ λαμπρὸς ἥλιος, φωτίζει πᾶσαν κτίσιν, ἀλλὰ φθάσας τὴν Δύσιν, ρίπτει τὰς ἀκτῖνας, Σοῦ τοῦ Χριστοῦ ἱεράρχα Νικόλαε, καὶ τὴν Ἑώαν ἐρώτισας ἐτι ζῶν καὶ τὴν Δύσιν τοῖς λειψάνοις σου,

Τὸ πανσεβάσμιον σῶμα ἰδοὺ προτίθεται, τοῦ θεοῦ Νικολάου, δεῦτε πάντες ἐν πίστει, προσπέσωμεν καὶ τούτῳ, ρόδῳ διοῦ καὶ χαρᾷ προσκυνήσωμεν, καταμυρίζοντες σώματα καὶ ψυχὰς, τοῖς τῶν μύρων αὐτοῦ ρεύμασιν.

Τοῦ Ἡσαίου πληροῦται σήμερον πρόρρησις, οἱ γὰρ χωλοὶ πηδῶσιν, ὥσπερ ἔλαφοι Πάτερ, καὶ γλώσσας μογγιλάλων ὡς ἄληθως, τρανὴ γίνεται σήμερον, καὶ πᾶσα νόσος σκορπίζεται ὡς κηπνός, ἐπὶ ἀφῇ τῶν σῶν λειψάνων σοφέ. Δόξα ᾧ ἡχος α.

Ανθρώπε τοῦ Θεοῦ καὶ πιστὲ θεράπων, καὶ οἰκονόμος τῶν αὐτοῦ μυστηρίων, στήλη τε ἐμψυχε, καὶ ζῶσα εἰκὼν, ὡς θεῖον θησαυρόν ἡ τῆς Βάρης ἐκκλησία ἐκτέσσατο, τὸ πολύτιμον λειψάνον τὸ ἐν ὄντι μύρον θαυματοφόρον, θεραπεύον πᾶσαν νόσον, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς ἢ Ἀμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη καὶ θλιβομένων στεναγμόνμῃ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη. Δίδετε καὶ ἅγιον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδύλας τοῦ ἀγίου, Εἰς τὸ ἐξαιρέτως. Μεγαλυνάριον. Ὁρπᾶνν προστάτην σε καὶ χηρῶν. Εἰς τὸ κοινωνικόν, ὁ εἰς τοῦ ἀγίου καὶ τοῦ λειψάνου τῆς μετάθεσεως, εἰς μνημόσυνον αἰώνιον κλπ. καὶ εἰς ἔτη πολλά.

Τ Ε Λ Ο Σ

